

Šestka a čtyři sta = smíření, nikoli prohra

Šest plus čtyři sta dává dohromady čtyři sta šest. Ovšem ta uvedená čísla nejsou určena ke sčítání, ale k přemítání, jak spolu souvisí. Velmi jednoduše. Na území současné Prahy 6 se nachází Bílá hora. Na ní došlo k bitvě a letos tomu bude přesně čtyři sta roků.

Při naší pravidelné adventní ekumenické snídani-tedy setkání duchovních z Prahy 6 a okolí-nás sestra Francesca, benediktinka z Bílé hory, informovala, jak se jejich klášter stává místem poutí a setkání pro nejrůznější skupiny křesťanů, které usilují, hledají, modlí se-za smíření. Celý rok nás toto téma Bílé hory bude provázet, nás jako společenství žijící na Praze 6 se bude týkat více než jiných.

Bílá hora je pro některé místem prohry. Máte s „Bílou horou“ každý něco společného či spojeno? Já s ní spojuji také dvě osobní zahanbení. Br. farář Jan Čapek, můj předchůdce v Dejvicích, se mě jako člen synodní rady při mé farářské zkoušce zeptal, zda se bitva na Bílé hoře dala vyhrát. Rozvinul jsem všechny možné válečné strategie, ale oběma nám bylo jasné, že v této otázce plavu a prohrávám ☺... Jak vidíte, nesu si s sebou pocit „trapnosti pro neznalost“ desítky let-a to je dobře! Spolu s vojenskými kaplany vyslechl jsem kdysi skvělou přednášku skvělého církevního historika o bitvě na Bílé hoře. Přednášel nám řeholník v době, kdy se ještě nevědělo, že šlo o kovaného agenta StB. Ve vzpomínce pak mi zůstal pocit trapnosti, ten není dobrý.

Celý život sportuji, hodně s dětmi. Když pláčou, protože prohráli, utěšuji je, že prohry jsou v životě daleko důležitější než výhry. Když je těch proher tak akorát, stávají se totiž nejlepší motivací k dalšímu zápasu. Mých proher kvůli Bílé hoře je tak akorát ☺. Slova sestry Francesky o hledání smíření v lokalitě té bitvy jsou úžasné inspirující.

Pojďme, bratři a sestry, rok 2020 proměnit na naší Praze 6 ve veliký zápas o smířování se a smíření. To křesťanské má začít každý u sebe. Smiř se s tím, že jsi jaký jsi; smiř se se svou minulostí, handicapem, omezeními, stíny svého života

Obsah

Šestka a čtyři sta = smíření, nikoli prohra.....	1	Připomenutí charitativních akcí našeho sboru	6
Z jednání staršovstva.....	2	Maraton psaní dopisů	7
Modlitba Páně a Apoštolské vyznání – znění		Návštěva z Glasgow.....	7
přijaté synodem.....	3	Hudební okénko.....	9
5% a hlavu vzhůru, aneb konec „obětavosti“	4	Sborová dovolená 2020.....	11
Poděkování	6	Kalendář na leden 2020.....	12

i duše; nesmiřuj se s nimi jako neměnným faktem, ale přijmi je a v pokoji je přetvářej do smíru. Jako smířený člověk můžeš se dívat kolem sebe a začít se smiřovat se svým okolím. V našem sboru třeba s různými skupinkami, proudy, generacemi – v pokoji přetvářejme náš sbor v místo pokoje. Pak pojďme mimo prostor církve. Prý je naše společnost rozdělená. Kdo jiný má být poslem pokoje mezi lidmi než křesťanstvo, smířené církve?

Je před námi další rok; ve vděčnosti Pánu Bohu za tento dar tuším v něm velikou příležitost proměnit prohranou bitvu na Bílé hoře ve velké vítězství. Čtyři sta let poté už bychom toho měli být schopni. Ovšem pro vítězství je třeba se nasadit, málokdy spadne samo do klína...

Pavel Ruml

Výťah z jednání staršovstva (5. 12. 2019 v 19:00)

- *Faráři poděkovali staršovstvu za celoroční práci a přáli k Vánocům; staršovstvo podarovalo faráře.*

A-1. Duchovenská práce (viz Souterrain a sborový web)

A-2. Další shromáždění ve sboru i jiné

- *Křestní 1. 12. – díky M. Trgalové P.R.*
- *Mimořádná: ekumenická snídaně 3. 12.; Syringa 6. 12.; Silvestr - P. Prosek, P. R.;*
- *generálka děti; 20. 12. Suchdol výročí gen. Pernický; 24. 12. Suchdol vánoční setkání 22 hod.*

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- *MT: supervizní peer skupina v Horní Čermné 13. 11.; pohřeb presbyterky v Českém Brodě; schůze komise pro vikariát; pastorage; předkřestní příprava; Dozorčí rada Diakonie; intervizní setkání; proslov za seniorát na instalaci O. Mrázkové*
- *PR: předsvatební; pastorage; pohřební rozloučení Strašnice; konf. voj. kaplanů K. Vydří; sborový oběd; verifikace zápisu z konventu; PO SR pro práci s laiky; 30. 11. přednáška pro SAK; rozloučení se s. Němcovou - v rámci bohoslužeb; supervizní skupina Žižkov*

Oba: ekumenická snídaně 3.12.; pastorálka 10.12., příprava a doprovod návštěvy ze Skotska

B-1. Diakonie a křesťanská služba

- Adventní setkání – Diak. Stodůlky 6. 12. 14:00
- Vánoční posezení – Diak. Stodůlky 17. 12. 16:00

B-2. Finanční záležitosti

- nový pokladník – Jana Cihlová – děkujeme!

B-3. Hospodářské záležitosti

- výměna podlahové krytiny v předsíni u kanceláří – PR ruší pro nejednotnost názorů na nový povrch

B-4. Trvající a nové úkoly

- komise pro hledání nového faráře

B-5. Z došlé pošty a různé

- sborová zásilka 7/listopad (<https://www.ustredicce.cz/rubrika/11-Sborova-zasilka/index.htm>) - mj. dopis kurátorům, pozvání na kurz pro presbytery (28. 3. 2020 Jungmannova 9)
- díky J. Cihlové za adventní věnec
- díky skupině připravující polévku pro bezdomovce s. Jílková
- diskuse k Agendě - odesláno cestou SV - MT, PR
- vydání CD NP – ČRo - reedice
- Z. Srba - pěvecká skupina Senior fitness - zpěv v kostele - propůjčeno
- rodinná dovolená v Rakousku – P.G. - rozesláno sboru – 4. 7. - 11. 7. 2020
- Dan Molnár - Maratonu dopisů 15. 12. Amnesty International
- vinné sklínky - nově v kuchyni - darovali Hejlovi
- dobročinný bazar - hledáme nový zdroj šatstva - M. Grim práci ukončila;
- sborový oběd - poslední neděle v cír. roce - kladné ohlasy na termín; příští rok příprava někdo jiný, ne farář, s ohledem na nového faráře - najít ochotnou osobu
- fotografové při křtu – rušivé – obecně při udělování svátostí – počet fotografií domluvit dopředu

C. TÉMA

- VP dětem - PR, MT – trvá - připravit informaci pro staršovstvo; zveřejnit v Souter.

Modlitba Páně a Apoštolské vyznání – znění přijaté synodem

Jak již asi všichni víme odjinud, na letošním zasedání synodu bylo po několikaletých debatách přijato nové doporučené české znění Modlitby Páně a Apoštolského i Cařihradsko – Nicejského vyznání víry, které lépe odpovídá dnešnímu porozumění českému jazyku. Proto je potřebné, abychom v co nejširší možné míře měli oba texty na očích, seznámili s s nimi a neučili se je jenom odposlechem. Proto je zde otiskujeme, včetně stručného zdůvodnění změn.

Modlitba Páně

V textu MP byla přijata pouze jedna drobná změna v závěrečné doxologii: méně používaný tvar slovesa „jest“ je nyní změněn na běžnější „je“. Nový text zní:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Apoštolské vyznání víry

V textu AV byly přijaty dvě drobnější a jedna výrazná změna.

(i) Stávající spojení „pod Pontským Pilátem“ je nahrazeno zněním „pod Ponciem Pilátem“. Je to proto, aby se jméno římské rodiny Pontii nesměšovalo se zeměpisným označením Pontus.

(ii) Stávající formulace „sedí na pravici“ se nahrazuje zněním „sedí po pravici“ v souladu s použitím předložek v současné češtině.

(iii) Hlavní změnou je náhrada dnes již jinak chápaného archaického slova „obcování“. Jako dobře srozumitelná náhrada se nabízí např. „společenství“, což ale vyžaduje změnu slovosledu („společenství svatých“ místo „svatých obcování“). Stejnou záměnu bylo třeba provést i v následujících dvou klauzulích: odpuštění hříchů“, „vzkříšení těla“ (místo stávajícího „hříchů odpuštění“, „těla z mrtvých vzkříšení“).

Text revidovaného znění je:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježiše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Ponciem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

Jan Mašek

5% a hlavu vzhůru, aneb konec „obětavosti“...

Když ke mně dorazila výzva synodní rady, řekl jsem si – no, konečně. Autoři v ní

mj. připomínají moudré rozhodnutí církve, která doporučuje svým členům přispívat na její potřeby pěti procenty z vlastního čistého příjmu. Na tom doporučení je zajímavé to, že již platí „několik generací“. Jenom zlomek členů naší církve se jím prý ovšem řídí. O čem to svědčí? Dosad'me si každý sám...

Touto kampaní se chce církev aktivně připravit na blížící se finanční nezávislost na státu. I o tom celé generace evangelíků snily. Myslím, že si synodní rada uvědomila, že praktický dopad a odpovědnost za tento krok leží na ní a na dalších asi třech po ní zvolených syn. radách. Je skvělé, že nám klade na srdce, že už skutečně není na co čekat.

Pročtete si, prosím, pečlivě webové stránky, které církve zřídila (<https://hlavuvzhuru.e-cirkev.cz/#faq>). Jedna z tváří, která se propůjčila k propagaci kampaně, je naše sestra farářka Magdaléna Trgalová. Od začátku ledna je právě ona odpovědná za pofakultní přípravu nových farářských generací - tedy také za část budoucnosti ČCE. Je skvělé, že my z Dejvic máme v této kampani „svého člověka“.

Je vyzkoušené, že pro naše osobní výdaje a jejich „psychologický dopad“ je lepší pravidelný měsíční příspěvek formou trvalého příspěvku než jednorázový „náraz“ do rozpočtu. I pro ty, kteří nevědí, zda budou schopni celoročně udržet svůj příjem je trvalý příkaz řešením. Nastavím si alespoň malé splátky a v případě úspěšného výdělků mohu na závěr roku částku jednorázově doplnit.

Ale to nejdůležitější k připojení se k tomuto nezbytnému kroku pro financování života církve není jeho technické zvládnutí. To jediné rozhodující je změna „hlavy a srdce“. Ze zkušenosti církve i života sboru víme, že ho zatím učinil pouze „zlomek“ členů naší církve.

Kampaně je připravena i krásně graficky. Ukousnutý dílek z chleba, jablka či koláče naznačují, že je skutečně třeba se podělit; oddělit; utrhnout si od úst... Nicméně v materiálech se nemluví o obětavosti. V průvodním dopise k tomu Synodní rada ČCE píše: „Domníváme se, že je na čase s užíváním tohoto výrazu (obětavost) šetřit. Vede nás bezděky k zahleděnosti do sebe, k pocitu, že svým darem církvi něco ztrácíme. Ostatně – v hospodaření své rodiny také před nutnou údržbou či investicí nemluvíme o potřebě zvýšení obětavosti“.

Synodní rada dále prosí zvláště ty, kteří nesou zodpovědnost za život sboru, abychom kampaně podpořili a šířili ji dál. Píše: „O nutnosti změny myšlení mluvíme už dlouho. Pojd'me ji učinit!“ Já k tomu naléhavě dodávám ošuntělý slogan-kdy jindy než teď; kdo jiný, než my!

Pavel Ruml

Poděkování

Často jsem se svým otcem farářem vedl rozhovor o otázkách víry. Jednou jsme hovořili o tom, do jaké míry děkovat a chválit za službu v církvi. Vycítil jsem, že tatínek, vycházející z důležitosti především chválit Boha, byl zdrženlivější ve chválení lidí, i když se tomu vůbec nebránil ve své dlouholeté duchovenské službě. Domnívám se, že děkování a chvála nejen Pánu Bohu, ale také i lidem, patří k dobrému životu ve sboru i v církvi. A nemělo by se tím šetřit.

Kdykoliv přijdu do naší sborové kuchyně, kterou před časem vybudovali manželé Martina a Libor Jílkovi, nemohu se ubránit stálému úžasu, jak je to vše dokonale a hlavně prakticky uděláno. To mne vede k vyjádření velké chvály a poděkování za tuto službu. Dík, Martino a Libore, také za Vaši pravidelnou službu zásobovat kuchyň i jiné místnosti potřebnými věcmi, abychom třeba v neděli po bohoslužbách mohli si vychutnat dobrou kávu, či čaj. Tuto službu konáte, aniž by většina z nás o tom věděla. Děkujeme Pánu Bohu za to.

Pavel Prosek

Připomenutí charitativních akcí našeho sboru

Dejvický sbor je v naší církvi považován za bohatý. Není to, na rozdíl od některých jiných pražských sborů, dáno ziskem z pronajímaných nemovitostí, ale obětavostí našich členů. Vzpomeňme na budování naší nové modlitebny před více než 20 lety. Již zhruba 20 let ale nemalé procento obětavosti směřuje ne na provoz sboru, případně celé církve, ale na charitativní účely. Značnou zásluhu na tom měl náš farář Petr Hudec se svým záparem pro Diakonii, prakticky hned po příchodu Hudcových do Dejvic jsme začali, zprvu nepříliš systematicky, s benefičními akcemi ve prospěch práce Diakonie.

Pravidelnou podobu dostaly naše benefiční akce až v roce 2007, kdy náš sbor uspořádal I. ročník Bienále pro Diakonii. Pro nepamětníky: šlo o dvoutýdenní sled kulturních pořadů, zahájených vernisáží prodejní výstavy uměleckých děl ve Stodůlkách a koncertem s následující aukcí. Výstava v následujícím týdnu pokračoval ve Stodůlkách a pak se přesunula do prostor našeho sboru, kde prodej probíhal až do příští soboty. S přípravou Bienále začínala pracovní skupina s ročním předstihem, bylo třeba připravit program, oslovovat umělce, aktualizovat webové stránky Bienále včetně programu na elektronickou aukci atd. V době konání výstavy se pak zapojovala řada dalších členů sboru, např. hlídáním. Bienále tak bylo, stejně jako pozdější bazary, určitou sjednocující myšlenkou celého sboru.

Finanční efekt nebyl zanedbatelný. Výtěžek prvního ročníku Bienále byl zhruba 700 tisíc Kč a byl použit jako příspěvek na výstavbu denního a týdenního stacionáře

ve Stodůlkách. Stejně určení měl i výnos II. ročníku Bienále v roce 2009, ten vynesl asi 900 tisíc Kč. III. ročník Bienále pro Diakonii se konal za další dva roky, tj. na podzim roku 2011, opět u nás, se ziskem asi 360 tisíc Kč, rovněž věnovaných středisku Diakonie ve Stodůlkách. Další ročníky Bienále se přestěhovaly do Brna, kde bylo potřeba získávat prostředky na zbudování střediska v Nosislavi.

V témže roce se v Dejvicích konal první jarní bazar šatstva. Ten, i další v roce 2012, ještě neměly charitativní zaměření, ale sloužily našemu sboru, mj. k rekonstrukci suterénních prostor. Dohromady vynesly asi 80 tisíc Kč. Již v roce 2013 jsme se ale rozhodli věnovat výtěžek bazaru (bylo to asi 40 tisíc Kč) Diakonii, tenkrát to bylo pro budované nosislavské středisko. A od té doby jsme pravidelně celý nebo část výtěžku bazaru směřovali do Stodůlek, a to s rostoucím úspěchem. V posledních dvou letech jsme dobročinným bazarem „vydělali“ přes sto tisíc Kč. To potěší! Brali jsme tak trochu za samozřejmost, že budeme v dobročinných bazarech pokračovat i v dalších letech.

Zdá se, že tomu tak nebude. Sestra Míša Grimm, která obstarávala přísun šatstva a dalších věcí do bazaru, nejen toho našeho, už pro zdravotní problémy s touto záslužnou činností končí. Zatím se nepodařilo najít náhradní zdroj, a tak to vypadá, že po deseti letech - a v nejlepším - naše dobročinné bazary skončí. Jako Bienále, jako mnoho jiných věcí, takový už je život. Třeba nás napadne něco nového.

Jan Mašek

Maraton psaní dopisů

O třetí adventní neděli 15.12. proběhl v naší modlitebně již potřetí Maraton psaní dopisů Amnesty International. Celkem bylo napsáno v našich řadách 54 dopisů. Ve výsledku to je ale nejspíš ještě o něco více - mnozí z Vás si materiály odnášeli domů k sepsání a odeslání samostatně. Sbíрка na poštovné celkem vynesla 4 257,- Kč. Po úhradě poštovného z ní zbylo 2 016,- Kč, které byly zaslány na účet Amnesty International ČR jako dar našeho sboru. Děkuji všem, kteří se do této akce zapojili.

Daniel Molnár

Návštěva z Glasgow

Ve druhém adventním týdnu nás navštívilo 6 zástupců Wellingtonského sboru Skotské církve v Glasgow. Návštěva byla prvním skutečným počinem v možné budoucí družbě našich sborů. V průběhu loňského roku se naše staršovstvo usneslo, že by bylo přínosné navázat kontakt s některým ze zahraničních sborů - podobně, jak už k tomu v historii Dejvického sboru vícekrát došlo. Vzhledem

k jazykové vybavenosti „družebních“ dobrovolníků (br. f. Pavel Ruml, s. f. Magdaléna Trgalová, s. Martina Študentová a já) a našim současným kontaktům, padlo rozhodnutí oslovit našeho bratra Davida Sinclaire s žádostí o zprostředkování kontaktu se sborem Davidova předchozího působiště - Wellingtonského sboru v Glasgow. Adventní návštěva tak byla odezvou na tento zprostředkovaný podnět.

K našemu setkání s šesticí hostů došlo poprvé krátce před a během skvělého pátečního koncertu skupiny Syringa a jejích hostů 6. 12. Přicestovali k nám farář Roger Sturrock s chotí Helen, Grace Franklin, John Bradley a snoubenci Rebecca Gebauer a Shahid Khan. Ještě týž večer začala prohlídka krás Prahy - a to příhodně návštěvou Bubenečského pivovaru. Úvod sobotní prohlídky Prahy ovšem dopoledne nedopadl podle plánu - navštívit prezidentsky opevněný Pražský hrad pro tisícíhlavé fronty na Prašném mostě i u Hradčanské brány nebylo rozumně možné. Proto jsme se pod odborným vedením Martiny Študentové vydali rovnou dále Nerudovou ulicí na Karlův most a Staré město. (Zde si naši hosté krom pamětihodností pochvalovali i vynikající svíčkovou a umě řezaného Kozla k obědu.) Odpoledne jsme navštívili Muzeum Karlova mostu u Křížovníků a podnikli plavbu jednou z lodí Zdeňka Bergmana - převozníka Pražského. Perspektiva pražských památek je z lodi čarovně jiná.

Bergmanovy lodi zkonstruované dle vzoru severoněmeckých kanálových lodí z 19. století mají navíc tu skvělou vlastnost, že ačkoli pojmu dobře přes třicet lidí, pohodlně proplují spodní Čertovkou a lze je v tůni pod Velkopřevorským mlýnem otočit. Také disponují čadivými kamny, což dodává na koloritu 19. století, ač asi nezamýšleně.

Okamžitý nápad Martiny nás již po setmění zavedl do Betlémské kaple, která naše skotské přátele velmi zaujala, strávili zde s námi nakonec více než hodinu. Odtud jsme se vydali do Michalské ulice do čajovny U Zlatého Kohouta. Naši skotští hosté projevíli sobě vlastní odolnost a otužilost - náramně si užívali naše venkovní posezení na dvorku čajovny, neboť uvnitř nebylo pro naši osmihlavou skupinu volné místo. Několik konvic výborných čajů nám přišlo velmi vhod. Z čajovny se naše stezky již rozdělili. Roger s Helen a Grace se vydali na večerní koncert do Obecního domu, John - „Brad“ a Shahid s Rebeccou již zamířili zpět do penzionu ČCE v Husově domě.

Naše setkávání pokračovalo o druhé adventní bohoslužbě následující den. Domnívám se, že byla neobyčejně radostná. Při kávě a čaji měli mnozí z našeho sboru možnost osobně mluvit s našimi hosty. Myslím, že jim bylo k velké radosti moci se dohovorit a promluvit si s tolika lidmi z řad našeho sboru.

Naše skupina pak dobu oběda a značnou část odpoledne strávila v rozhovorech u Sinclairů. Poslední den, pondělí, strávili naši hosté s br. f. Pavlem Rumlem a br. Kamilem Trgalou. Navštívili Vojenskou nemocnici, někteří i Ruzyňskou věznicí a památník v Lidicích.

Soudím, že právě ona čirá radost ze sdílení, prodchnutá Duchem Svatým, je jedním z mnoha požehnání, kvůli kterým stojí za to usilovat o vzájemný kontakt s „cizími sbory“. Samotné vzájemné poznávání reality toho druhého společenství je obohacující. Nemyslím, že je třeba tuto družbu nahlížet jako cosi, co má poutat a zavazovat oba zúčastněné sbory „na věky věků“. Věřím, že bohatě stačí, dojde-li k setkávání a sdílení během několika takovýchto návštěv. Dojde-li pak i na nová osobní přátelství a vazby, vzájemně obohacující a motivující, bude to ještě o další požehnání navíc.

Daniel Molnár

Hudební okénko

Na následujících stránkách zachytil br. Hlavsa během minulého roku hudební aktivity členů našeho sboru.

září 2019: Tomáš Najbrt při bohoslužbách
listopad 2019: Evangswing
prosinec 2014/9: Vánoční koncert NP

listopad 2019: Děti při bohoslužbách
prosinec 2019: Naši pěvci při advent. Bohoslužbách
prosinec 2019: Vánoční slavnost dětí

Sborová dovolená 2020

Milí přátelé, plánování příští **sborové dovolené v Rakousku 2020** již konečně pokročilo. Po zvažování a výběru různých alternativ jsme dospěli k rozhodnutí zvolit pro změnu novou zemi našich jižních sousedů. Příští prázdniny tedy **v termínu 4.-11. 7. 2020** směřujeme do **Lungau** - což je v jižní části Salcburska, konkrétně k rodině Bogensperger **ve vesničce Pichl** (výška 1100 m.n.m.).

Ubytování bude v domě z 16 století, který budeme mít celý pro sebe. Objekt je nově zrekonstruován na prostorné apartmány, které vypadají velmi pohodlně. Apartmány jsou většinou řešeny jako 2kk a 3kk vždy s vlastní kuchýnkou i koupelnou. Většina pokojů v apartmánech obsahuje 2 postele. Celkový počet účastníků jsme zatím nahlásili 60 osob. Vhodné pro všechny věkové kategorie.

Součástí ceny ubytování je **LUNGAU Card**, kde je opravdu spousta věcí zdarma nebo se slevou - lanovky, bazény, koupaliště, vstupy do hradů, expozic atd.

Info: pavelgeier@seznam.cz

Kalendář na leden 2020

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 1. VP 12. 1. 19. 1. s dětmi 26. 1. NP 2. 2. VP	P. Ruml Z. Susa (M. Trgalová Chotíněves) P. Ruml, rozloučení se s. Šindlerovou Vokáčovou M. Trgalová Karel Müller (seniorátní farář pro mládež)
Děti	čtvrtek 17:00; maminky s dětmi 9. 1. v 9:30; náboženství v Suchdole: první pátek v měsíci 10. 1. v 13:30	
Konfirmandi	pátek 14:45 hod.	
Nedělníci	3. neděle po bohoslužbách: 19. 1.	
X-cátníci	úterý 14. 1. od 19:00	
Naši pěvci	zkoušky středa 18:30, neděle 26. 1. při bohoslužbách	
Křesťan. služba	12. 1. a 9. 2. po bohoslužbách	
Modlitby Taizé	17. 1. v 20:00 (Kolejní 4; vždy 3. pátek v měsíci)	
Hodina pohybu	termíny po dohodě	
Biblická hodina	úterý 17:30	
Klub poznávání	9. 1. 9:30 manželé Štajfovi o cestě po Nepálu a Bhútánu	
Staršovstvo	9. 1. v 19:00	
Zpívání	Diakonie Stodůlky - každý pátek v 9:15	
Ostatní	25. 1. ekumenický ples 19:00 26. 1. Koncert podané ruky u sv. Gotharda 18:00 (ekumenický týden modliteb) 27.-31. 1. farářský kurz	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 1. 2020.

Únorové číslo vyjde 26. 1. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Tři sta devadesát dva

je další číslo, které se mi hodí jako nadpis do únorového sborového časopisu a souvisí s číslovkou z úvodníku lednového. Vztahuje se totiž ke 4. únoru a to je datum, kdy na Jana Amose Komenského a jeho rodinu definitivně dolehly následky „Bílé hory“. Celá rodina odešla do polského Lešna, které již Komenský znal z předchozích let, kdy tam připravoval „půdu“ pro příchod bratrských vyhnanců. Připravil si ji tak tedy i pro sebe.

V letech před definitivním odchodem z vlasti, kdy už byl na útěku a přebýval v Čechách i na Moravě, napsal řadu teologických spisů. Vyhlížel a očekával obrat v té předlouhé válce a pokojné časy. Řada evangelíků sice odešla do bezpečí ciziny, ale „vládnost souvěrců v evangelických zemích nebyla bez mezí a tam, kam se exulanti obraceli houfně, cítili brzy, že jsou obyvatelstvu na obtíž, i když panovník – šlo zejména o saského kurfiřta – dovedl ocenit přínos, který jeho zemi přinášeli lidé pracovití a čestní. Bída vystěhovalců byla veliká“ (Říčan, Dějiny Jednoty bratrské).

Když odešel také bratr Jan, jakoby se ve svém psaní vydal od teologie novým směrem. „Má-li být církvi a světu pomoheno, až přijde slíbený mír, z útrap způsobených válkou a z jejích mravních následků, je třeba připravovat lepší budoucnost lepší výchovou a nápravou škol“ (ibid). Komenský tedy vsadil na vzdělání a stal se světově proslulým pedagogem. Tak významným, že se mluví hlavně o této jeho činnosti-je to totiž mnohem jednodušší, než někomu vysvětlovat jeho původní profesi kazatelskou a úřad biskupský.

A přesto právě jen přes jeho víru je možné plně pochopit, kde se to v tom muži vzalo; ta síla, energie, nezměřitelné úsilí i opakované tvrdošijné začátky v celoživotním díle. Při letošním výročí Bílé hory nemůžeme na JAK nevpomenout. A únor k tomu dává další dobrý důvod...

Pavel Ruml

Obsah

Tři sta devadesát dva.....	1	Ještě k Libiši - příběh z roku 1783.....	4
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Fond klidného stáří.....	7
Výsluhování sv. Večeře Páně dětem ve sboru.....	3	Kalendář na únor 2020.....	8

Výtah z jednání staršovstva (9. 1. 2020 v 19:00)

A-1. Duchovenská práce (viz Souterrain a sborový web)

A-2. Další shromáždění ve sboru i jiné

- 20. 1. Ekumenické bohoslužby u sv. Vojtěcha 18 hod. (Ekumenický týden modliteb)
- 25. 1. ekumenický ples 19.00
- 26. 1. *Koncert podané ruky* u sv. Gotharda 18.00 (ekumenický týden modliteb)
- 27.- 31. 1. farářský kurz
- 22. 3.se bude konat výroční sborové shromáždění
- 6. - 8. 3. 2020 – pobyt konfirmandů se Střešovicemi
- 4. 7.- 11. 7. – rodinná dovolená v Rakousku – přihlášky P. Geier. (Pichl 12, Mariapfarr)

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** DRS Diakonie Vrchlabí a přijetí slibu; převzetí agendy vikariátu; natáčení propagace akce „5 procent a hlavu vzhůru“
- **PR:** Suchdol – gen. Pernický; Suchdol-Vánoce; vánoční setkání s vojáky – Arcibiskupství pražské

B-1. Diakonie a křesťanská služba

- dobročinný bazar v Krči – výtěžek na rodinu Z.

B-2. Finanční záležitosti

- celocírkevní sbírka na pomoc uprchlíkům v Řecku – 19. 1. (SR poukázala 200 tis. Kč)
- sbírka SR – Fond klidného stáří – pomoc pro faráře, kteří odcházejí do důchodu poskytneme dar ve výši 15 tis. Kč – informace v Souterrainu s možností zaslat příspěvek na sbírku individuálně
- obec Věcov – veřejná sbírka pro rodinu Proseckých – info v ohláškách a na nástěnce
- 5% a hlavu vzhůru – strategie ve sboru a pro sbor – TČ článek ve sborovém časopise Souterrain; z diskuse: nutnost hradit salár za osobu ne rodinu, vizuální zvýraznění na nástěnce, v polovině roku upozornit na skutečný stav plateb saláru, br. f. napsal článek – Souterain leden
- 13 690,- Kč sbírka na bohoslovce

B-3. Hospodářské záležitosti

- dovybavení kanceláře – dokoupen stolek pod tiskárny; zbývá rohová police – **PR**

B-4. Trvající a nové úkoly

- komise – hledání nového faráře – F. Härtel připravil podklady pro oslovování farářů

B-5. Z došlé pošty a různé

- **MT** a **PR** změna úvazku – $2 \times 0,75$ – PR od 1. 3. 2020 – staršovstvo souhlasí
- **MT** informuje o převzetí vedení vikariátu – staršovstvo se zavazuje **MT** podporovat
- **PR** přizván do Správní komise SAK – nehonoraná, čestná funkce
- **SR ČCE** – komise pro vznik kaplanské služby v Diakonii - přizván **PR** – jednorázová akce
- **MČ – Praha 6** neschválila naši žádost o grant na „Křeslo“
- sborová zásilka 8/prosinec
(<https://www.ustredicce.cz/rubrika/11-Sborova-zasilka/index.htm>)
- úklid ve sboru – ukončení spolupráce se stávající pracovníci
- plánované sborové výlety – Olomouc – květen; Wittenberg – podzim; 29. 3. s katolíky – Vyšehrad; 21. 6.– piknik NŠ
- **Noc kostelů** – v rámci „místní pouti v Praze 6“ - misijní představení života jednotlivých sborů – pátek 5. 6. 2020, M.. Študentová, W. Dobrovská, – připojíme se po dohodě s ostatními farnostmi
- **Irena Troupová** – benefiční koncert pro Diakonii – náhrada za bazar
- **JM** – kazatelská činnost br. Z. Susy – oznámení o jeho činnosti výpomocného kazatele
- **JM** – dotisk kupónů – sbírka – v různých hodnotách dle aktuální potřeby – ohlásit na VSS
- pozdrav od L. Šimonové – t. č. v Poličce

C. TÉMA

- **MT** – prezentace sborů – web, vizitky, jednotnost, bannery, hlavičkový papír, „keška“, norské fondy _____

Vysluhování sv. Večeře Páně dětem ve sboru

31. synod ČCE v roce 2006 otevřel možnost účasti při Večeři Páně dětem, které byly pokřtěny a spolu s rodiči projeví touhu účastnit se Večeře Páně ještě dřív, než budou konfirmovány. O jejich plné účasti u stolu Páně rozhoduje svým souhlasem staršovstvo sboru.

Staršovstvo sboru v Dejvicích se k tomuto rozhodnutí synodu připojilo svými usneseními již v roce 2008. Žel, sbor o tom nebyl plošně informován. V rámci celocírkevní diskuse o Agendě a vzhledem k měnící se situaci v církvi i ve sboru, otevřelo tuto otázku současné staršovstvo v uplynulém roce. Po půlroční odpovědné diskusi se rozhodlo k dřívějšímu usnesení předchozího staršovstva přitakat a tuto možnost rodinám s dětmi připomenout i nabídnout.

Milí rodiče, prarodiče, kmotři či další blízcí dětí, v případě že jste spolu s vašimi dětmi o jejich možné účasti při Večeři Páně někdy hovořili, nebo tuto otázku otevřete po našem článku, můžete o účast vašich dětí při Večeři Páně požádat. Obráťte se, prosíme, na nás-Vaše faráře. Budeme s Vámi hovořit o všech aspektech, např. možné formě vysluhování, věku dětí apod. Vaši případnou žádost předáme staršovstvu. Rádi bychom, v případě vašeho zájmu, děti přizvali poprvé ke stolu Páně při svatodušních svátcích spolu s novými konfirmandy v neděli 31. května, o vašem zájmu bychom tedy rádi věděli přibližně do konce března t. r.

Naše církve dostala do vínku nesmírnou úctu ke svobodě. V otázce o účasti dětí při sv. Večeři Páně má mít právě svoboda velké slovo; s odkazem na jednoho z našich velikánů J. A. Komenského nám všem rádi připomínáme jeho touhu, aby jakékoli násilí bylo nám vzdáleno.

Trgalová a P. Ruml, faráři

Ještě k Libiši - příběh z roku 1783

Ještě se vracím k našemu podzimnímu výletu do Libiše. Libiš totiž není pamětihodná jen svými dvěma unikátními kostely, katolickým i evangelickým, ale také bohatstvím archivu tamějšího evangelického sboru. Jedním z nejcennějších památek je pamětní kniha, kterou založil první libišský pastor Jan Végh a na jejímž titulním listu je vyobrazena „pečeť libišského sboru“ podle jeho návrhu. Jak jsem již kdysi na stránkách Souterrainu psal, je to první vyobrazení knihy s kalichem, které se dodnes stalo symbolem evangelické církve. Když jsem se zamýšlel nad tím, proč právě dva sbory, v Libiši a sousední v Mělnickém Vtelně, měly potřebu si rychle pořídit svá pečetidla, zdá se mi, že vznikla v důsledku jejich urputných sporů s nepřátelskou vrchností, vyžadujícího rozsáhlou korespondenci s ní, s krajskými úřady a s guberniem.

Libišský archiv obsahuje i množství dokladů, sahajících do doby před Véghovým příchodem. Vybírám jeden z příběhů, který ilustruje dvě věci. Jednou je, abychom si opravili náš mnohdy zkreslený pohled na právní poměry v tehdejší době. A to znovu připomínám, že jak obřístevská vrchnost, tak úřady nebyly, až do zákroku císaře Josefa II., libišským evangelíkům nijak nakloněny. Druhou je připomenutí, čemu všemu museli libišští čelit, proti tomu jsou starosti dnešní církve malicherností. A už dávám slovo prostému vypravěči.

Pohřeb v Lobkovicích

Stal se příběh 1783 roku, měsíce dubna, ve vsi Lobkovicích, patřící Panství Knížeti Lobkowicz. Usnul v Pánu jistý muž, jménem Antonín a příjmením svým

Švec, věku svého starý 40 roků, když jeho Antonína Ševce Hospodin k věčnosti povolal, ve vsi Lobkovicích u svého bratra vlastního Jiříka Ševce. První příchoz k pohřbu a k uctění mrtvého těla, když se přišlo, zběhlo se veliké množství lidu římského náboženství a to mrtvé tělo nedali pochovati na kirchhof, ale přes noc vpadše do domu jmenovaného Jiříka Ševce, vzali to mrtvé tělo a pochovali na poli bratra jeho Jiříka Ševce. Lid pak evangelický, v domě Jiříka Ševce shromážděný, rozehnali. Když bratři vyšli ze statku chtějíce jeden každý domů jíti, zběř se obořila na ně a zbiti byli od nich hrozně. Mezi tou lůzou na place se nalézal od lobkovského auřadu i pojezdny, který byv jako vzteklý z zlosti, dal ponejprv pohlavek Francovi Šamouchovi z Neratovic, který mu odpověděl: „Poniženě jim děkuji za to, a já jim to mile odpustím.“ Na to se pojezdny zbledl jako stěna. A podle jeho příkladu potom i lid římský dal se do bití našich bratrů, některé z nich jmenovaný zlopověstný oficier dal také přes noc v lobkovském zámku do šatlavy. Jména našich tam přítomných a trýzněných bratrů jsou následující: první Franc Šamoucha z Neratovic, 2hý Jozef Plocek z Byškovic, 3tí Jozef Horník z Byškovic, 4tý Matěj Beneš z Byškovic, 5tý Jakub Hlavička z Byškovic, jehož velmi nebezpečnou ranou omráčili, že zůstal na place jako mrtvý, 6tý Václav Kučera z Byškovic, kteréhož také omráčili, a 7mý Franc Pazděra z Jiříce.

Po tomto nelidském a nekřesťanském skutku, kterýž lid římsko-katolický nad našimi bratřími provozoval, vedli si stížnost bratři v Praze na krajský auřad, a hned druhý den mladší krajský přijel ku pohřbu na kirchhof toho mrtvého těla, ale ani jemu je pochovati nedali, než i s ním mladším krajským zle se postrkovali. Druhého dne zase přijel mladší krajský se dvouma vojanskýma officírma a 47 muškarýrama. Sedum vojáků šlo pro to mrtvé tělo a vykopavše je, naložili je na vůz a přivezli ke kirchovu, chtějíce pochovati na kirchov. Čtyřicet pak jich vostalo na kirchově, Když těch sedum vojáků na voze přivezlo mrtvé tělo, papeženci sypali se na ně. Přes noc koně jim vypřahali a ten vůz s mrtvým tělem vzali, a to na větším díle ženský, a strčili do vody Labe, kdež mrtvé tělo vodou Labem skoro míli cesty plynulo až k vesnici Obrěstivu, kdež to mrtvé tělo od pontonýrů chyceno bylo. V Obrěstivě to mrtvé tělo dali do obecní stodoly a rychlé poručení přišlo od krajskýho auřadu, aby to mrtvé tělo prozatím na další poručení hned pochovali na obrěstevský kirchov. Co se také stalo, nebo nočního času naši bratři museli truhlu udělat a v noci také, aby se toho papeženci nedověděli, skutečně na kirchov obrěstevský pochovati. Na ráno, když se toho přece dověděli, zběhlo se lidu množství až i z Hostína, chtějíce to mrtvé tělo vykopat a opět do Labe vhoditi, však ale auřad obrěstevský nejen prosbou, než násilím ukrotil zbouřený lid a dělali asi tři hroby, aby just jeho hrob nemohli nalézt, aneb na něj nemohli

tréfiti, a také již silně začali vyhazovati hroby.

Po tom příběhu, když již mrtvé tělo v několika dnech v zemi odpočívalo, asi v tejdni přijel sám pan starší krajský jménem Karel z Bienenbergu, asi ve dvě hodiny po půlnoci, s 16 dragonama a s jedním rykmistrem, a přijejí do Byškovic. Ptali se na Plocka a rychtář je musel dovésti k Plockovům, kteréhožto ryktáře, jménem svým zlopověstným Salač, poněvadž byl římského náboženství, odehnali vojáci zpátky od Plocka. Starší pan krajský zavolav Jozefa Plocka, poručil mu, aby se hned přistrojil a dal vědět bratřím a shromáždil lid evangelický, co bude moct na funus, aby ničeho se nebáli, těšil jej, a směle aby šli časně ráno do Obrístva. Těž poručil pan krajský, aby Plocek i zpěváky opatřil. Zatím pan krajský s vojákama ještě potmě odjel napřed do Obrístva a dal vykopati z kirchova to mrtvé tělo. Evangelici také do rána hezkým počtem se sebravše a shromáždívše, časně se našli v Obríství a hned naloživše mrtvé tělo na vůz, vezli je k Lobkovicům. Napřed jel pan krajský s polovic vojákama, v prostředku náš lid a mrtvé tělo, a p. krajský poroučel, aby zpívali směle co chtějí, a vzadu je také provodilo asi 8 dragonů. Na tento způsob mezi velikým zpěvem a velikou slávou a ctí průvod se činil tělu toho v Pánu jsoucího křesťanského muže.

Když se k Lobkovicům přiblížili s mrtvým tělem, hned papěženci začali šturmovati na zvonici a náš lid se ulekl náramně, však ale v tu chvíli se množství vojska ze všech stran ukázalo, nebo šest batalionů maškaterů se třema generály a s mnohými officírami bylo z Prahy vymaširovalo, a ti všichni vojáci měli po šedesáti ostrých patronách. Toho šturmování pan krajský uslyšev, hned se svými dragonami ostře dorazil k zvonici, a na to muškyteři se přispíšívše zvonici ze všech stran obstoupili a ty, kteří šturmovali, pochytili a dílem hned na místě někteří po 25 ranách dostali, dílem odvedeni jsou do Prahy do špinhauzu. Na to lid římskokatolický se rozprchnuv, vojáci do dvou řadů se postavivše, bratřím evangelickým mezi sebou až ke dveřím kirchova cestu učinili, kdež to nebohé mrtvé tělo po jeho dlouho trvajících protivenstvích a divných příhodách bratři, poctivě a vážně, na jeho předešlé místo do lobkovského kirchova pochovali. Po tom pohřbu ještě po několika týhodnech hrob jeho ve dne i v noci vojáci vartovali, a s těma šesti bataliony muškaterů obtáhli všecky okolní vesnice, t. ves Byškovice, ves Kojetice, Čakovice, Jiřice, Lobkovice, Neratovice a Libiš, a každý voják na den k obyčejnému platu svému měl Zulag aneb přídavek 20 krejcarů, a to všecko hloupě horlící, a jakž jisté domnění všech bylo, a všecky okoličnosti toho též dosvědčily, od kněží římských svedený a popuzený lid římské náboženství držící, musel zaplatiti a dlouhý čas ty vojáky živiti a v staveních svých chovati. Z čehož mnozí z nich do veliké chudoby a snížení přišli. Hlavy toho rocení a původcové těch různic, jmenovitě ryktář lobkovský, svým zlopověstným jménem a příjmením

Jan Špička, ovčák lobkovský, mlynář aneb místo něho jeho stárek a mnozí jiní, někteří půl léta, někteří 3 čtvrti léta, někteří rok seděli v Praze v špinhauzu. Tak Bůh spravedlivý soudce vzteklou a nelidskou šilenost těch lidí příkladně potrestal, kteří na větším dile si na své kněží naříkali. Bylo také od mnohých ze strany římsko-katolické slyšeti, že i děkan kostelecký mnoho pokuty měl složit.

K paměti hodna věc, že po tomto příběhu, L. P. 1784, dne 10. ledna umřela v Jiřicích bratrovi Františkovi Pazděrovi dceruška, a jsouc již Církev toho času pastýřem duchovním zaopatřena, poslal k ryktárovi lobkovskému s tím vzkázáním: „Budeme-li moci to mrtvé tělo na jejich kirchov pochovati a může-li slibovati z katolické strany, že pokojně ten funus odbydem?“ „Třebas kobylu pochovejte před oltářem“, dal za odpověď, „my nic nedbáme.“ A také skutečně, na tom druhém funusu, krom hrobníka, ani jeden katolík se neukázal.

Jan Mašek

Fond klidného stáří

Fond klidného stáří byl zřízen synodní radou za účelem shromáždování finančních prostředků z darů, sbírek, finančních výnosů a výnosů z nemovitého majetku ve vlastnictví povšechného sboru a jejich následnému přerozdělování formou příspěvků farářům nebo jáhnům, kteří ukončují činnou službu a potřebují si zajistit vlastní bydlení.

Synodní rada nás koncem minulého roku informovala o tomto fondu, jejich dopis je v plném znění na sborové nástěnce. Z dopisu vyjímáme: „Stav fondu k 1. 1. 2019 byl 990 631,57 Kč. Čerpání od počátku tohoto roku do současnosti činí 238 933,- Kč. Přijaté příspěvky za stejné období jsou ve výši 50 167 Kč. Stav fondu k 12. 11. 2019 je 801 865,57 Kč. Jak vidno, výdaje jsou větší než příjmy. Očekáváme, že další žádosti o podporu budou následovat. Na podporu není nárok, bylo by však smutné, kdyby vyplácení podpor bylo nutno zastavit pro nedostatek prostředků ve fondu“.

Naše dejvické staršovstvo se tímto dopisem zabývalo a rozhodlo se poskytnout do fondu jednorázový dar ve výši 15 000,- Kč. Prosíme všechny členy, které tato celocírkevní iniciativa osloví, aby svým příspěvkem pokryli toto naše jednorázové vydání.

Dopis Synodní rady ČCE končí: „Naše církev pocítuje nedostatek zájmu o studium teologie a následnou službu v církvi. Uvažme tu souvislost, že ochota církve postarat se o faráře odcházející na zasloužený odpočinek může váhající povzbudit, aby tváří v tvář budoucím nejistotám své církvi přece důvěřovali, že jí na jejich kazatelích záleží“.

Pavel Ruml

Kalendář na únor 2020

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	26. 1. NP 2. 2. VP 9. 2. Dvě vdovy 16. 2. 23. 2.	M. Trgalová Karel Müller (seniorátní farář pro mládež) M. Trgalová P. Ruml P. Ruml
Děti	čtvrtek 17:00; maminky s dětmi 6. 2. v 9:30; náboženství v Suchdole: první pátek v měsíci 7. 2. v 13:30	
Konfirmandi	pátek 14:45 hod.	
Nedělníci	3. neděle po bohoslužbách: 16. 2.	
X-cátníci	úterý 11. 2. v 19:00	
Naši pěvci	zkoušky středa 18:30	
Křesťan. služba	9. 2. po bohoslužbách	
Modlitby Taizé	21. 2. v 20:00 (Kolejní 4; vždy 3. pátek v měsíci)	
Hodina pohybu	termíny po dohodě (pondělí odpoledne)	
Biblická hodina	úterý 17:30	
Klub poznávání	13. 2. v 9:30 Václav Petříček: Hispaniola – východisko kolonizace Ameriky (příroda, památky, lidé)	
Staršovstvo	6. 2. v 19:00	
Zpívání	Diakonie Stodůlky – každý pátek v 9:15	
Ostatní	26. 1. Koncert podané ruky u sv. Gotharda 18:00 (ekumenický týden modliteb) 27.-31. 1. farářský kurz Výroční sborové shromáždění 22. března 2020	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 16. 2. 2020.

Únorové číslo vyjde 23. 2. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Bez proměny

je jediný Příklad tvůj a proto na něj pamatuj. Takto to zpíváme v krásné písni o večerních zvonech, které nás mají ponoukat k vděčnosti za „mnohá dobrodiní“ a k oslavnému výskání *Halehujah*.

Toto březnové číslo jako každý rok přináší podklady pro Výroční sborové shromáždění. Ulehčí nám pohled zpět, na vše, co jsme mohli společně prožít a pobízí nás k pohledu dopředu. Od loňského se neliší v udivujícím výčtu množství setkání, aktivit, činností i událostí, které naplnily i přeplnily naše sborové prostory, naše životy, náš čas.

Z čísel a statistik se nedozvíme mnoho o kvalitě programů, setkání, kázání, rozhovorů, úmorných jednání i složitých rozhodování; nevyčteme mnoho o emocích, které vždy naše shromáždění provázejí. Pár z nich připomínám.

O těch kladných se píše snadno a sluší se k nim připojit ono *halehujah* a spokojenou vděčnost. Mně naskakují krásné vzpomínky spojené: s hudbou a zpěvem; s radostí dětí; s veselím konfirmandů a mládeže; s intenzitou našich rozhovorů a setkání při každotýdenní biblické hodině; se spoluprací se s. farářkou; s kontakty s „ekuménou“, s úžasnými hosty v Křesle...

Krásné je, že se také dost často nemůžeme „složit“ pod naši střechu. Jsme občas v našem suterénu docela „na těsno“, což emoce také probouzí. Nově příchozí člověk do našeho kostela se po usazení dozví, že někomu zasedl židli, byť byla ještě evidentně volná. Někteří z nás začali hovořit i přemýšlet o potřebě „ticha“ během našich bohoslužeb-jiní se tomu diví a touží, aby čas před bohoslužbami i po nich co nejdřív sloužil také k sociálnímu bliženeckému kontaktu a rozhovoru (a tedy i hluku). Někteří touží i volají po ozvučení kostela; druzí žasnou, vždyť přece oni sami slyší docela dobře. Faráři si usmysleli, že občas vyzkoušejí církví nově navrhovaný pořad bohoslužeb. Není nám všem u těchto věcí úplně stejně. Kdosi to shrnul slovem „novoty“. A že vlastně ten sbor i církev se nějak divně mění, a že po staru to bývalo lepší.

Obsah

Bez proměny.....	1	Bohoslužby jen pro slyšící?.....	15
Výťah z jednání staršovstva.....	2	K ozvučení modlitebny.....	16
Čím jsme žili v roce 2019.....	4	Sborové výlety 2020.....	17
Statistika za rok 2019.....	7	Fotografie.....	18
Jak se vyrovnat s vlastní smrtelností?.....	13	Kalendář na březen 2020.....	20

Byl jsem v poslední době dvakrát na slavnostních bohoslužbách přesahující hranice sboru; při takových příležitostech se vždy faráři sjížděli z daleka a všichni jsme oblékali taláry, liturgické roucho. Ani „bolševik“ nás z nich nevysvlékl, dokonce ani ty, kteří tehdy neměli státní souhlas. Na zmíněných bohoslužbách nás farářů byly desítky, ba jednou snad šedesát. Dostali jsme instrukci, že se máme účastnit bez talárů. Bylo mi to líto a říkal jsem si, že své církvi přestávám rozumět. A cítil jsem se „nekomfortně“.

Přirozenou součástí každého života, který je skutečně prožíván, jsou nezbytné či přirozené a potřebné změny. Církev je prý společenství poutníků; každý, kdo jsme cestovali, víme dobře, že změny, nové pohledy, zážitky, nepříjemná překvapení, bloudění i křižovatky, patří k cestě automaticky. Počítejme tedy i my s tím, že také věci ve sboru se mění, že se budou měnit a některé se dokonce budou muset změnit.

To, co potřebujeme k naší další společné cestě se nazývá krásným slovem – tolerance. Církev, jejíž novodobá historie začíná císařským patentem, který nesl toto označení, jí musí „umět“. Nabírejme si ji plnými hrstmi, otvírejme se novotám a snažme se co nejvíce rozumět těm, kteří po nich volají, či je přinášejí, nebo jen prostě nabízejí. Hovořme spolu co nejotevřeněji, přímo. A smířujme se s tím, že „holt“ v životě se všechno stále mění. Někdy docela „nekomfortně“. A také vězme, že se někdy máme právo k novotám vyjádřit záporně. I to je život. (Zajisté, že s tím neoblékáním talárů při slavnostních či mimořádných bohoslužbách – jednou pohřeb našeho profesora, podruhé slib mých presbyterů vyslaných do seniorátních funkcí a slib „mé“ mládeže, která je ochotna pracovat pro vyšší celek než je jen sbor – že se nedám. Budu se snažit to své církvi vysvětlovat).

Jen jediný Přítel je bez proměny a tato jeho stálost se projevuje v jeho nekonečné neměnné lásce. Bohu díky za to, že jsme ji mohli společně tolik v našem sboru potkávat.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva (6. 2. 2020 v 19:00)

A-1. Duchovenská práce (viz Souterrain a sborový web)

A-2. Další shromáždění ve sboru i jiné

- MT – dovolená 11.-13. 3.; PR – dovolená 20.-21.2.
- VSS 22. 3.; 11. 3. Ekumenická snídanež Bílá Hora; 21. 3. Prašný most 15:00 výročí kpt. Morávka; „ticho“ – příští schůzka před únorovým staršovstvem; 6. - 8. 3. 2020 pobyt konfirmandů se Sřešovicemi (Mnichovo Hradiště); 28. 3.

setkání kurátorů seniorátu-Dejvice

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** poskytování individuální supervize 1x, účast na Ekumenické bohoslužbě u sv. Vojtěcha v rámci TMZJK, vedení semináře s mentory, schůzka s B. Dukátovou z Diakonie
- **PR:** 1. zasedání SAK, nástup do ÚVN, Konference nemocničních kaplanů (Emauzy T. Halík), Gothard – Koncert podané ruky
- **Oba:** pastorálka, supervizní výcvik Běleč, ekumenický ples, farářský kurz

B. K PROJEDNÁNÍ

- vývěsní skříňka – JM – zakoupí se 2 nové i s osvětlením
- zakoupení katechetických materiálů a pomůcek

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- bazar – nebudeme letos organizovat (ukončen dovoz šatstva)
- I. Troupová a J. Marešová – koncert ve prospěch Diakonie 21. 5. 2020 Vinohrady

B-2. Finanční záležitosti

- **5% a Hlavu vzhůru – strategie ve sboru a pro sbor**
- sbírka na uprchlíky v Řecku – cca 20 000,- Kč
- celocírkevní sbírka na KS 16. 2.
- JM – analýza sbírek v roce 2019 – **chrámové sbírky jsou velmi nízké**

B-3. Hospodářské záležitosti

- výměna čerpadla ÚT – náklady v součinnosti se SR ČCE

B-4. Příprava VSS – 22.3.2020

B-5. Trvající a nové úkoly

- PR – podlaha před kanceláří-bude vyměněna
- PG – venkovní úpravy – kalich nebo kříž – zviditelnění sboru rozčlenit na více fází
- MŠ + WD + FH – Noc kostelů – výbor si přizve členy; program bude z „pokladů“ sboru
- ozvučení kostela – D. Henych – termín, nutná objednávka součástek
- MŠ – sborové výlety: Olomouc – 7. 6.; Wittenberg – 18. 10.

B-6. Z došlé pošty a různé

- **MT** a **PR** změna úvazku – 2 × 0,75 – PR od 1. 3. 2020 – staršovstvo souhlasí
- **MT** informuje o převzetí vedení vikariátu – staršovstvo se zavazuje **MT** podporovat
- **PR** přizván do Správní komise SAK – nehonoraná, čestná funkce
- **SR ČCE** – komise pro vznik kaplanské služby v Diakonii - přizván **PR** –

jednorázová akce

- pronájem kostela KS (JM) – svatba – 18. 4. – schváleno
  - SR – heslo na rok 2020 (Mk 9,24 „spomoz nedověře mé“ - kázání - faráři?)
  - úklid ve sboru - ukončení se se stávající pracovníci - převezme D. Molnár
  - komise pro výběr nového faráře-info o aktuálním stavu
  - koupě obrazu od s. Šindlerové-12 tis. - podpora monografie – zakoupení obrazu pro sbor neschváleno
-

Čím jsme žili v roce 2019

LEDEN

- Koncert Podané ruky u sv. Gotharda v rámci ekumenického týdne modliteb
- Naši pěvci při bohoslužbách
- Setkání učitelů NŠ, vedla M. Trgalová
- SR vydala u příležitosti 100. výročí sborník historických statí od doby předtoleranční doteď
- Dejvické křeslo pro hosta: náčelník generálního štábu armády ČR Ing. Aleš Opat
- Klub poznávání: rekapitulace uplynulých 10 let
- Zemřel Milan Balabán

ÚNOR

- 1. skupina kurzu rétoriky vedená Wandou Dobrovskou
- u Martina ve zdi instalace nově zvolených členů a náhradníků seniorátního výboru: Davida Balcara, Lenky Ridzoňové, Matěje Opočenského a Pavla Kaluse
- Dejvické křeslo pro hosta: herečka Zdeňka Procházková
- Klub poznávání: Magdaléna Trgalová – o svém působení ve Skotsku
- Křest Karolíny Mixové
- Zemřel Luděk Rejchrt

BŘEZEN

- Výroční sborové shromáždění
- Setkání u pomníku škpt. Morávka spolu se střešovickými
- NP – premiéra Janových pašijí od Jiřiny Dvořákové – Marešové u Salvátora
- Vaření polévky pro bezdomovce
- Dejvické křeslo pro hosta: Jakub Čech
- Klub poznávání: návštěva výstavy
- Oslava jubilea bratra Dušana Čurdy

- Křest Žofie a Karolíny Langšádlových

DUBEN

- Setkání s Davidem Sinclairem ohledně možnosti partnerství našeho sboru s nějakým skotským sborem
- Místo biblické hodiny pro děti divadlo Král stromů
- Ekumenické bohoslužby ke Dni země – katolický kostel sv. Salvátora
- Dejvické křeslo pro hosta: Daniel Herman
- Klub poznávání: Ludmila Henychová – o mecenáši Josefu Hlávkoví
- Křest Marie Ujřové

KVĚTEN

- 2. skupina kurzu rétoriky vedená Wandou Dobrovskou
- Ukončení rok a půl trvající pomoci svatogothardské farnosti, po dobu rekonstrukce jejich fary jsme jim umožnili sdílet naše prostory
- Bazar šatstva pro Diakonii Praha ve Stodůlkách, po odečtení nákladů bylo odesláno 110 000,- Kč
- Ekumenické hudební Nešpory NP, promluvil farář od sv. Gotharda Miloš Szabo, zároveň nám poděkoval za poskytnuté přístřeší v našem sboru
- Ekumenická bohoslužba za krajinu
- Staršovstvo zvolilo delegáty nového konventu: Jan Mašek, Dan Heller, Věra Tichá, náhradníci: Filip Härtel, Marta Študentová, Martin Volný
- Zasedání Synodu
- Dejvické křeslo pro hosta v předvečer noci kostelů: Tomáš Sedláček
- Klub poznávání: Staňa Hřebíčková – o D. Bonhoefferovi
- Oslava životního jubilea Jany Proskové – Evangswing

ČERVEN

- Výlet dětí do sv. Jana pod skalou – bubnování
- Charitativní koncert Našich pěvců se Nsango Malamu u sv. Gotharda
- Diakonie ČCE slaví 30 let
- Pozdrav a poděkování ředitele Diakone Praha J. Suchela za výtěžek bazaru
- Prodej starých židlí ze sklepa
- Klub poznávání – Marek Světlík – o Miladě Horákové
- Zemřela Anna Saláková a Květuše Kratochvílová (maminka Jiřiny Muzikářové)

ČERVENEC

- Sborová dovolená v Alpách

- Mažeme chleby pro bezdomovce
- Uklízíme sborové prostory
- Svatba Aleny Sýkorové a Tomáše Baxy

SRPEN

- Tábor dětí v Křižlicích vedený našimi faráři
- Mažeme chleby pro bezdomovce
- Zrekonstruovaný stůl Páně
- Zemřela Růžena Fuchsová

ZÁŘÍ

- Manželům Stoklasovým se narodila druhá dcera Noemi Františka
- Setkání s řeholnicí Denisou Červenkovou – o tichu a meditaci
- Vyhlášena sborová anketa o tichu při bohoslužbách
- NP – benefice pro Domov Karla Boromejského v Řepích
- Schůzka učitelů NŠ
- Nový rohový stůl za stolem páně
- Dejvické křeslo pro hosta: herec a moderátor Jan Kraus

ŘÍJEN

- Staršovstvo ustanovilo komisi pro hledání prvního faráře od září 2021
- Sborový výlet do Libiše (návštěva evang, sboru, prohlídka katolického kostela)
- Bazar podzimních plodů ve prospěch křesťanské služby (Draga Bošková, Jana Cihlová, Marta Petříčková, Jana Poláčková)
- Přespaní dětí v kostele
- Zpěvy z Taizé u sv. Vojtěcha
- Dejvické křeslo pro hosta: Eduard Stehlík
- Klub poznávání: Marek Světlík – o Jiřím Sedmíkovi
návštěva výstavy o Václavu IV.

LISTOPAD

- Společný sborový oběd na církevního Silvestra
- Poděkování Janě Cihlové, že vzala funkci pokladníka, zároveň děkujeme dlouholetému pokladníkovi Vladimíru Jenčekovi za neuvěřitelně věrnou službu
- Proběhl konvent našeho seniorátu, kde byl Dan Heller zvolen seniorátním kurátorem a Jan Mašek jeho náměstkem
- Proběhl také seminář učitelů NŠ
- Den veteránů - “Vlčí máky” - výtěžek pro Paměť národa

- Vaříme polévku pro bezdomovce
- ETF slaví 100 let
- Instalace Olgy Mrázkové na Žižkově 2
- Eliška Härtelová získala osvědčení ke kazatelské službě
- Dejvické křeslo pro hosta: Martin Prudký
- Petr Hejl ve sboru oslavil životní jubileum, na oslavě vyhlásil sbírku na stavbu školy v Africe, vybralo se 25 900 Kč
- Zemřela Jaroslava Němcová, rozloučili jsme se s ní při nedělních bohoslužbách

PROSINEC

- bohoslužby s divadlem dětí „Do Betléma je dlouhá cesta“
- Návštěva 6 členů Church of Scotland z Glasgow ve sboru
- Naši pěvci při bohoslužbách
- Prodej výrobků ze Stodůlek
- Prodej Obchůdku jednoho světa
- Maraton dopisů pro Amnesty International, organizuje Dan Molnár
- Vánoční koncert Našich pěvců u Salvátora
- Koncert skupiny Syringa v našem sboru
- Vánoční besídka ve škole a ve středisku ve Stodůlkách
- Štědrovečerní ekumenické setkání s Biblií a koledami v Suchdole
- Zpíváme a svítáme s naším Evangwingem
- Silvestrovské posezení na téma Humor, připravil Pavel Prosek
- Ordinance Pavla Hanycha ve Strašnicích
- Klub poznávání: adventní posezení
- Přivítání Jany Drake ve sboru
- Křest Michaely Chaloupkové, Tomáše Litery a Kateřiny a Marianky Ratajových
- Zemřela Marta Zachová a Milada Šindlerová

M. Šudentová

Statistika za rok 2019

- **K bohoslužbám** jsme se sešli celkem 56× za průměrné účasti 89
- **VP** jsme slavili 22× za průměrné účasti 74
- **Počet členů sboru celkem:** 521
- **Počet členů sboru s hlasovacím právem:** 206
- **Pokřtěni byli:** Karolína Mixová, Žofie a Karolína Langšádlovy, Marie Oujířová, Michaela Chaloupková, Tomáš Litera a Kateřina a Mariánka Ratajovy

- **Do sboru se přistěhovali:** Jana Drake
- **Rozloučili jsme se se sestrami:** Anna Saláková, Květuše Kratochvílová, Růžena Fuchsová, Jaroslava Němcová, Marta Zachová, Milada Šindlerová
- **Ze sboru se odstěhovali:** Kryštof Sýkora a Jitka Sýkorová
- **Staršovstvo:** v listopadu oznámil svoji rezignaci Kryštof Sýkora z důvodu stěhování. Na jeho místo postoupil z náhradníků Tomáš Najbrt.

Pravidelná setkávání jednotlivých skupin:

Nedělní škola byla 42× za průměrné účasti 11 dětí

- organizačně zajišťuje Ivana Hellerová
- Sbírka NŠ je na pumpu na čistou vodu v Africe (Jeden svět)
- Děti probíraly příběhy z Janova evangelia (z příručky Dál přece nejdeme sami IV) a pak Desatero a Modlitbu Páně.

Biblická hodina (organizaci má na starosti Pavel Prosek)

- od podzimu do svatodušních svátků každé úterý v podvečer
- celkem 30× za průměrné účasti 8
- V roce 2019 jsme se s naším farářem věnovali Skutkům apoštolů a začali jsme probírat Pavlovy listy Římanům.

Biblická hodina pro děti (Magdaléna Trgalová)

- scházejí se ve čtvrtek v 17 hodin
- celkem 27× za průměrné účasti 5
- probírané téma: od Adama k Eliášovi

Maminky s dětmi (organizuje M. Trgalová)

- Maminky s dětmi se sešly 10×, průměrná účast 3 maminky a 3 děti

Konfirmační cvičení + mladí konfirmovaní (Pavel Ruml)

- Skupina se schází v pátek ve 14.45
- Celkem 32×, průměrná účast 6

Náboženství v ZŠ Suchdol (Magdaléna Trgalová)

- 21× za průměrné účasti 4

Nedělníci (scházejí se pravidelně 1x za měsíc)

- celkem 12× za průměrné účasti 8
- Pravidelná setkání - každou třetí neděli v měsíci po bohoslužbách
- Program si zajišťují sami. Pro bližší informace lze kontaktovat Filipa Härtela, f.h.hartel@gmail.com

X-cátníci (organizaci a někdy i program má na starosti Martin Volný)

- celkem 9× za průměrné účasti 8

- Mezigenerační skupina se schází 1× měsíčně a zamýšlí se nad základními biblickými tématy a pojmy.

Dejvicé křeslo pro hosta (organizuje Marta Študentová)

- celkem 8× za průměrné účasti 67
- Otevřená skupina jak generačně, tak i vně církve, hosté jsou zváni tak, aby pokrývali aktuální, závažná či zajímavá témata. Schází se 1× měsíčně ve školním roce.

Klub poznávání (organizovaly Marta Petříčková a Draga Bošková)

- celkem 11× za průměrné účasti 12 lidí
- Otevřená skupina aktivních seniorů, schází se ve školním roce většinou druhý čtvrtek v měsíci, zamýšlí se nad různými tématy s hosty a navštěvuje s odborným výkladem výstavu.

Hodina pohybu (vede Jana Prosková)

- celkem 12× za průměrné účasti 7
- Určeno pro všechny, kteří mají v pondělí odpoledne čas. Skupina se schází zpravidla 1-2× do měsíce a pod vedením Jany Proskové cvičí-tančí při hudbě.

Křesťanská služba (organizuje Magdaléna Trgalová, Mirjam Růžková a Eva Javornická)

- celkem 10× za průměrné účasti 10
- Křesťanská služba se stará o doručování přání k narozeninám seniorům. První přání dostanou 60letí, pak v 65 letech a v 70, od 75 každý rok. Jde o to, že tímto způsobem mapujeme situaci seniorů i na okraji sboru. Poznatky se zapisují a jsou pak dále vyhodnocovány.
- Dále se snažíme pomáhat členům sborů v nouzi, navštěvovat nemocné a také být skupinou, na kterou se s důvěrou lidé mohou obrátit.
V křesťanské službě působí:
- Magdaléna Trgalová, Mirjam Růžková, Eva Javornická, Ludmila Henychová, Jana Jasná, Jana Poláčková, Jindra Zukalová, Jana Kohoutová, Naďa Sleziačková, Jarmila Nedvídková, Jana Cihlová, Bohunka Minárová, Marta Študentová, Hana Volná, Šárka Skaláková a Jiřina Muzikářová
- Další členové sboru se pravidelně starají o dovoz potřebných na nedělní bohoslužby.

Naši pěvci (v roce 2019 vedl Filip Hanuš Härtel a Lydie Härtelová)

- Počet členů: 45-50
- Zkouší každou středu, vystoupení v Dejvicích (4× za rok)
- Koncerty vedené Lydií Härtelovou:

- Händel: Saul Vánoce 2019
- Koncerty vedené Filipem Hanušem Härtelem:
  - Janovy pašije od Jiřiny Dvořákové-Marešové
  - Benefice u Gotharda s Nsango Malamu
  - Benefice pro Domov svatě rodiny Karla Boromejského
- Průměr. účast na vystoupení: 41
- Počet zkoušek: asi 40
- Průměrná účast na zkoušce: asi 35

Dejvický Evangswing (Pavel Prosek - kapelník, Kryštof Sýkora, Daniel Heller, Michal Heller, Hana Chvojová, Wanda Dobrovská – na podzim došlo ke změně bubeníka, novým členem se stal Filip Härtel)

- 2× vystoupení „Zpíváme a svítáme“ ve sboru v Dejvicích, průměrně 30 hostů
- Swingová skupina, zkouší v prostorách našeho sboru zpravidla v pondělí navečer

Zpívání ve středisku Diakonie ve Stodůlkách

- 30×, průměrná účast 25
- zpívání ve Stodůlkách: Pavel Ruml, Magdaléna Trgalová, Michal Heller, Honza Machovec a Karolína Härtelová, která je zaměstnancem školy

Duchovenská práce:

Za kazatelnou jsme přivítali tyto kazatele:

Pavel Ruml 27×	Jana Plíšková 1×
Magdaléna Trgalová 17×	David Sinclair 1×
Michael Otřísal 2×	Martin C. Putna 1×
Gerhard Reininghaus 2×	Blahoslav Hájek 1×
Zdeněk Susa 1×	Zdeněk Šorm 1×
Martin Prudký 1×	Eliška Härtelová 1×
Petr Gallus 1×	děti z NŠ
Jakub Malý 1×	

Bohoslužby v Chotiněvsi

- Magdaléna Trgalová 4×, Pavel Ruml 6×, Pavel Ruml 1× pohřeb

Dále naši faráři a výpomocní kazatelé kázali mimo náš sbor:

- Pavel Ruml: Vinohrady, Žižkov I (křest), Velim, Oráčov, Opatov, Bukovka, Letohrad, Dukla Praha
- Magdaléna Trgalová: Jarov, Modřany, Rokycany, Žižkov I
- Zdeněk Susa: Střešovice, Liberec, Jarov 2×

Setkání katechumenů

- 12× s účastí 4, vedla M. Trgalová

Práce laiků ve sboru:

- **Pokladnu** vedl Vladimír Jenček, zástupce je bratr Svatoň
- **O finance se starají** manželé Černohorští
- **Hospodáři sboru** Petr Hejl, Jan Petříček, Dan Molnár
- **Kontakt se střediskem Diakonie Praha** zajišťují: faráři, sborová sestra, Kryštof Sýkora (do listopadu předseda DR) a Dana Caldwellová,
- **O církevní tisk a prodej knih** se stará Marta Petříčková
- **O zásoby v kuchyni** a vaření pro bezdomovce se stará Martina Jílková
- **Souterrain** připravují a vydávají manželé Eva a Dan Henychovi
- **Přání pro křesťanskou službu** maluje a dodává Madlena Prachenská
- **Sborová fotodokumentace** Jiří Hlavsa, Ivan Prachenský
- **Ozvučení akcí** Kryštof Sýkora

Na varhany nás doprovázeli:

Pavel Prosek	20×	Vít Henych	1×
Lydie Härtelová	11×	Tomáš Najbrt	6×
Filip H. Härtel	14×	Tomáš Černohorský	4×

V Nedělní škole učili:

Karolína Härtelová	Magalena Hellerová
Benjamín Hejl	Jan Petříček
Anna Hejlová	Michaela Petříčková
Daniel Heller	Marek Stoklasa
Ivana Hellerová	Kryštof Sýkora

Posezení u kávy a čaje připravovali:

Marta Petříčková, Jiřina Černohorská, Bohunka Minárová, Naděžda Sleziaková, Martina Jílková, Wanda Dobrovská, Eva Javornická, Jindra Zukalová, Dana Caldwellová, Marie Susová, Květa Jechová, Ludmila Janská, Jarmila Nedvídková, Josef Cimpa, Dylan, Eliška Härtelová
Organizačně zajišťuje Marta Študentová

Sborové akce:

Ekumenická a mimocírkevní setkání:

- Koncert Podané ruky u sv. Gotharda
- Svatovojtěšský ekumenický ples
- Bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách
- Zpěvy z Taizé u sv. Vojtěcha

- Ekumenické nešpory v Dejvicích se sv. Gothardem
- Setkání s Biblií a koledami na Suchdole
- Práce s fotbalovým dorostem klubu Dukla (P. Ruml)
- „Ekumenické snídaně“- pravidelná setkávání duchovních působících v Praze 6

Charitativní akce:

- oslava životního jubilea Petra Hejla, výtěžek byl poslán na výstavbu školy v Africe
- Bazar šatstva – po odečtení všech nákladů jsme do Stodůlek poslali 100 000,- Kč
- Polévka a chleby pro bezdomovce 4×
- Podzimní bazar plodů pro křesťanskou službu (Bošková, Kohoutová, Petříčková, Poláčková, Cihlová)
- charitativní koncert Našich pěvců u Boromejek v Řepích

Akce pro děti a mládež:

- březen: Lego párty s branickým sborem
- červen: výlet do Vráže s bubnováním
- říjen: přespávání v kostele
- prosinec: zkoušky vánoční hry a představení na 4. Adventní neděli

Celosborové akce:

- sborová dovolená v rakouských Alpách
- výlet do Libiše
- společný adventní oběd
- Silvestrovské posezení s Pavlem Proskem
- Dětský tábor připravili a vedli: faráři sboru, Jakub Ruml, Denisa Stratilová, Ben Hejl, Dan Mejsnar

Úpravy sborových prostor

- Dovybavování sborové kanceláře
- Dokončení rekonstrukce kuchyně
- Oprava stolu Páně
- Nová rohová skříň v sále

Informace ze seniorátu, povšechného sboru a Diakonie Praha:

- ETF oslavila 100 Let
- Diakonie ČCE oslavila 30 let
- V roce 2019 zemřeli tito významní členové naší církve: Milan Balabán, Luděk Rejchrt, Jan Široký

- Na podzim byl do funkce seniorátního kurátora zvolen Daniel Heller, jeho náměstkem byl zvolen Jan Mašek
- V loňském roce byli v našem seniorátu uvedeni do funkcí tito kazatelé: Olga Mrázková (Žižkov II, farářka) a Pavel Hanych (Strašnice, výpomocný kazatel)
- Jako každoročně se konala jarní Seniorátní konference (v minulosti Pastorální konf.) na téma “Nová církevní agenda” (Žižkov II) a podzimní Seniorátní den (Škvorec).

M. Študentová

Jak se vyrovnat s vlastní smrtelností?

...je téma, které přinesl Martin Volný pro X-cátku 11. února 2020. Moudře ho nepřinesl až na schůzku, ale dal všem dopředu k promyšlení. Dohodou s nedělníky se na pravidelné každoměsíční úterní schůzce objevilo několik nových tváří, celkem nás bylo kolem 15, rozhovor byl bohatý a inspirující.

Mnozí, ba vlastně téměř všichni se postupně podělili s ostatními o tom, jak odpověď na otázku vnímají. Někdo pár vět, někdo celý referát. Pak na závěr jsme se dohodli, že se pokusíme řečené shrnout, aby mohlo být k užítku i v budoucnu. Aby to nebylo jen „řeči se vedou a voda plyne“. Podkladem následujícího textu jsou jednak vzpomínky autora, hlavně ale podklady, které mi někteří z účastníků zaslali.

Padla slova o tom, že konec života je koncem projektů a koncem vztahů. Někteří se potkali nejbližší se smrtí tehdy, kdy museli nechat zemřít péči veterináře svého psa, a dodnes to mají v duši. Někdo ve snech hovoří s tím, kdo nás k Pánu předešel. Někteří vnímají vše jako marnost nad marnost, život jako jen cestu k zatím odloženému konci, protože co je člověk – polní tráva, vánek,... Mnozí mají starost o druhé, zejména o své děti, kdyby už o ně nemohli pečovat. A neúprosná jistota o konci života je vede k nadhledu nad běžnými starostmi a drobnostmi, které není potřeba všechny řešit za každou cenu.

Několik z účastníků diskuse poslalo své poznámky, z nichž zde (někde zkráceně) uvádím:

Ivana Hellerová: *Na svoji smrt nejsem připravena, i když vím že přijde. Když jsem byla mladší, starala jsem se o děti a ani jsem na to nemyslela. Ted' když jsem starší a okolo lidé umírají, více si to uvědomuji a začínám o tom více přemýšlet. Záleží také na stáří lidí, kteří kolem umřeli. Měli bychom za každý den poděkovat a být vděční.*

Jiří Snížek: *...když jdeme večer spát, kdo nám zaručí, že se ráno probudíme? Přitom jsme skoro celou noc v takovém stadiu, že o sobě vůbec nevíme. Je to*

taková „smrt na nečisto“... Hledat smysl ve smrti nemá význam, zemřou všichni, spíše má význam hledat smysl v životě. Přípravou na smrt pro jednotlivce by mělo být (pokud na to bude mít čas) takzvaně si uklidit pracovní stůl: nenechat rozpracované kauzy, nikomu neškodit, nikomu nic nedlužit – ať materiálně nebo morálně.

Marta Študentová: *Tři z mých blízkých věděli, že jejich čas je už omezen. Prožili jsme společně nádherný čas, já tomu říkám svaté dny. Pro sebe jsem si řekla, že to je moje životní laťka, bude-li mi dáno. Konečnost života je pro mne motivací. Lépe se orientuji v tom, co je podstatné, protože ČAS se krátí! Jinak bych se asi ve svých činnostech rozplizla.*

Eva Javornická: *Kazatel 9, verš 10 „Všechno, co máš vykonat, konej podle svých sil, neboť není díla ani myšlenky ani poznání ani moudrosti v říši mrtvých, kam odejdeš.“*

V životních etapách se tématem vlastní smrtelnosti zabýváme s rozličnou naléhavostí. Zcela v jiném tempu než v přirozeném běhu života probíhají myšlenky a emoce člověka smrtelně nemocného. Víme, že zemřeme. Nevíme, kdy a jak. Zatím stárneme a různě se se stárnutím ne/vyrovňáváme. V posledu nám nezbyvá než stárnutí a poznání vlastní smrtelnosti přijmout.

Marcela Řežábková: *Jsmo smrtelníci, byli jsme tak stvořeni naším Bohem. Ale už zde na zemi můžeme žít v Boží přítomnosti, přijímat Jeho lásku, moc a sílu. To mi dělá dobře na duši. Tak mohu do Jeho rukou svěřit svůj život i smrt. 2Ti 1:10 „On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.“*

Bůh nám dal do srdce touhu po věčnosti. „J 17:3 A život věčný je v tom, když poznají Tebe, jediného pravého Boha, a toho kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“

Dan Heller: *Celý život je nám vtoukáno do hlavy, že konec, zánik, smrt jsou přirozenou součástí života a k životu prostě patří, a nezbyvá nám nic jiného, než se s tím prostě smířit. Na druhé straně cítíme, že Stvořitel nám vložil do srdcí touhu po nekonečné existenci, tedy po nesmrtelnosti. Nechce se nám přerhat mezilidské vztahy, opustit rozdělané a nedokončené dílo. Na rovině víry nepochybují o tom, že nepropadneme marnosti a zmaru, že nás nečeká nicota a věčná beznaděj. Zpívám si se Svátou Karáskem "ve své smrti jen přejdeš most, Bůh zavolá další host, novej host k nám vešel na slavnost". Smrtí všechno nekončí. Ale na rovině emocí se prostě - docela lidsky - bojíme.*

Martin Volný: *Vyrovňávání se se smrtelností je celoživotní proces, a je vlastně otázkou, jak se vyrovnat s celým svým životem, který je ohraničen smrtí. Někdy lidé říkají, že se nebojí smrti, že se bojí umírání. Otázky, které s koncem života*

souvisí, řešíme někdy příliš pozdě, až když to přijde; a vůbec nemusí jít o nás, ale třeba o naše nejbližší, kteří tu jednoho dne s námi nebudou.

Pomyšlení na smrt v nás vyvolává mnohé otázky. Například, co bude po smrti? Bude náš život nějak po smrti pokračovat? Kde se v nás bere touha po smyslu? Proč vnitřně toužíme po věčnosti? Máme se bát smrti?

Právě to tázání se po věčnosti a zamýšlení se nad naší smrtelností má nás někam dovést. Předně nás to nutí zamýšlet se nad smyslem života, nad tím, proč jsme tu a jaký je zde na Zemi náš úkol a na co se v životě soustředit. V neposlední řadě toto vše má v nás probudit potřebu hledání Boha. A je-li Bůh a je-li naším Stvořitelem, není na světě nic důležitějšího, než Boha hledat a Boha najít.

Lidé toužící po smyslu života zároveň touží po lásce. Touha po smyslu života a touha po lásce je ve skutečnosti touhou po Bohu. Člověk je stvořen pro lásku – pro věčnou lásku. Ježíš mluví o věčném životě; věčný život podle evangelia začíná už zde a spočívá v setkání s Ježíšem ve víře. Věčný život je život v plnosti a překračuje všechno to, co život poškozují a svazují. Je to život naplněný láskou a opět z Bible se dozvídáme, že láska je mocnější než smrt. Proto takovýto věčný život relativizuje a překračuje smrt.

A jako můj pohled, po vstřebání výše uvedených slov, na závěr cituji z Epištoly k Římanům 8.38: „**Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.**“ Nemusíme vlastní smrtelnost nějak moc řešit, prostě je to tak, počítejme s tím. Měli bychom si včas udělat „pořádek“, aby náš odchod nezkřížil (či nezkomplikoval) plány či životy jiných. Využijme dobře čas života, který nám Pán znovu a znovu dává, a radujme se z něj.

Karel Řežábek

Bohoslužba jen pro slyšící?

Dávno je již za námi doba, kdy mnozí faráři naší církve svým hlasem uměli obsáhnout i velké prostory kostelů. Nevím, čím to bylo způsobeno. Těch subjektivních i objektivních důvodů bylo jistě několik. Možná, že i jejich učitelé praktické teologie na to dosti dbali. V této souvislosti vzpomínám, jak mně kdysi jeden bratr z Vysočiny s nadsázkou pověděl, že když kázal farář v jejich kostele, tak to bylo slyšet až i v sousedním sboru.

Nepochybně důraz na obsah zvěstování je důležitý, avšak, pokud se nedbá na potřebnou hlasitost a artikulaci, pak ne dosti dobře slyšící účastníci bohoslužby si oprávněně mohou klást otázku, zda by nebylo lépe zůstat doma, a poslouchat si ji

třeba z radia. To by však samozřejmě dobré nebylo. Přítomnost ve sboru, ve společenství sester a bratří, je nenahraditelná a velmi důležitá.

Nu, a tak se vtírá znovu otázka, zda neobnovit rozhovor o užitečnosti zesilovacího zařízení v našem sboru.

Pavel Prosek

K ozvučení modlitebny

Vždy po nějaké době se opakovaně vracíme k tomu zda, příp. jak ozvučit naše prostory. Protože se tematikou sluchu zabývám téměř celý svůj profesní život, rád bych uveřejnil pár poznámek, které jsem vzhledem ke svému vytížení připravoval vlastně od začátku této polemiky před několika léty.

V celé populaci, a tím i v našem sboru se vždy najdou lidé, kteří s přibývajícím věkem i z jiných důvodů ztrácejí sluch, a mají proto problém dobře rozumět. Staršovstvo se potřebami svých členů zabíralo s největší vážností, diskusemi nad ozvučením bylo stráveno mnoho hodin.

K ozvučení jsou vhodné velké prostory, které řečník svým hlasem „neutáhne“, proto se v řadě kostelů s ozvučením setkáme.

Náš prostor je ale malý a dost členitý, ozvučení takového prostoru ke spokojenosti všech není se současnou technikou dost dobře možné. Navíc každý nedoslýchavý má významně jiné potřeby při řešení poslechu (je to dané individuálním stavem sluchu).

Jistě to ale neznamená, že mávneme nad problémem rukou.

Nabídl jsem se, že se pokusím zajistit ozvučení občasných akcí, jako je Křeslo pro hosta nebo dětská vánoční slavnost, kde musíme počítat s řečníky – neprofesionály.

Na bohoslužby máme ale jiné nároky. Poslech by měl být příjemný a přirozený, měl by být rušen technikou co nejméně. Určitě existují možnosti, jak nedoslýchavým pomoci. Je ale potřeba, aby každý vyrazil řešení svého problému naproti.

Hůře slyším kázání? Určitě bych měl přemýšlet už nad tím, kam se posadím. Nejméně vhodná jsou místa pod galerií, kde mám ve výši hlavy posouvající se židle a šoupaní nohou těch, co sedí nade mnou. Samozřejmostí by mělo být, že se posadím co nejbližší řečníkovi. Pokud budu sedět v první řadě, bude můj poslech rozhodně lepší, než když budu ze zvyku sedět o několik metrů dál (každý metr hraje roli, zvuk se třístí a tím „rozmazává“).

Pokud mám osobní sluchadlo, popíšu svoje potřeby přesně tomu, kdo mi přístrojek nastavuje, i tady je možné v mnohém pomoci. Navíc současná

sluchadla obsahují výkonnou elektroniku, která je schopna do jisté míry „vyzobávat“ řeč z rušivých zvuků okolí. To žádný dostupný ozvučovací systém nemá a nemůže mít. Navíc i při zesílení zvuků není zárukou, že budu jako hůře slyšící rozumět. Naopak. U řady sluchových ztrát se srozumitelnost mluveného slova od určité intenzity zvuku zmenšuje (odkazy na literaturu a odborníky „v poli“ na požádání uvedu).

Nic z popsaného nefunguje? Ve sboru jsem čas od času zcela zdarma nabízel sadu profesionálních poslechového zařízení - přijímačů, které byly bezdrátově připojeny k mikrofonu na stolu Páně. Zájem – minimální. Přitom se jednalo o sadu, která je schopna zajistit velmi kvalitní a individuálně ovládaný poslech. Problém? Náhlavní sluchátka jsou nápadná, což řada lidí bere jako značný handicap. Ale za brýle se taky stydíte? A navíc je zrovna tak možné si zakoupit vlastní nenápadná sluchátka, přesně taková, jaká mi vyhovují, a připojit je ke stávajícímu bezdrátovému přijímači. Nevíte si s tím rady? Nabízím individuální radu i pomoc.

I v mnoha dalších kostelech narazíme na lavice, které jsou vybaveny sluchátky právě pro nedoslýchavé (nemusíme chodit daleko, nedávno jsem takovou věc viděl ve Střešovicích).

Proč je tedy problém kvalitního poslechu Božího slova pro řadu lidí stále neřešitelný?

Daniel Henych junior

Sborové výlety 2020

7. června - jednodenní výlet do Olomouce

- odjezd z Prahy v 6.23
- návštěva bohoslužeb
- oběd
- prohlídka města s podplukovníkem Zdeňkem Zemanem
- návrat do Prahy opět vlakem z Olomouce 17:14, v Praze v 19:19

16. - 18. října Wittenberg s Gerhardem Reininghausem

- 2x ubytování se snídaní
- prohlídka města, návštěva bohoslužeb
- v neděli po obědě ještě malý výlet do okolí
- bude-li nás dost, objednáme autobus

Rozloučení se sestrou Šindlerovou – Vokáčovou

foto J. Hlavsa

9. února v rámci kázání přednesla skupina dobrovolníků zpěvohru Daniela Henycha Dvě vdovy. Známy příběh o Noemi, Rut a Boazovi tak zazněl již potřetí a moc nás všechny bavil. Daniel, s notným smyslem pro humor, dal dohromady celou zpěvohru - texty příběhu, které vypráví vypravěči, a pak písně. Všichni, sólisté, sbor, režie, scéna, choreografie jsme si to opravdu radostně užili a podle ohlasu z auditoria to asi nebylo poslední uvedení.

Marta Študentová

foto J. Hlavsa

foto J. Hlavsa

Oslava narozenin sestry Adamové

foto J. Hlavsa

Kalendář na březen 2020

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	23. 2. 1.3. VP 8.3. 15.3. s dětmi 22.3. VSS 29.3. + výlet	Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Hanych Pavel Ruml (Magdalena Trgalová Chotíněves) Magdalena Trgalová, Pavel Ruml Pavel Ruml
Děti	čtvrtek 17:00; maminky s dětmi 5. 3. v 9:30; náboženství v Suchdole: první pátek v měsíci 6. 3. v 13:30	
Konfirmandi	pátek 14:45 hod. (víkend konfirmandů 6.-8.3. Mnichovo Hradiště)	
Nedělníci	3. neděle po bohoslužbách: 15. 3.	
X-cátníci	úterý 10. 3. od 19:00	
Naši pěvci	zkoušky středa 18:30	
Křesťan. služba	8. 3. po bohoslužbách	
Křeslo pro hosta	26. 3. 19:00 Světlana Glaserová – Trosečník sibiřský, paměti otce	
Modlitby Taizé	20. 3. v 20:00 (Kolejní 4; vždy 3. pátek v měsíci)	
Hodina pohybu	termíny po dohodě (pondělí odpoledne)	
Biblická hodina	úterý 17:30	
Klub poznávání	12. 3. – výstava Portrét v Čechách v Císařské konírně na Pražském hradě, sraz v 10 h. U stanice TRAM 22 Pražský hrad	
Staršovstvo	5. 3. v 19:00	
Zpívání	Diakonie Stodůlky-každý pátek v 9:15	
Ostatní	3. 3. Všeliká mládež – téma Rituál – od 18.30 u nás ve sboru; 10. 3. pastorální konference Nusle; 11. 3. ekumenická snídanež Bílá Hora; 21. 3. výročí kpt. Morávka-památník Prašný most 15:00; 22. 3. Výroční sborové shromáždění; 28. 3. 9:00 hod. setkání kurátorů praž. seniorátu v Dejvicích	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 3. 2020.

Dubnové číslo vyjde 29. 3. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdalena Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Dokud neuvidím...dokud nevložím... prst... neuvěřím...

říká Tomáš svým spolubratřím učedníkům, když mu vyprávějí o setkání s Pánem (Jan 20). Vysloužil si za to přízvisko „nevěřící“, a s ním vstoupil, jako odstrašující příklad slabé víry, do dějin lidstva. Jeho argument – vsadit pouze na empirickou zkušenost – přitom ale vůbec nezní nijak divně. Nicméně církev po Velikonocích vzala na vědomí, že svého Pána již na vlastní oči nespatří, a že cesta k němu vede přes víru a „vstupným je smysl pro radost“.

Nadto s rozvojem vědy nám úplně přestalo vadit, že některé věci skutečně na vlastní oči neuvidíme, a přesto o jejich existenci, síle či vlivu nikdo nezapochybuje. Dostáváme krutou lekci v tomto postním čase, že něco tak „neviditelného“, jako je vír, může tak mocně hýbat naším světem a měnit jej úplně „před očima“.

Rád si o Velikonocích hraji s těmito slovy, která používají evangelia – vidět, nevidět, věřit, srdce v nás hořela... „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili“, uzavírá Pán velikonoční dění.

Ještě jedna hra se slůvky se dnes nabízí. Církev vzkříšeného Krista začala nazývat Pánem. Bylo to jedno z prvních vyznání víry. Ježíš je Pán. Kýrios. Šel čas, ohlášený druhý příchod Páně se oddaloval. Církvi začala chybět pastva pro oči, pro smysly. A začalo se používat jiné označení pro Vzkříšeného. Už nejen PÁN, ale také PANTokrator, vševládce. A začaly se objevovat a ve víře také používat svaté obrazy tohoto vševládce. Hýří barvami; oči, srdce, alespoň části křesťanstva, plesají nad tou vykreslenou nádherou Krista Vševládce.

Pojďme si ještě chvíli pohrát s řeckým slůvkem „vše“, „pan“. PANTokrator znamená vševládce a pro víru toto slovo rezonuje mocí a působí důvěru. PANDemie je slovo, které rezonuje jinou vládou nad světem, vládou lidí a vyvolává strach (demos – lid).

Obsah

Dokud neuvidím...dokud nevložím... prst... neuvěřím.....	Ticho.....	9
Výtah z jednání staršovstva.....	5 % a hlavu vzhůru.....	11
Naše komunikace se sborem.....	Míříme k vyhnutí.....	13
Krise jako dar.....	Dejvické křeslo pro hosta - Světlana Glaserová.....	15
Jubileum Boženy Němcové.....	Konfirmandi a mládež.....	17
Vzpomínáme.....	Maraton psaní dopisů.....	18
	Kalendář na duben 2020.....	20

Při podobných celosvětových tragédiích (morových ranách či lágrech smrti) často zněly otázky po Boží moci nebo přímo obviňování Pána Boha z toho, že nic nedělá, že mlčí, že se mu to celé nějak vymyká z rukou. Zatím jsem letos podobné hlasy, bohudíky, neslyšel. Doufám, že je to proto, že nám dochází, že současná pandemie naprosto přímo souvisí s existencí, činností, chováním a rádoby nadvládou nás lidí na tomto světě. Buď dodržuješ velmi přísná pravidla a může to klapnout. Nebo nikoli a určitě to bude zlé. A dokonce se může stát, že i když si budeme mýt ruce jak o život nebo dodržovat všechna pravidla, může to být zlé.

Čtu v tom celém současném dění zákony přírody, o které věřím, že ji krásnou a celou stvořil Pantokrator. Aby to v přírodě fungovalo a člověk se v ní naučil pohybovat jako boží dítě, a ne jako diktátor, proto také přišly jeruzalémské velikonoce. Když člověku nestačila směřovka k dobrému životu, tedy Desatero a celý Zákon (Tóra), přišel Pantokrator, který posléze umřel jako Beránek, co na svou obhajobu neotevřel „úst svých“. On, vševládce, chtěl nám vzkázat či nás vyučit, že cesta dopředu půjde jen cestou víry, a proto také bezpodmínečně cestou naděje a lásky. Apoštol Pavel posléze vybadá, že největší z té trojice, je láska.

Dostáváme dnes lekci od živé i neživé přírody. Ono se jí vedle nás, lidí, špatně žije, těžko dýchá, bolestně tragicky umírá (vědci a lidé prozíraví o tom mluví destíky či stovky let). Příroda bude bojovat za sebe, pro sebe, proti nám, jako o život, tak jak jí bylo neomylně vnuknuto Pantokrátorem Ten mňavý vir vlastně nebojuje proti nám, on/ona (buďme genderově féroví i k „tomuto“ ☺) stvoření, on jenom chce být a žít si, jako my. A nějak se to seběhlo, že jsme pro něj velmi dobré prostředí, skvělá živná „půda“.

Velikonoce jsou nádherné svátky Pantokratora, který nás znovu zve na cestu víry, naděje a lásky. Na cestu k životu věčnému. „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti...ani žádná moc...ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Nemusíme se, milé sestry a milí bratři bát. Nebojte se.

Dosud ani jedny Velikonoce jsem nezažil bez „fyzického“ shromáždění církve Kristovy. Vždycky jsem si mohl sáhnout aspoň prstem rukou-při přání pokoje svému sousedovi v kostele; na podávaný chléb a kalich s vínem. Letos to tak vypadá-pokud nebudu na „dejcháku“ v nemocnici, že budeme jen v tom nejuzší kroužku rodiny-učedníků mohlo být při setkání se Vzkříšeným v Jeruzalémě tak jedenáct-tolik nás asi ani v rodině dohromady nebude smět být??? S církví a všichni navzájem se, jako Tomáš s Pánem, nevidíme; i když nevidíme, přece můžeme ve víře držet spolu. Využijme tedy letošních Velikonoc k setkání „virtuálnímu“, v Duchu a pravdě; v modlitbách a při internetových či

televizních bohoslužbách. Nebudeme se moci fyzicky vidět...no a co, pro jednu???

Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili...

Pavel Ruml

P. S.: ...mnohokrát jsem byl tázán, jaké to je být na vojenské zahraniční misi - v karanténě, v izolaci domovů, si něco z takové mise můžete nyní zažít sami-mise přináší samotu, odloučení, ponorku; vědomí, že den má dvacet čtyři hodin a nezkrátíš ho ani o minutu; že trvá třeba půl roku a nezkrátíš ji ani o den; že mise je obrovské těšení na domov, na svobodu, na bezpečí...jezdí se ně, aby se splnil úkol...a pak se jede domů!!! Karanténa pomine, těšte se, nebojte se ničeho; budeme zase doma; ale o moc vděčnější, zkušenější, pokornější, láskyplnější - pro křesťany vlastně nic nového, je to přesně to samé, co dávají Velikonoce...

Modlitba: Pantokratore náš, střede všeho stvoření, děkujeme ti za čas, který můžeme držet spolu; za hluboké přátelství vyzkoušené vírou; za rozhovory před telefony a internet; za to, že máme s kým sdílet naši zranitelnost i obavy a také tvoji lásku, vyjádřenou v našem propojení. Děkujeme ti za svobodu jeden druhému sloužit a v lásce žít s celým tvým stvořením. Amen.

Výtah z jednání staršovstva (5. 3. 2020 v 19:00)

A-1. Duchovenská práce (viz Souterrain a sborový web)

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** intervizní setkání, předsvatební přípravy, přípravné setkání na Setkání křesťanů ve Štýrském Hradci 4. 7., převzetí slibu Dozorčí rady střediska Krabčice, pastorece, zasedání komise pro vikariát, supervize v Diakonii Jablonec
- **PR:** instalace SV; porada Asociace nemocničních kaplanů; FAČR (obnovení licence); Diakonie/SR-porada ke zřízení kapl. služby; pohřeb E. Koháka; PO ekum.; svatba; pohřeb; AČR - jednání s voj. kaplany z USA (Nebraska); pastorece

A-4. Pošta a různé

- objednávka kostela na Vinohrady-21.5.-koncert pro Diakonii-I. Troupová
- SR – postní kalendář, autopůst
- **Sborová zásilka:**
- Postavení presbyterů v ČCE - podklad pro rozhovor ve sborech
- Setkání křesťanů ve Štýrském Hradci VII/2020

- Grafické materiály ke kampani „5 % a hlavu vzhůru“ – plakát + bližší informace

B. K PROJEDNÁNÍ

Plnění úkolů a usnesení

- HH – závěs nad rohovou skříňku

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- I. Troupová a J. Marešová – koncert ve prospěch Diakonie 21. 5. 2020 na vybavení
- Diakonie obdržela grant ve výši 12 mil. na dostavbu střediska Stodůlky Vinohrady

B-2. Finanční záležitosti

- celocírkevní sbírka na Křest. Službu 16. 2.-5 692,- Kč
- celocírkevní postní sbírka-školka pro syrské a libanonské děti (postní období) -15. 3.
- celocírkevní sbírka na tisk (postní období) – 29. 3.
- celocírkevní sbírka - Hl. dar lásky JJ - 12. 4. Velikonoce
- schválení uzávěrky - sbírky, výkaz, rozvaha - br. Černoohorský

B-3. Hospodářské záležitosti

- dovybavení kanceláře - podlaha v předsíni a police kancelář - 21 175,- Kč - hotovo
- výměna čerpadla ÚT (cca 8 900,- Kč) - náklady uplatňovat u synodní rady není možné

B-4. Příprava VSS – 22. 3. 2020

B-5. Trvající a nové úkoly

- P. G. - venkovní úpravy - kalich versus kříž - viz. emailová diskuse staršovstva
- MŠ+JM (+PR) - uspořádat věci ve skříni v kanceláři a vytrít do archivu - do prázdnin
- ozvučení kostela pro jednorázové akce - D. Henych - jeho nabídka - přijata
- MŠ - hosté do Křesla naplánování do konce roku
- Komise pro výběr nového faráře - info o aktuálním stavu JM

B-6. Z došlé pošty a různé

- SR/SV – Strategický plán - sdílení dobré spolupráce s veřejnou správou
- SR/SV - seznam výpomocných kazatelů-dlouhodobě v něm chybí L. Härtelová
- konferenční stůl – nabídnout členům sboru za dobrovolný dar
- Credo - vést sbor k novému znění, zveřejněno na nástěnce, nakopírovat a vlepít do zpěvníků
- Komise pro ticho – info o aktuálním stavu, nutné mezigenerační rozhovory
- Martin Prudký - žádost o propůjčení modlitebny - v sobotu 18. dubna (Colloquium biblicum)

- dopis SR - mapování zahraniční partnerství sboru - br. Heller
- vizuální zveřejnění příjmu fin. prostředků (u východu z kostela PR, MT, TČ)
- Petr Hejl - dokument ze sborového zájezdu do Ženevy 1991- převeden na digitální nosič - k zapůjčení

C-TÉMA

- postavení presbyterů v církvi - diskuse-usnesení synodu - elektronický dotazník vyplní jednotliví presbyteri do 21. 3. 2020, diskuse proběhne na staršovstvu v dubnu.

Naše (nejen farářská) komunikace se sborem

v době nečekaných omezení nabírá na podobě.

Bohoslužby: po společné poradě i s br. kurátorem jsme se rozhodli, že zatím nebudeme usilovat o přímý přenos bohoslužeb z našeho sboru. Ještě před zavedením karantény byla už i v naší církvi dosti velká nabídka on-line přenosů, řada farářů má s touto formou zkušenosti. Některé sbory, které vysílání zavedly, očekávají od svých členů zpětnou vazbu z vysílání, tedy dívají se na „vlastní“. Nám se naopak tím otevírá možnost překročit hranici vlastního sboru a navštívit bez jakéhokoli cestování i oblasti nám velmi vzdálené. Využívejme tedy toto bohatství. K jednotlivým bohoslužbám ze sborů se připojuje také Česká televize, která až do Velikonoc bude vysílat přímé přenosy.

Až tuto neděli jsem měl dobrou příležitost navštívit v přímém přenosu některé sbory. Moc se mi to líbilo. Nakonec jsem se ovšem zastihl, že mám mobil v kapse, poslouchám přes sluchátka výborné kázání, přitom si stihnu dojít na WC, uvařit skvělou kávu a ještě něco dalšího.... Smál jsem se představě, že se nám tato účast na bohoslužbách tak zalíbí, že se nám pak zpět do kostelů ani nebude chtít ☺...snad ne...

Každou neděli Vám nabídneme podle našeho kazatelského programu kratší bohoslužby s kázáním v písemné formě. Budou k dispozici na webových stránkách a některým z Vás, kteří internet nemáte, je pošleme poštou (máte-li o něj zájem, zavolejte, prosím).

Dopisy: Každý týden Vás pozdravíme formou emailu, sdělíme případné aktuality a budeme nabízet naši pomoc.

Tisk: Snad budeme mít brzy třetí číslo Českého bratra, které Vám doručíme, současně vydáváme tento Souterrain, který také doručíme těm nejstarším domů. Vše ostatní sledujte na internetu, v případě potřeby se na nás obraťte.

Budete-li cokoli potřebovat, nerozpakujte se nám volat ... i kdyby šlo jen o pouhý pozdrav ☺).

Mějte se dobře, držte se zdraví a veselí, a Pán Bůh ať chrání!

Pavel Ruml

Za všechny:

Pavel Ruml 739 373 924; **Magdaléna Trgalová** 777 213 718 - faráři

Jan Mašek, kurátor 730 596 057; **Daniel Heller**, místokurátor 721 219 696

(kromě bratrské také psychologická pomoc)

Martina Študentová sborová sestra 739 246 347

Krize jako dar

Milé sestry a milí bratři, týdny, které trávíme v novém režimu, přinášejí obtíže a berou nám některé možnosti. Mnozí však vnímáme, že tento čas přináší i leckteré chvíle a vhledy, které za normálních okolností nemáme. Čtyřicetidenní postní období přineslo s sebou letos i karanténu. Zajímavé je, že slovo karanténa pochází z italského slova quaranta (čtyřicet). Původně to bylo označení období 40 dnů, po něž byli na lodích izolováni nemocní, bez možnosti vrátit se ke břehu. Jak bude vypadat „břeh“ po našem návratu? Co na něm můžeme uvidět jinak po skončení karantény? Třeba je tato naše pomyslná „plavba“ možností k novému nadechnutí.

Biblické příběhy v sobě obsahují často lhůty pro nový začátek s číslem 40. Čtyřicet bylo dnů potopy nebo Ježíšových pokušení, 40 let bloudění Izraelců na poušti při cestě do Zaslíbené země. K čemu nám může posloužit 40 dnů obtíží? Možná k objevení pozapomenutého, novým úhlům pohledu na věci. Určitě už teď jsou situace, které doceňujeme mnohem více: setkání tváří v tvář, lidský dotek, potřeba telefonu a moderních technologií, jež jindy ztracujeme. Běžná vycházka do přírody dostává sváteční nádech, hlouběji si uvědomujeme, jak důležití jsou učitelé, lékaři a jak čas a peníze beroucí a smyslu prosté je časté nakupování v „chrámech“ obchodních center. Možná jsme našli čas na dlouho odkládané probrání starými písemnostmi nebo důkladnější úklid ve svém obydlí, sepsání toho, co dlouho nosíme v hlavě nebo redukci přebujelého šatníku. Konečně máme možnost zkusit si udělat něco jako domácí pobožnost nebo si chvíli popovídat osobně nebo po telefonu více do hloubky s těmi nejbližšími v nouzi vytvořeném časovém prostoru.

V příběhu Boccacciova Dekameronu je deset lidí za moru v italské Florencii také vyhnáno karanténou k pobytu na venkově, kde si krátí čas vypravováním příběhů. Po čtrnácti dnech se skupina vrací do Florencie. Jak se bude obnovovat život po našich 14 dnech karantény? Jaké příběhy přijdou na řadu? A v čem budeme jiní po (prvních) čtyřiceti dnech? Co můžeme udělat nyní je být všímaví k druhým i k vlastním procesům a prožívání a nezapomínat na Boží blízkost,

kteřá trvá navzdory všemu. Přeji nám všem, aby to vše nebyl jen nesmyslně ztracený čas.

Magdaléna Trgalová, farářka

Jubileum Boženy Němcové

Už na základní škole v hodinách české literatury se každý z nás učil o Boženě Němcové.

Při maturitní zkoušce jsem si dokonce otázku o spisovatelce, jejím životě a díle vylosovala, a své znalosti bez zásahu profesora „odrecitovala“ na výbornou.

Božena Němcová, rozená Barbora Novotná, později Barbora Panklová se narodila 4. 2. 1820 ve Vídni a zemřela 21. ledna 1862 v Praze. Pohřbena je na Vyšehradě.

Letos tedy uplynulo 200 let od jejího narození.

Němcová byla svobodomyšlným člověkem velkého kulturního rozhledu a je spojována s emancipačními snahami ženskými i národními. Svou prací si v Česku vydobyla pozici národní patronky a pomyslné strážkyně národní identity. Předmětem zájmu, tehdy i dnes, je její soukromí, zejména nešťastné manželství a vztahy s muži, také ale perzekuce (politická), chudoba a zdravotní obtíže, jež vedly k její předčasné smrti, dožila se pouhých 41 let.

Ve 20. století bylo povědomí o B. Němcové udržováno umělci i badatelí. Ve 30. a 40. letech 20. století se stala múzou avantgardních básníků, mimo jiné Vítězslava Nezvala, Jaroslava Seiferta a Františka Halase. Přínos Němcové pro českou kulturu zdůrazňovaly osobnosti jako František Xaver

Šalda, nebo Václav Černý. Také komunističtí autoři, jako Zdeněk Nejedlý a Julius Fučík, ji označili za klíčovou autorku českého 19. století. Fučík ji vnímal jako zakladatelku novodobé české prózy. Od 50. let byla ovšem interpretace její tvorby zcela podřízena vládnoucí ideologii. Pozici ve středu českého prozaického kánonu si Němcová udržela i po roce 1989 a její kniha Babička byla v Česku i na začátku třetího tisíciletí vnímána jako synonymum povinné školní četby. Martin

C. Putna napsal, že se kolem Němcové vytvořil dvojí mýtus: na jedné straně obraz ženské mariánské svatosti, na druhé straně „antimýtus“ morálně nekonvenční spisovatelky, s bouřlivým milostným životem a touhou patřit k vyššímu světu. Božena Němcová prožila mnoho let svého života, zvláště na jeho sklonku, v ponižující chudobě, často i o hladu. Mnohokrát musela žádat známé o výpomoc, nebo žila na dluh. Příležitostné příjmy měla z literární činnosti. Smutný je její povzdech: „Těžko povznést ducha, když starost o chléb vezdejší jej tíží.“

K jejím čtenářím nejoblíbenějším a nejčtenějším dílům patří prózy Babička (1855), Divá Bára (1856) a pohádky. Prvními publikovanými díly autorky byly básně, významnou část tvoří povídky, které psala a vydávala průběžně po celou dobu svého literárního působení.

V roce 2005 v anketě Největší Čech osobnost B. Němcové obsadila 10 místo.
z Wikipedie čerpala Eva Javornická

Vzpomínáme

Košťa: 15. 3. zemřel náš bratr Ing. Konstantin Androchowicz. Bylo mu 92 let.

V posledních letech žil v sanatoriu „Lotos“ v Ostředku u Benešova.

Znali jsme se od mládí. Před asi 70 lety byly v našem dejvickém sboru dvě skupiny mládeže. „Dorost“ (mladší mládež po konfirmaci) a „sdružení“ (starší). Já jsem chodila do dorostu, Košťa (tak jsme mu všichni říkali) do sdružení. Společně, obě tyto skupiny, jsme chodívali v neděli odpoledne na vycházky, někdy o volných sobotách jsme vyrazili i na delší výlet. Z té doby existuje několik (již zažloutlých) černobílých fotografií.

Pak přišlo období, kdy jsme dospěli do věku zakládání rodin a práce, vídali jsme se jen při bohoslužbách.

Z pozdější doby si vybavuji Košťovu angažovanost, ochotu vždy a všude přiložit ruku k dílu. Tak např. ve sboru kromě jiného vykonával stavební dozor, když se budovala „Wintrovka“ (tím se rozumí naše modlitebna v ulici Dr. Z. Wintra, Košťa byl stavař). V Sokole na Hanspaulce kromě toho, že chodil cvičit, pomáhal vždy, když bylo cokoli potřeba. Tak např. při organizování akce „velikonoční vajíčko“ pro děti. A nám osobně, naší rodině, mnohokrát vydatně pomohl, když jsme potřebovali udělat něco na chalupě.

Jeho životní příběh nebyl jednoduchý, o tom by mohl říci více někdo povolanější.

V mé vzpomínce zůstane vždy jako dobrý, věrný kamarád.

Jana Jasná

Hermínka: Před 110 lety 15. dubna 1910 se narodila Hermínka Dušková, nezapomenutelná žena s velkým srdcem plným víry, otevřeným pro všechny. Pamětníci se s ní mohli pravidelně potkávat v našem dejvickém sboru, kde naplno žila a pomáhala – v křesťanské službě, ve staršovstvu a mezi námi.

Měla také velikou zásluhu na donátorském daru, který po smrti svého manžela Bohumila Duška, sběratele a bibliofila, věnovala Národnímu muzeu v Praze. Sbírká Bohumila Duška patří mezi nejvýznamnější dary ze soukromého majetku.

Hermínka zemřela před osmi lety (2. února 2012). Bylo jí téměř 102 let. A takto se ještě dokázala ve svých sto letech pomodlit: „Děkuji ti, Otče nebeský, že jsi při mně vždycky držel svoji ruku a žehnal, i když jsem já často i musela zaplakat. Ale vidím, že ty mě neopustíš a vždy po čase poznám to, zač musím dnes děkovat. Děkuji ti, že mám útočiště a jistotu u tebe, Hospodine. Prosim, aby všichni z mé velké rodiny na Tebe nezapomínali, ale věděli, kde je jistota, pravda a milosrdenství.“

Ludmila Henychová

Ticho

(Petr Třešňák, Respekt č.51-52, 16. – 29. 12. 2019; zkráceno)

Ticho léčí. Naši předci to věděli od pradávna a dnes už moderní věda starou pravdu dokládá i exaktními důkazy. Když všechno kolem utichne a svět na chvíli přestane lomozit, hrát a mluvit, v lidských mozcích se spouštějí tajemné procesy, jejichž smysl se stále ještě teprve učíme chápat. Procesy, které dost možná nemohou odehrát jinde než v tichu.

Se sílícím hlukem se lidstvo potýká minimálně jedno století, kdy v západních zemích vznikly první spolky bojující za ztišení velkoměst, Světová zdravotnická organizace hluk prohlásila za moderní „morovou ránu“, která ohrožuje zdraví miliónů Evropanů.

Najít před touhle epidemií bezpečný úkryt je přitom stále obtížnější.

Když pustíme v tiché místnosti na podlahu špendlík, tak máme-li zdravé uši, uslyšíme cinknutí. Domyšleno do důsledků je to docela zázrak. Lehoučký špendlík vytváří jen minimální tlakovou vlnu, a lidský organismus ji přesto dokáže zachytit a dekodovat. V ideální kondici dokáže zachytit i tichý i tichý hovor druhého člověka vzdáleného na délku fotbalového hřiště a otočeného zády, jak zjistil americký lékař Samuel Rosen, když zkoumal sluch afrického kmene Mabaanů, žijícího v odlehlých, tichých oblastech Jižního Súdánu.

Důvodem tohoto zázraku je malý zesilovač, který všichni nosíme v hlavě a který dokáže vibrace z okolního světa pro náš mozek zesílit zhruba stokrát. Sluchový

aparát se během evoluce vyvinul z primitivního hmatového ústrojí (dávní tvorové naslouchali přikládáním čelisti k zemi, aby zachytil vibrace blízkého se predátora) v sofistikovaný systém, nad nímž biologové žasnou. Vzdálenost ušních boltců (tedy šířka hlavy) tak například v tomto díle přírody určuje schopnost slyšet vysoké frekvence a lokalizovat jejich zdroj, což zase odpovídá potřebě daného tvora slyšet zvuky vydávané jeho přirozenými nepřáteli.

Vše je dokonale vyladěno a svým designem má sluch zkrátka v životě savců primárně plnit roli jistého alarmu. Onen výkonný zesilovač slouží k tomu, aby nás informoval o sebemenším zapraskání, jež by nás mohlo proměnit v pochoutku na hostině někoho jiného. Celá tahle reprodukční soustava ovšem ve svém nastavení počítá s tím, že v okolní přírodě vládne po většinu času víceméně ticho, jak to taky za dávných časů bývalo. Na hluk reaguje nastartováním stresového systému, zejména v případě určitých frekvencí, které má asociované s ohrožením.

Hluboký zvuk motorky tak dnešním pozemšťanům připomíná brumendo hladového medvěda a ječení sanitky zase křik manželky unášené mládenci ze sousedního kmene. A jak zdůrazňuje americká neurovědkyně a specialista na sluch Lidia Glodzik-Sobanska: na tyhle zvuky se prostě nedá zvyknout, jejich varovný signál je zapsán hluboko v genetické výbavě.

Stresový účinek hluku je tedy docela zřejmý, ticho ovšem pro vědce představuje záhadný oříšek, který s úspěchem dokážou rozlousknout až v posledních dvou dekádách. Poznatky o účincích ticha mívají jedno společné – často se ně přijde náhodou. Hned v několika hojně citovaných studiích sloužilo ticho jen jako kontrolní vzorek pro zkoumání účinku různých zvuků na lidi či zvířata. Dokud si výzkumníci nevyšiml, že právě v těchto chvílích se v mozku děje něco mnohem zajímavějšího.

Dvojice biologů z Dukeovy univerzity takhle například zjistila, že laboratorním potkanům během tichých chvílí mezi pouštěnými zvuky nečekaně rostou nové buňky v části mozku zvané hipokampus, obsluhující mimo jiné paměť. Jiná studie s lidskými dobrovolníky zkoumající účinky hudby na psychiku zase odhalila, že tiché pauzy zklidňují krevní oběh posluchačů paradoxně víc než relaxační hudba. Další vědci pak pozorovali nečekaně silnou aktivitu určitých neuronů těsně poté, co přestane mluvit, a jiní objevili nenahraditelnou roli tichých pomlk pro porozumění řeči.

Jde zatím spíše o střípky neúplné mozaiky, ale starému pořekadlu „ticho léčí“ přece jen dodávají konkrétnější podobu. Zdá se, že ticho v lidském mozku nevyvolává klidovou situaci, jak by se mohlo zdát, ale mnohem aktivnější proces, který obnovuje kognitivní funkce a podílí se na kvalitním zpracování informací.

Jednoduše řečeno: ticho není stav, kdy se nic neděje, naopak, je to stav, kdy se něco jedinečného děje.

Jana Cihlová

---

5 % a hlavu vzhůru

- pár otázek pro synodního seniora ke kampani

Kolem Vánoc přišly do všech sborů materiály ke kampani nazvané 5 % a hlavu vzhůru. Doprovázel je dopis, který četli faráři a členové staršovstev a lidé po celé církvi dostali do rukou letáčky, kartičky s QR kódem, který vede na speciální webové stránky, a plakáty do vývěsky či na nástěnku. O zodpovězení několika otázek k této kampani jsme požádali synodního seniora Daniela Ženatého.

Co bylo impulzem k této kampani? Především třicáté výročí života ve svobodě. Když už jsme svobodní, tak pořádně, ne? A začněme od sebe. Je to přece výsada. Já se smím, aspoň částečně, zbavit soustavného svírání, které trvá těch 30 let, jak to bude s financemi v církvi dál. Svobodně, rád, vděčně dám pět procent příjmu svému sboru.

V čem je tato výzva jiná než všechny jiné dříve? Síla spočívá v tom, že si dovolím ten luxus a nejdu přesvědčovat druhé. Že konečně nemusím zvonit u vrat sousedů a vyzývat je, aby na potřeby sboru taky něco dali. Smím si užít tu krásu, že fakt jde o mě. Tak se nadechnu, je to moje šance. Moje svoboda. Já smím být šťasten z toho, že přispívám řádně na něco tak výtečného, jako je církevní sbor. A samozřejmě bude také moc dobré, když má svoboda nadchne další a další a další. Takže – ta kampaň mluví ke mně, nemluví k těm druhým. Nenabádá, nementoruje. Nabízí něco více. Nabízí vykročení k svobodě.

Navazuje na práci strategické komise? Samozřejmě. Navazuje na jednání a přemýšlení každého staršovstva, komise, konventu, synodu. Vyrůstá ze všeho toho, co jsme v církvi na různých úrovních projednávali od roku 1993, kdy jsme přijali Personální fond. Nic z toho není zbytečné. Tohle je pokračování.

Proč právě pět procent? Tak jsme se před těmi 30 lety zavázali činit, když jsme přijali Řád o hospodaření církve.

A proč „hlavu vzhůru“? Dlouhodobé mluvení o nedostatku financí v církvi nás zbavuje radosti. Mluvíme často spíš o tom, co nejde, než o tom, co jde. Mluvíme více o tom, jak nás ubývá, než abychom hledali, jak nás bude přibývat. Stáváme se spíše smutnými obraněři stávajícího než usměvavými hledači nového. Ale to smíme změnit. A zkusme se přestat příliš trápit tím, jak zařídit, aby takhle jednala většina. Udělejme to my sami.

Je to záležitost dlouhodobá? Ano. Církev zde bude, dokud Kristus podruhé nepřijde. Ta šance mít dobrý pocit a radost z toho, že dávám, trvá pořád. Ovšem proč to odkládat, že?

Na webových stránkách kampaně <https://hlavuvzhuru.e-cirkev.cz/> je vpravo dole obrázek, kde je znázorněno kýžených 5 % a ve výšce loni v celé církvi reálně vybraných 0,75 %. V té pětiprocentní výšce je to opravu mrňavý dílek. Není to ostuda? No, i tak to lze pojmenovat. Je.

Kdo vymyslel text té kampaně? Text se rodil dlouho, více než rok jsem jej nosil v hlavě. První verzi jsem sepsal během cesty na Ukrajinu a na zpáteční cestě předložil posádce vozu k cenzuře. Formou to byl spíše takový obvyklý dopis ze synodní rady a hodnocením posádky neprošel. To posílilo odvalu napsat to touhle formou hesel. A pak jsme to dlouho třibili na synodní radě i v ústřední církevní kanceláři, zleva i zprava.

A kdo přidal grafickou podobu? Grafická agentura Kreatura z Brna. Spolupracujeme s ní už léta, její grafici pro nás vymýšleli plakáty, skládačky a programy k výročím – například k podobojí, k mistru Janu Husovi, k Lutherovi, loni ke stým narozeninám církve. Ačkoli tito mladí kreativci nemají s církví nic společného, často vystihnou to podstatné – srozumitelné vizuální ztvárnění pro veřejnost církevní i necírkevní. Ostatně – i při vybírání nového loga ČCE zvítězili v anonymní soutěži mezi třiceti návrhy právě oni. Logo, které užíváme od roku 2018 je také dílem Kreatury.

Měl by se s kampaní potkat každý člen církve? I okrajový? Ano, to je ideál. A také sympatizanti církve, rodinní příslušníci a další. Existuje mnoho lidí, kteří chtějí pomoci dobré věci. Jen se ostýcháme jim dát příležitost.

Jak to udělat? Poslat materiály třeba se sborovým dopisem do všech rodin? Nebo spíše všechny obejít a mluvit o tom? To nevím. Sám ve sboru už nejsem, a tak nechci radit. Toužím, aby to začalo tím, že se nadehnou kurátoři, presbyteri, a vůbec účastníci bohoslužeb. Farář by to měl citlivě a horlivě podporovat, ale těžko může stát v čele, když se poněvíc jedná o peníze na jeho plat.

Když někde ve sboru letáčky dojdou, lze je někde objednat? Některé sbory hned kolem Vánoc žádaly více kusů, než se posílalo v první várce, protože chtěly letáčky dát do každé rodiny třeba osobně nebo s vánočním sborovým listem. Takže se rozdalo úplně všechno. Nyní shromažďuje Monika Voženilková na sekretariátě další požadavky, aby se zadal dotisk. Takže objednávejte nejlépe bezodkladně na vozenilkova@e-cirkev.cz.

Jak vy vidíte budoucnost ČCE? Dobře! Církev přece nedržíme my sami, drží ji Kristus a tomu se z rukou nevymkne. A pokud se týká konkrétně ČCE, záleží

také na nás. Pět procent dává šanci i sborům početně malým. Také smějí zvednout hlavu vzhůru. Jistě že ve sboru malém se vybere méně peněz než ve sboru početnějším. Ale proto jsme v jedné církvi, abychom si pomáhali. A pomoci tomu, kdo přispívá stejně jako já, jde nějak bez velkých řečí, je to důstojnější než pomoci tomu, kdo nepřispívá. Ty peníze potřebuje můj vlastní sbor!

Církev se někdy připodobňuje k lodi. Aby plula kýženým směrem, každý na ní má svůj úkol. A není přece možné, aby někdo dlouhodobě říkal, že ho ale nebaví veslovat či se starat o jídlo, a vůbec, ať se starají druzí. Samozřejmě, církev je ohleduplná a laskavá k těm, kdo z nějakého důvodu nemají možnost pomoci. Váží si jich. Nic jim nevyčítá. Naopak. Žádá je o modlitby.

Štědrých podporovatelů je celá řada. Co byste jim vzkázal? Děkujeme! A nebojte se o své štědrosti mluvit. V dobrém nakazte i ostatní. A vydržte, když vás nějaký zamindrákovaný církevník opepří „objevnou“ poznámkou – takhle si sestro, bratře, spasení nekoupíš. A jsem rád, máme v církvi dost lidí, kteří i více než pěti procenty už dávno přispívají.

A co těm, co stojí a zpovzdálí spíše pozorují nebo kritizují? Přeji jim odvahu udělat krok do víru dění. Nejsou pod tlakem. Mohou. A něco se změní. K lepšímu ten, že letáčeků se nedostává a je žádán jejich dotisk. Tolik ke chvále této akce.

Přetištěno z Českého bratra, zaslala M. Trgalová

Míříme k vyhynutí

...a co s tím dělat

Enviromentální konzultant, který emigroval z blahobytného Německa do Čech, pomáhá zdejšími firmám šetřit miliony korun na energiích. Krom toho před více než rokem spoluzaložil českou pobočku Rebelie proti vyhynutí (Extinction Rebellion) – hnutí, které využívá nenásilné prostředky občanské neposlušnosti s cílem zastavit probíhající hromadné vymírání a minimalizovat riziko společenského kolapsu.

V následujících řádcích Vám chci přiblížit vlastními slovy výše uvedenou přednášku Arneho Springora. Není to radostné čtení, proto Ti z Vás, kteří v naší aktuální pohnuté situaci touží po útěše a spočinutí, nechť následující řádky přeskočí.

Není jednoduché více než asi devadesátiminutovou prezentaci a diskusi převést do několika vět. Arne Springorum shrnuje to, co jsme za již více než třicet let uvykli slyšet, tj. současné poznání celého spektra vědních oborů: Lidská činnost a její vypouštění skleníkových plynů do atmosféry (především CO2) zejména v posledních desetiletích nastartovala globální změnu podnebí

směřující k závažným důsledkům nejen pro populaci člověka a její civilizaci, ale pro život na Zemi vůbec. Největší podíl na produkci skleníkových plynů má průmysl (především energetika) a doprava. Odborníci - především vědci a organizace z Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) - volají již dlouho po nezbytných opatřeních, nicméně na tento apel jsme si již všichni tak nějak zvykli, v realitě lidstvo proti klimatickým změnám podniklo velmi málo, v globálním měřítku téměř nic. IPCC doporučuje co nejrychlejší omezení emisí skleníkových plynů. Předpokládá se, že oteplení v průměru o 1,5 °C můžeme jako lidstvo jednoduše řečeno ještě rozumně "zvládnout" - udělat vše pro to je cílem Pařížské dohody. Evropská unie v jejím duchu přijala chválihodně politiku dosažení emisní neutrality do roku 2050. Nicméně tento časový horizont změn se vzhledem k již současným problémům světového klimatu jeví jako zoufale dlouhý. Navíc největší světoví producenti skleníkových plynů (Čína a USA) si z Pařížské dohody a úsilí IPCC fakticky dělají dobrý den. Stav Země je ale již nyní alarmující (uvádí Extinction Rebellion na svém webu):

Náš společný domov je v ohrožení. Prudce eskalující globální teploty přinášejí sucho a neúrodu, silné záplavy a hurikány, roztávající ledovce, požáry v Arktidě, na Sibiři, v Amazonii. Přichází smrt korálových útesů

a kolaps života v oceánech. To všechno má dopady na životy lidí po celém světě. Na jejich živobytí. Tyto krize do mnoha míst přinášejí hlad. A již dnes se celé země hroubí pod tlakem klimatické krize. Vidíme to drásavě jasně i v Čechách. S bolestí v srdcích pozorujeme naše umírající lesy. Před pouhými třemi lety nám přitom tvrdili, že jsou v nejlepší kondici, v jaké kdy byly. S úzkostí si všímáme našich vysychajících studen, ve kterých ubývá životadárná voda. A se vztekem si všímáme naší umírající půdy. Našich vysychajících řek...

Hnutí Extinction Rebellion volá po razantnějších změnách, snaží se o společenskou osvětu - neboť jen tlakem veřejnosti je možné vytvořit pozitivní politickou vůli k prosazování nutných změn.

Soudím, že nová aktuálně prožívaná zkušenost globální společnosti s pandemií koronaviru možná usnadní některé změny klimatické politiky - jestliže je naše společnost schopná a ochotná k razantním opatřením stran zachování zdraví populace, svítá mi naděje, že by mohlo dojít i na razantnější účinná opatření stran zachování přijatelného klimatu na naší Zemi.

Další informace a články k tématu naleznete prostřednictvím odkazů níže:

<https://www.extinctionrebellion.cz/>

<https://cloud.extinctionrebellion.cz/index.php/s/b4yx7HrMecFgeFb>

(media kit Extinction Rebelion - zde doporučuji prohlédnout PDF přílohy)

<https://faktaoklimatu.cz/>

<https://www.ipcc.ch/>

Daniel Molnár

Dejvické křeslo pro hosta - Světlana Glaserová

Draží přátelé,

na čtvrtek 26.3. jsem byla pozvána svojí kamarádkou ze studentských let Martou Študentovou, abych vám ve vašem Dejvickém křesle pro hosta představila svou knihu Trosečník sibiřský. Z této akce z důvodů, které netřeba vysvětlovat, sešlo a já bych si tedy dovolila vám svého Trosečníka přiblížit touto cestou. Je mi jasné, že v těchto zlých časech, kdy máme všichni plné hlavy corona-virových opatření, pro mne nebude lehké vás zaujmout. Paralelu s dnešní dobou jsem nicméně našla.

Trosečník sibiřský je totiž volným zpracováním autentických vzpomínek mého tatínka, který se narodil a vyrůstal v Sovětském svazu v dobách krutovlády soudruha Stalina, jehož represe děsily tehdy lidi určitě ještě o mnoho víc, než nás

dnes děsí světová pandemie. A hlavně před těmi represemi nebylo úniku. Nebylo možné se zabeznit doma, nebo se ochránit rouškou. Rudý teror si vás totiž našel všude. Ale nebojte se, nechci vás děsit hrůzami gulagů. O tom má kniha není.

Ta podivná doba třicátých let minulého století je v tomto případě viděna dětskýma očima chlapce, jenž se v roce 1925 narodil do smíšeného manželství českého legionáře a ruské matky, kteří se poznali již v roce 1917 v Jekatěrinburgu. A tam v té daleké Sibiři se záhy vzali, založili rodinu a začali zde žít obyčejným klidným venkovským životem. Tedy hospodařit na svém statku a vychovávat své čtyři děti, což se jim prvních pár let i poměrně dařilo. Koncem dvacátých let se však zvěsti o počínajícím procesu „rozkulačování“ a represí s tím spojených donesly až na Sibiř a tak dědeček neváhal, rozprodal majetek, sbalil saky paky, zakoupil v Irkutsku nákladní vagón, tedy pověstnou „Těplušku“ a s celou rodinou a dokonce i s krávou Stračenou se vydal na cesty, v domnění, že třeba ve Vladivostoku, kde se zaměstnal jako důlní expert, na něj Stalinova ruka, jako na bývalého statkáře, nedosáhne. Ani zde však nenašla rodina klid, a následovaly další a další přesuny křížem krážem po celé matičce Rusi. Přesuny, později už bez krávy, osobními vlaky i v saních s ruskou trojkou, ale třeba i na velbloudech přes pouště na Dálném východu. Další příběhy jsou dost dramatické, ale já už jen prozradím, že druhá polovina knihy se už neodehrává v Rusku, ale v dědečkově vlasti, Československu, které se ovšem tehdy nacházelo na samém prahu druhé světové války, takže tímto přesunem strasti ani zdaleka nekončily. Toto mi připomíná ovšem ještě jednu paralelu se současným děním ve světě, na kterou mnozí z nás, spokojeně usazených v bezpečí svých domovů s lednicemi nacpanými dobrotami, často zapomínáme; a to na uprchlickou krizi. Je to strašné, že ještě v jednadvacátém století se mohou dít takové hrůzy, jaké se dnes dějí v uprchlických táborech v naší milované rekreační destinaci – Řecku. A nejhorší je, že s tím momentálně ani nikdo z nás nemůže nic udělat. Kromě snad posílání peněz přes různé humanitární organizace.

Možná bych ještě měla dodat, že knihu vydalo v roce 2018 nakladatelství Albatros-Plus a doporučuji ji jako četbu pro starší školáky, takže se opravdu nemusíte bát příliš depresivní četby.

Pokud byste třeba zatoužili dozvědět se něco víc nejen o Trosečnickovi, ale i o mé jiné tvorbě, můžete navštívit mé webové stránky:

<https://trosecnik-sibirsky.webnode.cz/>

Přeji vám příjemné čtení, které vám snad dá aspoň na chvíli zapomenout na všechny ty dnešní coronavirové strasti.

Konfirmandi a mládež

z našeho a střešovického sboru vyjela spolu na víkend do Mnichova Hradiště. Bylo nás téměř dvacet, klášter nás vítal v obvyklé přívětivosti, počasí se dařilo podle předpovědi. O čem jsme si s našimi dorůstajícími povídali?

Foto P. Ruml

Lenka Ridžoňová o bibli, Pavel Pokorný měl kapitolky z českých církevních dějin, Magdaléna Trgalová připravila bibliodrama o marnotratných synech a bratrech, Pavel Ruml se zpívanou Modlitbou Tomáše Moora meditoval o formách modlitby.

V neděli na bohoslužbách jsme byli v Mladé Boleslavi u dejvického „odchovance“ Jonatána Hudce. Měli tam výroční sborové shromáždění (na rozdíl od nás ho stihli) a zpívali jsme dvě či tři docela neznámé, ale o to krásnější, písně. Všechny si u nás také vyzkoušíme – až zase budeme spolu.

V sobotu odpoledne jsme byli na krátkém výletě ve skalních pískovcových útvarech u obcí Dneboh a Olšina. Zase stačilo jet jen pár kilometrů a člověk může žasnout nad krásami naší země.

A kdy budou konfirmace? Zdá se, že ne až podle naší víry, ale podle vira ☺.

Pavel Ruml

Maraton psaní dopisů 2019

- závěrečná zpráva z psaní dopisů 2019

Rok 2019 = 452 dopisových akcí po celé zemi - společně za lepší svět

Rok od roku se Maraton psaní dopisů pomalu ale jistě stává určitým symbolem podpory lidských práv. Mocným, přitom tak prostým nástrojem, kterým může každý z nás pomoci druhému člověku v jeho utkání s bezprávím. Stačí totiž obyčejná tužka, papír a odhodlání věnovat pár minut svého času k sepsání a odeslání dopisu, který třeba může dostat někoho z vězení.

A tak obrovské díky patří vám všem, kdo jste si našli chvílku a do Maratonu se zapojili. Ať už uspořádáním vlastní dopisové akce, účastí na ní, psaním dopisů i podepisováním online nebo příspěvkem na známky k odeslání dopisů. Mám neskutečnou radost, že můžu být svědkem toho, jak se každým rokem zvedá větší a větší vlna solidarity a více a více z vás napíše svůj „dopis proti bezpráví“. Letos

mi ale počet lidí, kteří se k psaní dopisů přihlásili, naprosto vyrazil dech. Bylo vás totiž o 100% více než loni! Téměř 500 lidí v Česku napsalo dopis nebo dokonce uspořádalo dopisovou akci a do psaní zapojilo třeba své přátele a rodinu nebo veřejnost. Podarilo se nám ručně napsat naprosto neuvěřitelných 17 357 dopisů!

Je to váš úspěch, protože jste dokázali přesvědčit své přátele, kolegy, spolužáky, studenty, rodinné příslušníky či sousedy, aby si sedli a ručně napsali dopis možná nejpodivnějšímu adresátovi, na kterého se kdy obraceli. Zkuste si takový počet dopisů představit na jednom místě, do naší Amnesty kanceláře by se určitě nevešly. Stejně to asi vypadá v prosinci a v lednu v kancelářích prezidentů a ministrů reprezentujících represivní režimy, ale i ve vězeňských celách. Každý podpis je jako kapka a společně můžeme vytvořit moře a oceány, které symbolicky zaplaví zmíněná místa.

Okamžiky jako počítání napsaných dopisů, pročítání ohlasů od vás – pořadatelů Maratonu psaní dopisů – mě jen utvrzují v tom, že naše práce má skutečně smysl. Že za každou akci stojí její pořadatel, a že za každým napsaným dopisem stojí jeden člověk. A všichni jsou to lidé, kteří věnovali kus svého času do něčeho, co není samozřejmé! Znamená to, že nejen ve světě, ale i v České republice jsou tisíckovky lidí, kteří věří, že bránit lidská práva a základní hodnoty jako jsou spravedlnost, svoboda, pravda a solidarita je i v dnešní době, a možná právě v dnešní době, nezbytné.

Ale Maratonem naše práce rozhodně nekončí, naopak. Jsme v plné síle a pohánění vaší motivací jsme odhodlaní pokračovat v naší lidskoprávní misi i v roce 2020 a budeme rádi, když v tom budeme společně s vámi. Protože, upřímně, bez vás by Amnesty International – lidskoprávní hnutí – nikdy nebylo tím, čím je. Naše práce je postavená na vás, lidech, kteří spolu s námi chtějí dělat svět krůček po krůčku o trochu lepším místem.

Veliké poděkování patří i celému týmu Amnesty, všem dobrovolnicím, dobrovolníkům, stážistkám a stážistům, bez jejichž nasazení, entusiasmů a dobré nálady by letošní Maraton psaní dopisů zdaleka nebyl takovým, jakým byl!

Žaneta Sladká, koordinátorka kampaně Maraton psaní dopisů

převzato z webu Amnesty International - Daniel Molnár

Kalendář na duben 2020 PLATNÝ PO ZRUŠENÍ STAVU NOUZE

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 4. VP 10. 4. VP 12. 4. VP 19. 4. 26. 4. 3. 5. VP	M. Trgalová M. Trgalová P. Ruml P. Ruml (M. Trgalová Chotíněves) Jakub Malý (seniorátní farář) (P. Ruml Škvorec) M. Trgalová	Květná neděle s dětmi Velký pátek (+Chotíněves) Neděle velikonoční
Děti	čtvrtek 17:00; maminky s dětmi 2. 4. v 9:30; náboženství v Suchdole: první pátek v měsíci 3. 4. v 13:30		
Konfirmandi	pátek 14:45 hod.		
Nedělníci	3. neděle po bohoslužbách: 19. 4.		
X-cátníci	úterý 14. 4. od 19:00		
Naši pěvci	zkoušky středa 18:30		
Křesťan. služba			
Křeslo pro hosta	23. 4. 19:00 Jiří Slíva		
Modlitby Taizé	17. 4. v 20:00 (Kolejní 4; vždy 3. pátek v měsíci)		
Hodina pohybu	termíny po dohodě (pondělí odpoledne)		
Biblická hodina	úterý 17:30 - 7. 4. čtení pašjí		
Klub poznávání	9.4. ?? 9:30		
Staršovstvo	2. 4.v 19:00		
Zpívání	Diakonie Stodůlky – každý pátek v 9:15		
Ostatní	4. 4. koncert Našich pěvců – Salvátor 19:00 14. 4. pastorální konference Nusle		

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 4. 2020.

Květnové číslo vyjde 26. 4. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Souterrain 5/2020

To nás nikdo neučil

říká synodní senior v rozhovoru pro Český rozhlas, když přemýšlí o nové formě bohoslužeb, jak je nyní připravujeme, předáváme i prožíváme-tedy „on line“:

<https://pardubice.rozhlas.cz/bohosluzby-line-nas-nikdo-neucil-rika-duchovni-daniel-zenaty-8182215J>

Já si vypůjčuji název programu o přemýšlení o životě sboru i společnosti v karanténě. Ale vypůjčím si od synodního seniora v závěru víc, je to pěkné čtení.

V nejužším kruhu vedení sboru jsme rozhodli, že k prvním společným bohoslužbám se sejdeme po úplném otevření – tedy 14. června (pokud se situace nezhorší a nezmění, budeme se vzájemně informovat prostřednictvím sborových dopisů). Některá setkání ve sboru v týdnu uděláme během května on-line a o ostatních příležitostech se poradíme na staršovstvu na začátku května. To nejdůležitější v tuto chvíli je naprostá opatrnost, nesmíme usnout na vavřínech, že „čísla“ jsou příznivá. Prosím, zvláště vás nejstarší, abyste o sebe pečovali.

Máme velikou radost, že nám intenzivně funguje vnitrosborová komunikace. Kdo byste potřeboval jakoukoli pomoc, komukoli bude smutno, volejte hned. Nikdo nás to, co nyní prožíváme, neučil. Nejstarší mezi námi vzpomínají na válku, byla to jiná situace; my mladší vzpomínáme na uhelné prázdniny – to bylo luxusní volno, na Vysočině se skvělým ledem na rybníku uprostřed návsi. A co dál? Já ještě připojuji vzpomínku na poplachy při raketových útocích z Iráku, které jsem prožíval v Kuvajtu při své druhé vojenské misi (viz foto). Bylo to s maskou a protichemickým oblekem velmi nepříjemné, ale byli jsme vojáci, věděli jsme do čeho jdeme a hlavně jsme byli trénováni. Dnešní situaci prožíváme bez přípravy, bez tréninku... a přesto dobře a zodpovědně. Nošení roušek, jejich okamžité masové šití (když stát selhával) bylo obdivuhodné a stalo se příkladem pro mnohé země v zahraničí.

Obsah

To nás nikdo neučil.....	1	Život místo kořisti.....	11
Výtah z jednání staršovstva.....	3	Pozvání na bohoslužbu za krajinu.....	13
Tři na jednoho.....	4	O lásce.....	13
Proč naše děti nechodí do kostela.....	6	Kalendář na květen 2020.....	16
Poděkování za postní a velikonoční slova.....	10		

A k tomu jsme se rychle naučili slavit neděli a bohoslužby, ač „vzdálení“. Nabídka bohoslužeb v přímém přenosu, v záznamu či v textech je napříč celou naší církví úžasná. Využívejme tyto možnosti nyní co nejvíce; až to bude možné, budeme se moc rádi opět setkávat u nás navzájem a přenosy z jiných kostelů už nestihneme navštívit. O dalších výhodách této mimořádné, v něčem velmi nepohodlné situace si přečteme v následujících úryvcích rozhovoru bratra synodního seniora:

Mladá generace přebírá zodpovědnost: „On-line bohoslužby nikdo z nás netrénoval, nezkoušel, nikdo v tom vzdělán není. Takže všichni plaveme, jak umíme. Teď se dobře ukazuje, jak velké místo v církvi dostává mladá a střední generace. Přebírá zodpovědnost, nás starší učí, na co kliknout a podobně,“ říká synodní senior Daniel Ženatý. Mladí duchovní v těchto dnech roznášejí dobrou zprávu – tedy evangelium – do rodin. A mladá generace zafungovala i v rodinách. Když chce babička s dědou vidět bohoslužbu ze svého kostela v přímém přenosu, vnoučata vědí, jak na to. „Opravdu to tak alespoň v některých rodinách funguje. A to je dar, kterého bychom si měli vážit. Nastává hezké pouto mezi nejstarší a mladou generací. A je to tak v celé Evropě,“ myslí si duchovní Daniel Ženatý. Podle Daniela Ženatého bychom si právě v této době měli jasně uvědomit, že lidé se rodí a umírají. Patří to k běhu života. Nikdo nám přece při narození nezaručuje, že se budeme mít stále dobře. A na to dnešní doba upozorňuje. „Uvědomme si, že přijdou nemoci, těžkosti, omezení a smrt. Všichni přece víme, že jednou zemřeme. Když si toto uvědomíme, o to víc si pak můžeme považovat toho, jak se máme dobře, že slunce svítí každý den. A každý den, který prožíváme, je velký

dar,“ říká duchovní Ženatý a pokračuje: „Dnešní doba ukazuje, jak jsme šikovní a ohleduplní, jak si umíme pomáhat. A bylo by dobré, aby se lidé nestyděli být stejně dobří i v době, až se všechno vrátí do starých pořádků. Přál bych si, abychom připustili možnost, že čas, který prožíváme, může lidi změnit k lepšímu.“

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva (2. 4. 2020 v 19:00) (poprvé v historii on line)

A-1. Duchovenská práce

- Bohoslužby od Velikonoc – videozáznam – viz Souterrain a sborový web
- 10. 5. P. Ruml (zkouška konf.) – letos měla být formou svědectví kolem oken – dary Ducha svatého
- konfirmace letos tedy – 10. 5. svědectví před sborem; otevřít/nabídnout VP pro čtyři letošní konfirmandy – v případě, že budou možná shromáždění. Pokud ne, odložíme na podzim.

A-2. Další shromáždění ve sboru i jiné

letní sborová dovolená – Pavel Geier – Rakousko (D. Heller)

- dovolenou zajišťuje PG – Rakousko doposud nebylo zrušeno, ke zrušení se přistoupí před nutností uhradit zálohu (v polovině května)
- tato varianta s velkou pravděpodobností nastane, PG připravuje možnost společné dovolené v ČR – konzultuje možné kapacity společně s DH

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** první setkání nové skupiny „Obcování“, 1× předsvatební rozhovor po internetu, úvod do katechetického semináře vikariátu v Bělči, pastorace osobní, telefonická
- **PR:** recepcce k výročí Ghany, ÚVN, pastorace osobní, telefonická
- **oba:** pastorálka, ekumenická snídaně, víkend s konfirmandy – Mnichovo Hradiště, porady, úklid kanceláře

A-4. Pošta a různé

- PR – webové stránky zadány
- SR – dopisy syn. seniora; SR – karanténa

B. K PROJEDNÁNÍ – odloženo na květen kromě:

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- I. Troupová a J. Marešová – koncert ve prospěch Diakonie 21. 5. 2020 – ZRUŠENO

- nabídka pomoci starším lidem – dvě dobrovolnice – PR – možnou pomoc členové našeho sboru dosud nevyužili

B-2. Finanční záležitosti (TČ)

- celocírkevní sbírky: odeslat z účtu cca ve výši z loňského roku (viz příloha-přehled) a později během řádných shromáždění to, alespoň částečně, dovybrat??
- výzva na platby bankovním převodem, členové, kteří provádí platbu v hotovosti budou moci přispět do sbírky, až to bude možné
- celocírkevní postní sbírka - školka pro syrské a libanonské děti (postní období) – 15. 3. – loni nebyla (Diakonie prosí o podporu převodem) – bude odesláno 7 000,- Kč – odsouhlaseno
- celocírkevní sbírka na tisk (postní období) – 29. 3. (2019 to bylo 5 106,- Kč) odešleme - odsouhlaseno
- celocírkevní sbírka – Hlavní dar lásky JJ – 12. 4. Velikonoce (2019 to bylo 5 190,- Kč) převody od členů
- květen – Jeronýmova Jednota – převodem + VS (2019 to bylo 41 300,- Kč) řešit na staršovstvu v květnu 2020

B-5. Trvající a nové úkoly – odloženo na květen kromě:

- PG – venkovní úpravy – kalich nebo kříž – viz emailová diskuse staršovstva – představeno bylo 5 návrhů (2× námět s křížem, 3× námět s kalichem), aktivní diskuse proběhla elektronicky.
- Diskuse ukončena závěrem o písemném hlasování pro jednotlivé návrhy – zahájí P. Geier

B-6. Z došlé pošty a různé

- dopis SR – zvýšení nájmu za byt
- EH – apeluje na všechny členy staršovstva, aby posílali příspěvky i fotografie do sborového časopisu
- **Komise pro výběr nového faráře** – jednáme s 2 faráři

C-TÉMA

- Sborová zásilka (březen) – postavení presbyterů v ČCE – podklad pro rozhovor ve sborech - diskuse odložena na staršovstvo 5/2020 – v případě „fyzické“ přítomnosti.
-

Tři na jednoho

Bratr Vladimír Jenček oslavil nedávno významné životní jubileum. Při této příležitosti se ho ptaly Eva Javornická, Marta Študentová a Vanda Dobrovská.

Otázky a odpovědi:

Od Evy:

1. Jak ses dostal ke křesťanské víře?

Křesťanskou víru jsem měl odjakživa, jenom jsem o tom nevěděl. To spravila Jana.

2. Kdo na Tebe měl v dětství (kolem 10 – 15 roku) větší vliv, maminka, tatínek nebo někdo jiný?

Všichni dohromady.

3. Kdo u vás na zahrádce zlomil vývrtku na víno ?

Lví silou ji přetrhla Eva Javornická, ale už ji nahradila.

Od Marty/Martiny:

4. Něco o Tvé rodině.

O které, já mám dvě. V jedné z nich se mi právě narodilo čtvrté pravnouče.

5. Víme, že jsi velký turista, co považuješ za svůj nejlepší - největší výkon?

Největší výkon mě teprve čeká – přesvědčit Janu, aby aspoň při karanténě chodila na zahrádku pěšky.

6. Jak se to stalo, že ses stal pokladníkem a na tak dlouhou dobu.

Mou nerozvážností. Nakonec jsem ale byl rád, že jsem tak užitečně zapadl do dejvického sboru.

7. S Janou jste nepřehlédnutelný pár, oba máte stále jiskru - dejte nám nějaký recept.

Zdá se, že se mi daří jiskru úspěšně předstírat.

Od Wandy:

8. Co tě přivedlo do našeho sboru?

Snaha zkrátit si cestu do kostela a hlavně Hudcovi.

9. Z čeho ses nejvíc radoval před 60 ...40 ... 20 lety a dnes (měnilo/mění se to nějak)?

Z dobré party. A to se nemění.

10. Jakou tvou (niternou) touhu naplňuje fotografování - lapidárně řečeno, proč fotíš?

Lapidárně řečeno – protože mě to baví. Mj. tak externí paměť doplňuji svou omezenou kapacitu mozkovou.

Vladimír Jenček

Proč naše děti nechodí do kostela

10. března tohoto roku na setkání X-cátníků jsme se rozhodli hovořit o tématu „Proč naše děti nechodí do kostela“. Souhrn příspěvků k zamyšlení i diskuzi zveřejňujeme v dejvickém Souterrainu.

M. Volný:

„Děti křesťanských rodičů si většinou prošly nějakou křesťanskou náboženskou výchovou, a pak po nějaké době přestaly chodit do církve, do sboru. Proč tomu tak někdy bylo a je? Proč se kolikrát stalo, že hned po confirmaci, dotyční confirmovaní, postupně nebo záhy přestali chodit do sboru? Je to patrně tím, že je chodit do církve nebavilo a dali přednost něčemu jinému. Možná, že tam, kam chodili do sboru, je to neoslovovalo a nenaplňovalo. Jinými slovy, si nevytvořili silnou emoční vazbu ke společenství církve. Mám za to, že právě ta silná emoční vazba ke konkrétní činnosti je tou hybnou silou, která lidi podněcuje něco dělat, něco se sebou dělat. Nestačí lidi o něčem informovat, že mají něco dělat nebo změnit, to většinou lidé vědí a dokonce si to i umějí logicky zdůvodnit. Ale aby ta informace mohla s těmi lidmi pohnout, tak musí pro ně být emočně atraktivní. Lidé třeba vědí, že není zdravé kouřit, nebo třeba, že mají zhubnout, ale jelikož nemají vnitřní touhu, tak to dělat nebudou. Nebo začnou krátkodobě, ale pak odpadnou. Ale chození do sboru, do církve, je založeno i na něčem jiném, než na emoční atraktivnosti. Je založeno na přesvědčení, které má existenciální předpoklady. Jedním z takových předpokladů je naplnění určitých potřeb, jako jsou: někam patřit, být milován a mít smysl. Ale půjdu ještě k dalšímu předpokladu. Věřím, že v člověku je jakési vakuum, které volá po naplnění a které může naplnit jen Bůh. Člověk, ať si to uvědomuje nebo ne, tak touží po smyslu a po lásce; a právě ta touha po smyslu a po lásce je ve skutečnosti touhou po Bohu, který jediný může člověku naplnit tyto potřeby. A to se děje jen

v případě skutečného uvěření, při skoku do víry, kdy člověk odevzdává Bohu svůj život a již není sám svůj, patří Bohu a do rodiny dalších Božích dětí. Rovnou ale říkám, že cesta víry není pro každého. Víra se nedědí. Víra ani nejde předat, předat jde jen učení a případně osobní svědectví. Víra může být pouze zvěstována k uvěření. Každý musí přijít k Bohu sám za sebe. Aby člověk uvěřil, tak k tomu jsou zapotřebí dvě věci - je potřeba Duch svatý a je potřeba Boží Slovo. Bez Ducha Božího je Bible mrtvou literou; s Duchem se z ní stává Boží Slovo, které nám dokáže účinně promlouvat do života.”

P.Ruml:

„Je to otázka či starost, která trápí většinu křesťanských rodičů. Poznal-li jsem Boží lásku jako něco velmi drahého, chci přece to nejlepší dopřát i dětem. Už Jan Amos Komenský se o odpadnutí od víry svých dětí bál. My dospělí jsme také byli děti a do kostela chodíme. Tedy ne všechny děti, které vyrůstaly v kostele, s ním přestaly. Nicméně úbytek členů církví je v současné době v Evropě i USA významný. Snažíme se všichni děti k víře vést. Ideální je, když se spojuje touha rodičů, rodin a farářů. Pro faráře je-mají-li k této práci obdarování-práce s dětmi a mládeží velmi radostnou částí profese. Žel, někdy bývají faráři pod tlakem, protože jejich práce bývá měřena i hodnocena tím, zda ‚umí podchytiti mládež‘. V současné době je velikou konkurencí pro církevní výchovu dětí jejich přeplněný rozvrh a nároky, které jsou na ně kladeny. Zdá se mi, že budoucnost naší církve bude na našich dětech záležet jen částečně; církvev musí být otevřena pro všechny generace, musí je oslovovat a bude muset se otevírat pro lidi z necírkevního prostředí.“

M. Trgalová:

Co dělat, aby se tak nedělo:

„Učit se mluvit o své víře, zkoušet vyjádřit, proč je pro mě důležitá a mluvit o tom s dětmi. Děti mívají těžké otázky duchovního rázu, je potřeba tyto momenty nezaplašit, ale zkoušet i na to těžké odpovídat. Pouhé pozorování toho, že rodiče chodí do kostela, často nestačí. Čas s korona virem je možná také příležitostí a časem, kdy se o sdílení i těchto věcí můžeme pokoušet. Hledat pro děti možnosti zapojení ve sboru. Ve věku dorůstání jsou pro ně důležité také přátelské vazby s vrstevníky a trénink o věcech víry mluvit spolu.“

M. Řežábková:

„Co můžeme dělat, aby naše děti chodily do kostela?

Výcházejme z toho, že se víra vždy nedá předat z generace na generaci, ani se

nedá zdědit, je to Boží dar. Stává se, že paradoxně mnohdy uvěří děti z nevěřící rodiny.

Řešili jsme mimo jiné otázku, zda když máme o víkendu návštěvu (která nechodí do církve) – naše děti s rodinou – vnoučátka, zda jít v neděli do kostela. Někteří to vidí jednoznačně, že ano. Já ne, je třeba vycházet z dané - konkrétní situace. Jsem přesvědčena, že když to jde, je vždy to nejlepší jít do společenství věřících. Nemyslím si však, že když máme návštěvu, je vždy správné je opustit a odejít. Je dobré je pozvat, což děláme, ale když nechtějí, nemůžeme nikoho nutit. Proto někdy jdu, i když máme návštěvu, někdy jdou alespoň vnoučátka, ale málokdy. Např. moje děti to mají z Moravy daleko a nemůžou přijet kdykoliv. Většinou jezdí na víkend, v neděli po obědě odjíždí. Já si kladu otázku, zda poslední půlden, kdy s nimi mohu být, mám odejít do sboru. To, že s nimi zůstanu, vnímám jako projev lásky k nim a také jim to říkám. Vědí o mě, že chodím do kostela a že tam chodím moc ráda a že je to pro mě důležité. O Bohu jim občas vyprávím, nebo se s nimi pomodlím, alespoň u jídla. Nejdou tam, kam bych šla raději, ale dám přednost jim. Nechci tímto říct, že máme zanedbávat chození do kostela.

Myslím si, že by nám nemělo jít vždy a za každou cenu jít do kostela. Vzpomněla jsem si na příběh o Samaritánovi – on se jediný zachoval správně. Věřící spěchali do kostela a neviděli potřebu člověka. Co je správné? Vždyť i když člověk zůstane-li doma, ne pro lenost, nebo že nemá tu potřebu, tak může být spojen s Bohem, který je všudypřítomný a mít pokoj v srdci. Bůh naše pohnutky a rozhodování vidí a ví po čem toužíme a o co nám jde. To je podstatné.

Čím tedy děti přivedeme k víře?

Myslím, že klíčové je naše víra a vztah s Bohem. Zda se modlíme a čerpáme od Něj z Jeho bohatství: sílu, lásku, pokoj, radost ... Není to lehké, ale kdo prosí – dostává, vychází to z něj a tímto oslovuje a obohacuje druhé.

Tím, že lidé uvidí, že v neděli jdeme do kostela, jim ukazujeme cestu – směr, ale zároveň je to velká zodpovědnost. Jestliže tímto chceme lidi přimět k tomu, aby chodili do kostela, je to to nejjednodušší co pro ně můžeme udělat. Lidé však sledují náš život a mluvit životem, je mnohem těžší a právě to zabírá. Co máme dělat? Ano, usilujme o to, aby naše děti uvěřily – rozhodly se pro cestu víry a žily s Bohem. Jak? Žijme s Bohem a modleme se za naše děti. Věřme v Boží lásku a moc a očekávejme na Něj. To je naše jediná naděje.“

K. Řežábek:

„PROČ SE NĚKTERÝM PODAŘILO, ŽE JEJICH DĚTI, KDYŽ UŽ

NEJSOU DĚTI, CHODÍ STÁLE DO SBORU - A MNOHA JINÝM NE?

Přestože mnozí rodiče se svými dětmi chodí do sboru, posílají na dětské sborové akce, atd. atd., protože to považují za dobré, je situace tristní. Církev v podstatě zevnitř vymírá.

Přispívá k tomu, že když přijedou např. vnučata na návštěvu, tak namísto abychom do sboru šli jako normálně, tak s "ohledem" na děti - návštěvu-zůstaneme s nimi doma? Dokážeme své děti - a své přátele - pozvat do sboru?

Proč tak často manželství (nejen v naší církvi) pokračují ve sboru jen tehdy, jsou -li oba ze sboru? Když jeden není, oba dva často ze sboru 'mizí'.

NEVÍM! Nevím proč někomu ano a někomu ne. DOMNÍVÁM se, že některé z důvodů jsou:

Protože jsme v defenzivě. Než bychom se v neděli na 2 hodiny vydali do sboru a nechali své děti, když už nejdou s námi, uvařit doma oběd bez nás, raději se my „připodobníme tomuto světu“ a do sboru nejdemo. Jistě, návštěva sboru není sama o sobě podstatná –ale výsledkem je, že děti nás třeba celý rok nikdy nevidí do sboru v neděli jít. Jdeme tam, jen když tu nejsou. Jaký si z toho utvoří obrázek?

Protože **zdůrazňujeme pokoru, tichost, mírnost...** a nechceme nikoho přesvědčovat a nutit. Raději se sami přemůžeme a „kvůli dětem“ s nimi zůstaneme doma. A totéž děti v partě ve škole. Přizpůsobí se svému okolí.

Protože děti – ani sebe – **neučíme říkat „ne“**, tedy „poprat“ se s tím, kdo a co je od sboru vzdaluje. Protože ve sboru asi není tím směrem dost často kázáno.

Protože **misijní působení v CČE se blíží nule.** Když vaříme polévku pro bezdomovce, kde je v tom zvěst o stravě duchovní? Kolik bezdomovců našlo díky polévce cestu životem? Když prodáváme šatstvo pro diakonii, kde je pro příchozí zvěst o duchovních základech Diakonie?

Protože **dětem nedáváme pocítit, že i na nich záleží**, aby se „dobrá zpráva“ nesla dál. Že jsou součástí řetězu, jako i my jsme.

Možná si **sami nejsme jisti** tím, že věříme v něco skutečného. A málo o tom svědčíme.

Protože dětem okolo 15 let **návštěva sboru nic nedává.** Možná je neumíme zaujmout formou prezentace svých myšlenek. Promítání, internet, přenosy a nahrávky kázání, ...

Protože máme plno dobrých akcí, ale **nedáváme o nich dost dobře vědět.**

Protože **nevyužíváme** to, co jinde - mimo církev – moc není: možnost diskuse, možnost spolu zpívat, možnost vyrazet společně na výlet,...

Protože děti **v pubertě cítí potřebu se odlišit**. A tak se leckdy postaví proti tomu, co do té doby dostávaly od rodičů jako dobré rady. Potřebují lehce starší vrstevníky, vedoucí sborové mládeže, kteří je svým **vzorem** strhnou. Potřebují se sami (i ve sboru) vzdělávat tím směrem, aby vedoucími mohli být- uměli mluvit, hráli na kytaru, na klavír, měli sebevědomí, byli společensky „dobří“. Potřebují **skupiny mládeže a společné akce**, kde si na bázi stejného přístupu k životu a k víře najdou partnery pro život. Mnohé z toho funguje a je to dobře.

Ani to vše dohromady ale nestačí, a zároveň nic z toho není to hlavní. Víra je Boží dar, ale neměli bychom jen „opovázlivě spoléhat na milost Boží“, že si On sám vzbudí kamení. Možná ano, ale možná ne. Je to i na nás.“

E.Javornická:

"Já i manžel (bývalý) nepocházíme z tradiční křesťanské rodiny, ani z rodiny, kde by rodina chodila do kostela, mluvilo se o Bohu a kde bychom byli vedeni ke křesťanské víře. Přesto jsme si oba dva našli cestu do evangelického sboru. Mezi sebou ani s dětmi, po založení vlastní rodiny, jsme se však o důležitých věcech křesťanské víry nesdíleli. S dětmi jsem chodila na bohoslužby, děti odcházely do nedělní školy, byly připravovány ke confirmaci, byly pokřtěny a přestaly do kostela chodit...

Myslím si, pokud se s dětmi o tématech křesťanské víry a života nehovoří, zvláště, pokud sám rodič "tápe" a vnitřně není jistý, stane se, že děti sice formálně sbor navštěvují, někdy i rády, pokud tam mají vrstevníky přátele, ale ve fázi dospívání, odpojování se od rodičovské autority, křesťanské společenství opustí.

Nezbývá mi než doufat, že si budou svoji cestu k Bohu, Kristu hledat sami.“

M.Světlík:

A na co nezapomínat:

„... opomenuli jsme modlitbu – takovou až tu zápasnickou Jákobovskou, kdy Jákob svůj kontakt s Bohem raz dva neodbyl a ani sám se nenechal odbýt a v potyčce s Božím poslem Boha přiměl a vymohl si od něj požehnání pro svá konání. (Genesis 32, 23 - 33). A věřím, že i téma toho večera, snad i především, musíme Bohu usilovně urputně a vytrvale předkládat ve svých modlitbách.“

Poděkování za postní a velikonoční slova

Chtěl bych poděkovat bratru synodnímu senioru Danielu Ženatému za postní a velikonoční slova, jak jsem si je uvědomil během jeho postního kázání na Hájích a posléze z jeho velikonočního Pastýřského listu - ale jak z listu vystupovalo, určeného především pro dnešní neklidnou a tolika činiteli zjitřenou

dobu. Vše co bratr Ženatý v těch dvou osloveních vyslovil a napsal, pro mě znamenalo veliké uklidnění a hluboké potěšení z nadcházejících velikonočních svátků, ať už byly jaksi „mimořádné a podivné“, jak se říkalo. Jeho slova mne přese všechno připravila na radostné a pokojné vnímání právě letošní velikonoční zvěsti. Z kázání mě, mimo jiné, hluboce oslovilo memento „...necháváme se omámit sami sebou...“ (snad jsem si to dobře zapamatoval) a z tolik naléhavého Pastýřského listu, který jako by každým svým slovem na postní kázání navazoval, mě oslovil jeho apel na nezbytnost poslušnosti, jak ji vnímám už od přečtení Karafiátových Broučků.

Marek Světlík

Život místo kořisti

Místo a čas: Jeruzalém, rok 587 před našim letopočtem: Po marné vzpouře proti Babyloňanům je konec judského království. Židé jsou odvlékáni do zajetí na otrockou práci do cizí země. Vypadá to tak, že všechno je ztraceno. Ale v knize proroka Jeremiáše čteme, že už před tím, před politickými peripetiemi judských s Babylonem a Egyptem, se k Jeremijášovi, synovi Chilkijášovu, za dnů judského krále Jóšijáše, syna Amónova, ve třináctém roce jeho kralování, „stalo slovo“. A nebylo to jenom tak nějaké slovo - bylo to slovo Hospodinovo. Připomíná mi to začátek Janova evangelia: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan, 1, 14) Když se „stane Slovo“, přináší záchranu. A „stávalo se“ Jeremijášovi až do konce jedenáctého roku vlády judského krále Sidkijáše, syna Jóšijášova. Sidkijáš dopadl tragicky: Sice se mu podařilo uprchnout, ale brzy byl dopaden a zajat na Jeriškých pustinách. Byl přiveden do Ribly k Nebúkadnesarovi, který nechal před jeho očima popravít jeho syny. Pak byl Sidkijáš oslepen a v řetězech odveden do žaláře v Babylóně, kde zemřel. Mezitím babylónské vojsko dokonalo zkázu Jeruzaléma. Nejen, že město i s Chrámem vypálilo, ale úplně zbořilo jeho hradby. A téměř všichni zbylí obyvatelé Judského království byli odvléčeni do babylonského zajetí.

Celé Jeremijášovo prococtví stojí za přečtení, ale již dávno mne zaujaly čtyři verše ve čtyřech různých kapitolách, kde se opakují dva klíčové pojmy: život, který najdeme v Bibli celkem v 734 verších, a pojem kořist, který najdeme ve 141 verších.

21. kapitola, 9. verš:

„Kdo bude sídlit v tomto městě, zemře mečem, hladem a morem. Kdo však vyjde a skloní se před Kaldejci, kteří vás obléhají, zůstane naživu, jako kořist získá svůj život.“

38. kapitola, 2. verš:

„Toto praví Hospodin: Kdo zůstane v tomto městě, zemře mečem, hladem nebo morem, ale kdo vyjde ke Kaldejcům, zůstane naživu a jako kořist získá svůj život, zůstane živ.“

39. kapitola, 18. verš:

„Určitě tě zachráním, nepadneš mečem a jako kořist získáš svůj život, protože jsi ve mne doufal, je výrok Hospodinův.“

45. kapitola, 5. verš:

„A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj. Neboť hle, já uvedu zlo na všechno tvorstvo v ní, je výrok Hospodinův, ale tobě dám jako kořist život na všech místech, kamkoli půjdeš.“

Čtyřikrát se opakuje a stupňuje zaslíbení života. Od konkrétní situace vzdání se dobyvatelům, přes obecnější záchranu před mečem, až po úplně univerzální zaslíbení: „na všech místech, kamkoli půjdeš“.

Něco získat, ukořistit, ulovit, mít nějaký prospěch, je univerzální lidskou vlastností od pravěku. Celý život se lidé snaží něco získat. Ale v Jeremiášově situaci je ziskem či kořistí sám život. Možná jenom holý život. „Jeremiáši, neusiluj o veliké věci!“ „Dostaneš život!“ To nejcennější. Nebudeš bohatý a mrtvý. Budeš chudý, ale budeš živý! Hospodin dává proroku Jeremiášovi to největší zaslíbení.

Možná znáte knihu kulturního psychoanalytika, psychologa, psychoterapeuta, sociologa, humanistického filosofa, neúnavného kritika naší civilizace, židovského myslitele Erich Fromma (1900, Frankfurt nad Mohanem - 1980, Muralto, Švýcarsko), který se původně chtěl stát rabínem, „Mít nebo být?“ (Praha, Nakladatelství Naše vojsko, 1992) která vyšla v roce 1976 už po Frommově návratu z USA do Evropy pod názvem „To Have or to Be?“. Od té doby, kdy jsem se s ní setkal, se domnívám, že – ať již vědomě, nebo nevědomě – autor čerpal z Jeremijášova proroctví. I když se to nikde nepíše.

Místo a čas: Praha, naše země, naše planeta, rok 2020 našeho letopočtu, čas pandemie. Co když se i dnes „stává slovo“? A ne jenom tak ledajaké - Slovo Hospodinovo. „Možná o leccos přijdeš, Tvé plány vezmou za své. Ale nabízím Ti život. Tvoji kořistí, Tvým ziskem, bude život.“ Nebudeš bohatý a mrtvý. Budeš možná chudý, ale budeš živý. A pokud by Ti to snad bylo málo, jsi ten největší nevděčník pod sluncem.

Ekonom Tomáš Sedláček, známý především jako autor knihy „Ekonomie dobra a zla“, vydané v roce 2009 a publikované již ve 14 jazycích (např.

v němčině, angličtině, polštině, čínštině, francouzštině, španělštině, korejštině, turečtině, atd.), již dlouho hlásá, že ekonomika by měla „zařadit neutrální“. Nekonečný růst? Stálá honba za kořistí? Nebo „život místo kořisti“?

Co když i pro nás, tady a teď, platí Hospodinovo zaslíbení, které i pro nás zapsal prorok Jeremijáš: „*ale tobě dám jako kořist život na všech místech, kamkoli půjdeš.*“

Daniel Heller

Pozvání na bohoslužbu za krajinu

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s občanskými sdruženími a s městskou částí Praha-Suchdol zvou na již třináctou EKUMENICKOU BOHOSLUŽBU ZA KRAJINU v sobotu 23. května 2020 v 16.00 na levém břehu Vltavy, na zahradě nad Sedleckými skalami.

Bohoslužbě předchází pouť od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech ve 12 hod, dále pěšky krajinou se zastávkami. Kostel bude otevřen již od 11 hod.

Kázáním poslouží evangelický farář Pavel Ruml. Účast přislíbili duchovní z dalších církví.

Po bohoslužbě (cca 16.45) uvede Doc. Aleš Hanč z České zemědělské univerzity besedu na téma zpracování odpadů se zvláštním zřetelem na bioodpady.

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách (GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok. Pohodlně po rovině (cca 15-20 min. chůze) je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (147 Budovec, 107 a 147 Kamýcká). Je možné také strmě vystoupat od železniční zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Praze-Sedlci.

Anna Hejlová

O lásce

A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu:

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

A kdybych rozdál všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však užíme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.

A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

(I. list apoštola Pavla Korinským, kapitola 13, verš 1 - 13)

Krásná slova. Mnohokrát jsem přemýšlela, jak to apoštol Pavel myslel? Láska k Bohu, k lidem – miluj svého bližního jako sebe samého – ke všemu živému, k přírodě, vždyť ve všem, co nás obklopuje, je Bůh – Stvořitel. V jedné písni slovenského evangelického zpěvníku se zpívá: Boh náš je láska od večnosti, je základ bytia, prúd milosti. On z lásky stvoril, spravuje svet, kde nieto Jeho, života niet!

Láska muže k ženě, ženy k muži, rodičů k dětem, dětí k rodičům, k sourozencům, k našim blízkým, k domácím mazlíčkům ... a tak by se dalo pokračovat skoro donekonečna. Venku je krásně, modrá obloha, svítí slunce, zpívají ptáci, nádherný den a je nám hezky – milujeme všechno a všechny. Je to jednoduché.

Pak se něco stane, venku prší, je zima, fouká vítr, nic se nám nedaří, na všechny se mračíme, raději nechceme nikoho ani vidět. Kam se poděla naše láska? A navíc bychom měli milovat i své nepřátele a modlit se za ně. Někdy je to opravdu velice těžké. Najít v sobě lásku i když nám zrovna není nejlépe, opustil nás někdo nám drahý. Dokážeme nemít v sobě nenávisť? Dokážeme milovat své děti a nebyt přitom sobečtí, abychom si je nepřivlastňovali a nebrali jim svobodu? Dokážeme nevyčítat svým blízkým (domnělé) křivdy? Umřel nám blízký člověk. Jak máme milovat Boha, když „dopustil“, že nám umřelo dítě? Někdy se to lehko řekne, miluj své blízké nebo miluj Pána Boha. To chce velikou vnitřní sílu člověka. Křesťan se v takových případech většinou utíká k Pánu Bohu a hledá v něm podporu a lásku. Pán Bůh přece miluje všechny. Máme taky Bibli.

Ale co když člověk Boha zavrhne anebo v něj nevěří?

Pak máme své blízké, kteří nás milují a které nám také poslal Pán Bůh, aby

nás utěšili a my jsme našli ztracenou lásku. Když milujeme, žádná oběť nám není dost veliká. Lásku nemusíme vždy okázale dávat najevo, někdy stačí se hezky usmát, říct dobré slovo, abychom někomu pomohli. To je taky láska.

Může být třeba i dobrá kniha, která nám pomůže v naší bolesti moudrým slovem a pohladí nás po duši.

Nedávno jsem četla krásnou knížku Čtvero ročních období v Římě od Anthonyho Doerra. Je to americký spisovatel, který vystudoval historii a na jeden rok se dostal na stáž do Říma. Přistěhoval se tam s manželkou v době, kdy jejich dvojčatům – klukům – bylo šest měsíců. Ve své knize popisuje denní starosti spojené s životem a prací historika a literáta v Římě. Propojuje v ní lásku k synům, rodině a práci. Na jednom místě přirovnává lásku ke svým dětem k Boží lásce k lidem.

N. Sleziaková s bratrem a rodiči

Milující rodiče drží nad svými dětmi ochrannou ruku, poskytnou jim jistotu domova, učí je lásky k bližním a když dospějí, pustí je do života. Pak už je jen zpovzdáli sledují, ale jejich ochranná ruka a jistota domova zůstává po celý jejich život připravená pomáhat. Stejně tak je to i s Boží láskou k lidem. Náš Pán nás nikdy neopustí, máme v něm jistotu, jako děti ve svých rodičích.

Láska nikdy nepomine, přetrvává věky. Láska je v nás, je to dar, který si musíme pěstovat jako vzácnou květinu a nikdy ji neztratit.

Nad'a Sleziaková

Kalendář na květen 2020

PLATNÝ (případné změny po zmírnění vládních opatření)

Bohoslužby	26. 4. VP	Jakub Malý (seniorátní farář)
video + text – neděle 9:30	3. 5. VP	M. Trgalová
	10. 5. VP	P. Ruml
	17. 5.	P. Ruml (M. Trgalová Chotiněves)
	24. 5.	K. Müller (sen. farář – mládež) (P. Ruml Chotiněves)
	31. 5. VP	P. Ruml Svatodušní svátky
Děti	od června po dohodě	
Konfirmandi	od června po dohodě	
Nedělníci	od června po dohodě	
X-cátníci	úterý 12. 5. od 19:00 on-line	
Naši pěvci	od června po dohodě	
Křesťan. služba	nekoná se	
Křeslo pro hosta	28. 5. 19:00 Rudolf Kvíz (bude upřesněno)	
Modlitby Taizé	nekoná se	
Hodina pohybu	nekoná se	
Biblická hodina	nekoná se	
Klub poznávání	nekoná se	
Staršovstvo	7. 5.v 19:00 on line	
Zpívání	nekoná se	
Ostatní	konfirmace - Svatodušní svátky - nekoná se	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 24. 5. 2020.

Květnové číslo vyjde 31. 5. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:

Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Co karanténa dala a vzala... aneb „je to a není to“...

Jeden „stréc“ z mé rodné Vysočiny rád používal ono dialektické hodnocení – je to a není to. Na každé hrůze lze dohledat něco dobrého, na sebelepším „luxusu“ leží stín hrůzy. Co jsme získali a co ztratili během „domácího vězení“?

Byl to naprosto jedinečný čas v osobní historii, kam každý z nás i v sebedelším životě dohlédne. Narazili jsme na velká omezení, abychom si uvědomili neuvěřitelnou nádheru svobody, kterou jsme mohli vyhlížet. Někdo zažil samotu, izolaci, jakou ještě nikdy, někdo se nezastavil a musel být pořád uprostřed lidí. Zažili jsme ticho na ulicích, ve městě, v tunelu Blanka; slyšeli velmi zřetelně zvony. Prožil a probděl jsem nebývalý strach, abych někoho nenakazil, kdybych to (navzdory dodržování všeho) měl. Vnímali jsme odvahu mnohých i zbabělost jiných. Pro osobní víru to byl dar, řekne jeden; druhý to odmítne. Pocítily jsme, jak křehký je život.

Ve společnosti „jela“ neuvěřitelná vlna občanské solidarity a obětavosti, když stát to slušně řečeno „nestíhal“. Více než kdy jindy vyplula na povrch postupující plíživá oligarchizace demokratické společnosti. Někteří představitelé státní moci nepřekvapili a potvrdili svoji tendenci vést celou zemi směrem na východ, kde vládnou dvě totality. Poprvé od r. 89 nám došlo, že svoboda, která nám tehdy téměř zdarma padla do klína, není vůbec samozřejmostí.

Samostatnou kapitolou celého otřesu naší civilizace je otazník nad konzumní společností a vidinou soustavného růstu. Soused od „Matěje“ římsko-katolický kněz M. Kocián už před třemi roky prorocky kázal: „Člověk bez Boha je ztracen. Všechny dávné vize Nietzscheho nadčlověka ztroskotaly. Tzv. nadčlověk, emancipovaný od Boha, oproštěný od zavazující morálky, zaměřený jen na sebe sama, tento nadčlověk se ve skutečnosti stává podčlověkem, zrůdou, něčím, co nedosáhlo toho tvaru, který pro něj byl zamýšlen. Náš svět je zamořen podčlověkem a jeho civilizací smrti. Tento podčlověk, posedlý mocí, sedí na prezidentských trůnech, ve vládách a parlamentech. Podčlověk, posedlý penězi,

Obsah

Co karanténa dala a vzala.....1	Dvě letošní výročí.....10
Výtah z jednání staršovstva.....2	Hledáme příštího faráře.....12
Proč číst Hejdánka?.....3	O modlitbě.....13
Jiří Slíva zdraví Sutereecen!.....7	Adresát neznámý?.....14
Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.....9	Kalendář na červen 2020.....16

přemýšlí o tom, jakou fintou či podvodem zbohatnout. Podčlověk, posedlý egoismem, zneužívá bezohledně všeho ke svému prospěchu. Podčlověk, zdegenerovaný hloupostí, si nechává vygumovat mozek globalizující kulturou, adorací hypermarketů, naivní krátkozrakou vizí plného břicha a v demokratických volbách pak volí podčlověka sobě podobného. Naším úkolem, sestry a bratři, svatou povinností nás křesťanů, je vzkřísit normálního obyčejného člověka, jenž má rozum i cit na svém místě, jenž je schopen volit dobro a zavrhnout zlo, který nedokáže žít bez soucitu a lásky. K takovému člověku můžeme dojít jen při pohledu na Krista“.

Zřejmě dojde k ekonomickým otřesům; některým bude hrozit chudoba, bohatí zbohatnou víc. Bude potřeba veliké mezilidské solidarity, sbory Páně by měly být oporou pro všechny ohrožené.

Co jsme získali a ztratili jako členové sboru? Nemohli jsme chodit do kostela. To vadilo. Nemohli jsme se spolu setkávat tak, jak jsme zvyklí. „Je to a není to“ – ti z nás, kteří užívají vymoženosti internetu, mohli ochutnat bez velkého cestování kazatelského bohatství naší církve; tolik záznamů, videí, přenosů z bohoslužeb tu ještě nebylo.

Někdo pohrozil, že nás „korona“ odnaučí podávat si při pozdravu ruce... Tato představa mě vůbec nebaví. Vůbec nevím, co by šlo na opuštění tohoto druhu pozdravu najít dobrého... Nedejme se ☺... Těším se na kostel.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva (7. 5. 2020 v 19:00) (podruhé v historii on line)

Martin Prudký (60, *11. 5.) a Jan Mašek (70, *10. 5.) gratulace jubilantům

A-1. Duchovenská práce

Bohoslužby:

- 31. 5. Ruml Trgalová Svatodušní svátky-varianty-schváleno, že se sejdeme, až to bude možné nerozděleně, v případě jakékoli změny se budeme radit a reagovat
- 21. 6. A. Jacobea (po bohoslužbách Trgalová – s dětmi – společně + piknik)
- 28. 6. P. Pivoňka

A-2. Další shromáždění ve sboru i jiné

- pohřební rozloučení s p. E. Kubrovou-14. 5. 14:00 M. Trgalová
- 15. 5. Výlet s dětmi MT
- 19. 5. Venkovní biblická hodina PR

- 23. 5. bohoslužby za krajinu Suchdol - Ruml; T. Najbrt zpěv (čas bude upřesněn)
- 21. 6. piknik NŠ - Trgalová

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** supervizní peer skupina 28. 5., etické řízení v dozorčí radě Diakonie, osobní konzultace a řízení změn ve vikariátu letošního i příštího roku
- **PR:** ÚVN; Dukla (od 27. 4.) 2x týdně; výlety s konfirmandy
- **oba:** pastorece osobní, telefonická; pastorálka on line; porady; Xcátníci on-line; video bohoslužby

A-4. Pošta a různé

- s rodiči konfirmandů – confirmace odložena na podzim

B. K PROJEDNÁNÍ

Plnění úkolů a usnesení-zřejmě odklad termínů

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- oslavy jubilatů-dohromady-o termínu rozhodne červnové staršovstvo
- MŠ: Středisko ve Stodůlkách je v pořádku, bez propouštění i úpravy platů; o benefičním koncertu I. Troupové a J. Dvořákové rozhodneme později dle situace
- škola je zavřená, snaha o postupné otevírání dle situace; učitelé připravují videa, písně – pomoc pro rodiče; spoluorganizuje K. Härtelová

B-2. Finanční záležitosti (TČ)

- celocírkevní sbírka – Hl. dar lásky JJ; odesláno 16 600,- Kč
- sbírka darů Jeronýmovy Jednoty – zatím stav 40 800,- Kč
- výjimečné sbírky jsou vysoké, otázkou je, jaká bude obětavost pro sbor
- celocírkevní sbírka na diakonii 31. 5. – pošleme loňskou částku 6 700,- Kč

B-5. Trvající a nové úkoly – odloženo na květen kromě:

- PG – venkovní úpravy – kalich či kříž; PR navrhne draft dopisu pro SR
- Noc kostelů – zrušena v součinnosti s far. Sv. Gotharda
- Wittenberg – 9.-11.10. 2020 – zatím nezrušeno, podle stavu v ČR a SRN budeme aktualizovat

B-6. Z došlé pošty a různé

• Komise pro výběr nového faráře

DH + EH + FH + JM + MP – osobní setkání s oběma kandidáty – oba kandidáti jsou skvělí, jsou pozváni k nám za kazatelnu, vědí, že jednáme s oběma, jsou nakloněni spolupráci s Diakonií a také s otvíráním sboru ven; oba jsou srozuměni s tím, že na půl úvazku bude i MT; setkání se sborem po bohoslužbách; bude dobré vyzvat členy sboru, aby v mezích po kázáních do

mimořádné schůze (červenec) presbyterům sdělovali své dojmy – to je důvod pro mimořádnou schůzi 16. 7. a ne hned po 28. 6.

Proč číst Hejdánka?

Českými médii před nějakou dobou prošla zpráva o úmrtí dvou pozoruhodných osobností. Krátce po sobě odešli na věčnost Erazim Kohák (8. února) a Ladislav Hejdánek (28. dubna). Kdo tyto události sledoval, mohl si všimnout, že oba muži byli ledasčím zvláštní. Na to, že se jednalo o filosofy, zaplnily články o jejich smrti nezvykle mnoho mediálního prostoru. Oba byli praktikující evangelíci – a nakolik lze něco takového rozhodovat, jednalo se patrně o dva nejvýznamnější současné filosofy z evangelického prostředí. Navzdory tomu, kolik pozornosti si oba vysloužili, jsou stále málo známy jejich texty. Podobně jako každý pražský turista musí vidět sochu Franze Kafky sedícího na svých vlastních ramenou, ale jeho romány málokdy otevře, tak také Kohák s Hejdánkem příliš snadno spadnou do škatule „filosof = nesrozumitelný = ani to neotvírej“. Přitom zvláště u Koháka je dobře vidět, že jeho myšlenky o ekologii (Zelená svatozár) či etice (Člověk, dobro a zlo) neztratily platnost ani po desítkách let. S redakcí Souterrainu jsme se proto dohodli, že by byla škoda nepředstavit, v čem je dodnes myšlení těchto dvou filosofů nejen podnětné a potřebné, ale nakonec i přístupné a pochopitelné.

V tomto čísle bych rád začal Ladislavem Hejdánkem. Začátek to bude o něco dobrodružnější, neb na rozdíl od čtivého Koháka se Hejdánkovo jméno obvykle pojí se záhadným souslovím „nepředmětné myšlení“. Jde o jakýsi Hejdánkův celoživotní projekt, který lze (zjednodušujícím způsobem) chápat jako odpověď na stále častější pocit, že svět přestává být člověku v mnoha ohledech srozumitelný; je zahlcen informacemi, čím dál tím rychlejšími změnami ve společnosti, v přírodě, ale třeba i v našich evangelických sborech – a skrze to nakonec chápe čím dál tím méně své okolí jakož i sám sebe. Jako kdyby se dostával do slepé uličky a nevěděl, jak se tu ocitl a co tu vlastně dělá.

Proč ovšem v takové situaci volat na pomoc filosofii? Ladislav Hejdánek se domníval, že právě filosof může sehrát nepostradatelnou roli jakéhosi archeologa: Může hledat nejhlubší příčiny toho, proč je nacházení základních a zásadních orientačních bodů čím dál tím obtížnější. A jako svou odpověď nabízí ono nepředmětné myšlení. Hejdánek vychází z nijak překvapivého postřehu, že pokud přemýšlíme, tak vždy přemýšlíme o nějakých předmětech; vidím např. nějaký strom, ten má nějakou velikost, určitý tvar listů a podobně. Tyto skutečnosti můžeme popsat jako různé předměty – jasně definované, ohraničené, snadno zaškatulkovatelné do připravených kategorií („výška 20 metrů – srdčitý tvar listů

– atd.“). Tento předmětný způsob myšlení, říkal Hejdánek (a s ním i jiní významní evropští myslitelé) – máme v naší západní kultuře tak „zažraný“ pod kůží, že nám přijde jako zcela samozřejmý (už od školy se ostatně učíme klasifikovat jednotlivé skutečnosti, jasně je definovat, popisovat je takzvané objektivně). Daleko zásadnější myšlenkou už je, že právě tento způsob myšlení nás čím dál tím víc vede do výše naznačených slepých uliček. Jistě, předmětný, definiční přístup se velmi osvědčil např. na poli exaktních věd nebo techniky. Umožňuje nám vidět svět jako přehledný – a tím také dobře ovladatelný. Nicméně, tvrdil Hejdánek se vši vehemencí, takový přístup je hrubě zjednodušující a ukazuje nám pouze zlomek skutečnosti. „Čím víc znalostí dovedou odborné disciplíny nashromáždit, tím méně jsou s to vypovídat o světě v celku, tj. o světě, v němž skutečně žijeme“. Jak to?

Předmětné myšlení totiž vytváří několik účinných iluzí. Za prvé, nabízí dojem, že svět je „tak nějak hotový“. Učí nás vše chápat jako věci a ty zase chápeme jako „definitivně definované“, jasně ohraničené a jednou provždy určené. Např. i v něčem tak dynamickém a bohatém, jak jsou mezilidské vztahy, máme tendenci všimnout si u setkávání dvou lidí pravidelností, abstrahovat z jejich setkávání určité struktury – a z této sítě slov, pohledů, emocí, přání aj. tak vytváříme stabilní, neměnné věci. Takový přístup máme natolik zautomatizovaný, že snadno přehlédneme naprosto elementární skutečnost, že události jsou přitom neopakovatelné; podobné třeba ano, ale stejné nikdy. Jako kdybychom zapomněli, že „skutečnost“ je odvozena od slova „skutek“; svět není, svět se děje.

To úzce souvisí s druhou iluzí, totiž představou světa, který je jaksi neutrální, který nejlépe (tj. „objektivně“) poznáme, pokud z něj vyškrtáme člověka. Ve skutečnosti ale má svět význam a smysl vždy pro někoho, namítal Hejdánek. I když se snažím o maximálně věcný popis nějaké skutečnosti, tak je to můj popis a mé rozhodnutí pro věcnost. Nemluvě o ještě podstatnějším ohledu, že ve světě vždy jsem nějak angažovaný – na něčem mi záleží, jedním, abych něčeho dosáhl. A jedním v něm spolu s druhými, kteří mají zase svá přání, o něco usilují atd., pročež dohromady vytváříme velice dynamické a bohaté předivo dění, které nelze zachytit a vyčerpat jako nějaký soubor věcí. Představa neutrálního, stabilního světa je sice někdy účinná a praktická, ale mnohdy zavádějící a zjednodušující abstrakce, která redukuje události na věci.

Za třetí, vždy, když o nějaké události hovořím či přemýšlím, tak se v ní děje mnohem víc než to, na co jsem bezprostředně zaměřen. Hejdánek rád uváděl půvabný příklad, kdy na otázku „miláčku, kolik je venku stupňů“, odpovídá žena muži „radši si ten svrchník vezmi“. Přísně vzato, není to odpověď na otázku,

nicméně komunikace zjevně proběhla úspěšně, bystrá a praktická žena správně vyhodnotila i to, co nebylo vyřčeno. Tento příklad nás zároveň odkazuje k tomu, že naše jednání podle Hejdánka zásadně vychází z budoucnosti. Svým jednáním sledujeme nějaké cíle, chceme, aby něco bylo. Přitom budoucnost – přísně vzato – ještě vůbec není, ale teprve bude. Důsledek je prostý: Bytostně se řídíme podle toho, co není (žádná věc), co je naprosto nepředmětné a co teprve zpětně získá podobu nějaké události (kterou ev. můžeme na věc redukovat). Stejně tak se vzpírá ideálu předmětnosti minulost. Předmětné, definiční myšlení si ji představuje jako něco hotového, uzavřeného, přitom i minulost je v našem životě neustále v pohybu (např. přijetí na vysokou školu je zjevně pozitivní, úspěšný krok, jakmile se ale nechám „vylít“, jsou tytéž úspěšné přijímačky negativní, protože jsem ztratil třeba několik let, aniž bych získal potřebné vzdělání). „Teprve když na události už vůbec nic nového nenarůstá, když nemá už nic společného s tím, co se skutečně děje (a je tedy zaměřeno do budoucnosti, která tu není), pak je taková událost definitivně uzavřena, hotová, mrtvá. A pak je ničím, taková událost jako by nikdy neproběhla, neboť její existence v minulosti nemá význam pro přítomnost ani pro budoucnost.“ Hejdánek tak odhalil kardinální paradox předmětného myšlení: Jestli je něco naprosto neutralizováno, objektivizováno, „nezanášeno“ naší perspektivou, pak to pro nás nemá žádný význam – a jako by to tedy ani nebylo. Má-li něco význam, hodnotu, smysl, pak to nikdy nelze zjednodušit na pouhou věc, předmět.

Dobrá tedy, ale k čemu je ta neustálá kritika, že je naše myšlení nějak od základu jednostranné a zavádějící? Ladislavu Hejdánkovi šlo o to, abychom dokázali postupně odstraňovat konstrukty, které si sami vytváříme. A odstraňovat je proto, abychom chápali hlubší rovinu skutečnosti, která je ze své podstaty nepředmětná. To bych rád na závěr stručně ukázal na nejdůležitějších příkladech.

- 1) Svět. Viděli jsme, že svět je mnohem víc než nějaký soubor věcí, ale spíš jakási síť událostí, plánů, které v první řadě mají určitou hodnotu a smysl.
- 2) Člověk. Nejednou máme tendenci i sami sebe a druhé „věcně popisovat“, přitom člověk je subjekt, který tvoří ucelenou jednotku, která mezi objekty aktivně vstupuje, nedá se z nich odvodit.
- 3) Pravda. Naprosto samozřejmý obrat „mít pravdu“ ukazuje, jak chápeme pravdu jako nějakou věc (tedy definovatelnou, jednou provždy vyřešenou), přitom pravda „platí o věcech, ukazuje je v pravém světle; sama však není věcí vedle jiných věcí“ (Hejdánek proto raději než „mít pravdu“ používal obrat, že „pravda má nás“).
- 4) Bůh. V neposlední řadě Hejdánek ukazoval, jak snadno nahrazujeme Boha našimi představami o něm, byť třeba zbožnými a upřímnými. Především s odkazy na Augustina, starozákonní proroky a apoštola Pavla otevírá prostor pro alternativu, v níž je setkání s Bohem o něčem zcela

jiném, totiž o otevřenosti a ochotě proměnit se někým, kdo je zcela nepředmětný v tom smyslu, že mým před-mětným před-stavám nijak nepodléhá. „Tato inspirace nemá povahu působení Boha jako subjektu na lidský subjekt, nýbrž je to spíše něco jako zrušení a obnovení celého lidského subjektu v jakémsi novém rozvrhu, v novém duchu: z víry se přece rodí nový život“.

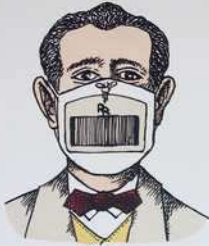
Shrnuto a podtrženo, číst Hejdánka a vzít vážně jeho texty jako výzvu znamená, že jsem ochoten učit se odkládat své nedokonalé představy a nenahrazovat je jinými konstrukty – např. tolik oblíbenou, leč strašidelnou větou „ale můj pocit mi říká, že...“ – jako se spíš postupně učít otevřenosti vůči bohatství a hloubce skutečnosti, jejíž jsme součástí, a nakonec otevřeností vůči přítomnosti, kterou neobratně a pro nedostatek jiných slov označujeme jako „Bůh“.

Filip H. Härtel

Jiří Slíva zdraví Sutereeen!

De Luxe

Pandemi Sec

Corona Royal

Classic 10°

Masque Kafkaesque

Anticorona Café

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími

Tento známý verš z dopisu apoštola Pavla římským křesťanům (Římanům 12, 15) vzali za svůj už dávno i křesťané odjinud a vyjadřuje určitou normu, aneb co by měli křesťané dělat, když se setkávají s lidskými radostmi i s lidským trápením. Pokud nemáte v úmyslu číst dále, shrnu tento svůj příspěvek do jednoho souvětí: Zatímco to první nám docela jde, s tím druhým býváme často „na štíru“. Ve dvacátém století si tento přístup při komunikaci s druhými lidmi dala „do štítu“ řada psychologických škol (především humanistická psychologie) a různých psychoterapeutických směrů. A jejich představitelé si zvolili staré řecké slovo „empatie“, česky „vcítění“. Slyšíme v něm řecký pojem „pathos“, což byl v klasické rétorice jeden ze tří způsobů přesvědčování (vedle osobní přesvědčivosti řečníka a věcných argumentů), totiž emotivní apelování na posluchače nebo čtenáře. Patetičtí řečníci používají citově nabitě metafory, nadnesený jazyk i způsob přednesu a často i velká, působivá gesta. Jako patetickou označujeme promluvu, která je příliš nadnesená, přehnaná až přemrštěná, citově vzrušená, emotivní a expresivní, ačkoli tomu celkový kontext a význam promluvy neodpovídá. Ale zpátky k empatii. Bývá definována například jako schopnost vcítit se do pocitů a motivace jednání druhé osoby. Jako empatie bývá označováno i porozumění emocím a motivům druhého člověka. Někdy může být užitečné umět odložit svoje vlastní názory, hodnoty a předsudky. Být schopný pochopit, jak a proč nějaký člověk jednal tak, jak jednal, a jaké z toho má asi pocity. Na téma empatie vyšla celá řada knih a například za pouhých 84 korun si můžete koupit knihu autorky českého původu Jiřiny Prekopové (narozené v roce 1929 v Prostějově), která dlouho žila v emigraci z Německu, s jednoslovným názvem „Empatie“. Nakladatelství Grada ve své charakteristice této publikace uvádí: „Psychologický výklad empatie, schopnosti vcítění se jeden do druhého, jako prostředku k zlepšení mezilidských vztahů. Vcítění představuje základ lásky, je prostředkem k obnovení narušených mezilidských vztahů, pomáhá nám i druhým v každodenním životě. Proto je schopnost empatie tak důležitá. Bohužel v dnešním světě konzumu a bezohlednosti nám chybí...“ Encyklopedie Wikisofie uvádí, že termín empatie označuje schopnost či působilost rozeznávat a chápat emoce prožívané jinou bytostí. A dodává, že empatie je důležitým pojmem v sociální psychologii. Díky empatii jsme schopni lépe komunikovat, protože nám pomáhá chápat pocity a emoce partnerů a vcítit se do jejich situace.

A teď se ze současné psychologie vrátím k apoštolu Pavlovi. Vypadá to tak, že v naší zemi jsme - alespoň teď - tzv. „z nejhoršího venku“ a tak máme důvod

k veliké radosti. Radujme se, veselme se. Rád se přidám. Co všechno se zase vrátí a bude „tak, jako předtím“! Jenomže náš svět není zdaleka jenom ten náš český dvorek či rybníček. Betacoronavirus SARS-CoV-2 (dříve označovaný prozatímním odborným jménem 2019-nCoV), působící onemocnění COVID-19 (z anglického COronaVirus Disease 2019), táhne dál vítězně celým světem a je mnohem záladnější, než jeho „bratraci“ (také betacoronaviry) SARS a MERS. Čísla se denně mění, ale přes pět a čtvrt milionu nakažených a tři sta padesát tisíc zemřelých už výrazně změnilo statistiky úmrtnosti čili mortality za několik prvních měsíců letošního roku v řadě zemí. Ale ta čísla, to jsou konkrétní lidé a jejich jedinečné osudy. Zůstávají po nich zástupy plačících. Pláče s nimi někdo? Virus je zrádný i tím, že u většiny nakažených má nemoc relativně lehký průběh. A tak zatím ani nevíme, jaká je jeho smrtnost čili letalita, aneb kolik z prokazatelně nakažených zemře. A i když velkou většinu obětí tvoří senioři, umí zahubit i čtyřicátníky, dokonce sportovce, kteří zatím nikdy nestonali. Nemám odvahu se lidí ptát: „A kdo na tu nemoc umřel Vám?“ Protože při přibližně třech stech případech u nás, velká většina lidí odpoví: „Naštěstí nikdo.“ Já jsem znal osobně tři oběti, šedesátníka, osmdesátníka a devadesátníka. Všichni byli ještě plni života a nápadů. Nejvíce mne zasáhlo úmrtí místokurátora v našem sousedním sboru, těsně před Velikonocemi. Zemřel i jeho tchán a tak vdova zůstala najednou bez manžela i otce, o kterého se starala. Najde si někdo čas alespoň na popovídání s vdovou? Vdovy a sirotci pochopitelně zůstávají mezi námi i po autonehodách a jiných událostech. Umíme „plakat s plačícími“, jak píše apoštol Pavel?

Daniel Heller

Dvě letošní výročí

Jsou výročí a výročí. Některá se sluší slavit, jiná jsou spíš pro připomínku a jako varování. Do této kategorie patří hojně medializované 400. výročí bitvy na Bílé Hoře. Bude připomínáno na státní i celocírkevní úrovni, pamatujeme na něj i na půdě našeho sboru – chceme mu věnovat jedno z podzimních Křesel pro hosta. Bílá Hora, jakkoliv šlo o zpackanou bitvu a výsledek stejně zpackané politiky českých stavů, je tragickou událostí, která na dlouhou dobu rozhodla o dalším osudu Čech a Moravy. Měla dopad na změnu nejen náboženských, ale i státoprávních poměrů v českých zemích. Následná rekatolizace za a po třicetileté válce je nejviditelnějším projevem habsburského vítězství, ale připomeňme si, že spor nebyl vyhraněně katolicko-protestantský. Mnozí evangelíci se rebelie neúčastnili. A naopak, proti Habsburkům se postavila i část katolické šlechty a obětí staroměstské exekuce se také stal jeden z katolických pánů.

O aspektech bělohorské bitvy se již sto let vede diskuse. Vedle jejího kritického hodnocení např. Palackým nebo Masarykem stojí pohled stejně renomovaného Pekaře, který říká, že zachování našich zemí v habsburském soustátí uchránilo český národ před poněmčením, které by hrozilo ve svazku se Saskem a dalšími německými protestantskými státy. V dnešní době nadto sílí snahy o přehodnocení událostí 17. století, na práci příslušné komise se podílejí i zástupci naší církve (sic!). Ve své nedávno vydané monografii o Bílé hoře se francouzský historik Oliver Chaline pouští do kritiky Ernesta Denise a zdůrazňuje její „duchovní“ rozměr: i když to neříká explicitně, přikládá velký význam pro vítězství „katolické“ strany působení Panny Marie. Přesvědčení o tom ostatně bylo důvodem pro vztyčení mariánského sloupu v Mnichově. (Pozor, nemluvím o tom sloupu, který nechal postavit Ferdinand III na Staroměstském náměstí!)

V hlubokém stínu Bělohorské porážky je druhé, neméně významné jubileum, a to 600. výročí čtyřech Pražských artikulů. Jejich požadavky postupně dozrávaly v prvních pěti letech po upálení Mistra Jana Husa a v konečné podobě byly formulovány v průběhu července 1420, 1. srpna pak bylo jejich znění zveřejněno. Tento den můžeme brát za počátek české reformace.

Husa, jakkoliv byl jejím iniciátorem, musíme stále považovat za jejího předchůdce, protože od kritických slov nepřešel k zformování reformního programu. Není tedy zakladatelem husitství, stejně jako Ježíš není zakladatelem křesťanství.

Pražské artikuly, o které se pak vedly dlouhé hádky a které posléze byly okleštěny do podoby kompaktát, mají zásadní význam i pro nás dnes. A to nejen jako jeden z historických mezníků našich zemí a zejména náboženského života v nich. Pokud je domyslíme, představují nosnou ideu, která ani dnes ještě není zcela naplněna.

Nepochybuji o tom, že i když datum jejich vzniku je pozapomenuto, všichni je známe ze školy. Aspoň ve zjednodušené, možná zkreslené podobě. A tak si je připomeňme v původním znění:

„Všem vůbec a každému křesťanu zvláště buď to vědomo i oznámeno, že obec Česká a v naději boží věrní křesťané stojie a s boží pomocí státi mienie vším svým statkem i životem i smrtí, jakž najděle budú moci, proti každému živému jim v tom odpornému, nic o jiné se neprosazujíc a vydávajíc, než o tyto čtyry křesťanské a v novém zákoně přikázané od pana Jesu Krista:

Najprvé: aby slovo božie po království Českém svobodně a bez překážky od křesťanských kněží bylo zvěstováno a kázáno.

Druhé: aby velebná svátost těla a krve božie pod oběma spôsobama chleba

a vína všem věrným křesťanům, jimž hříech smrtelný nepřekážie, svobodně byla dávána.

Třetí: že mnozí knězie a mnišie světským právem panují nad velikým zbožím tělesným, proti přikázání Kristovu a na překazu svému úřadu kněžskému a k velké škodě pánóm stavu světského; aby takovým kněžím to neřádne panovanie odjato a staveno bylo, a aby podlé evangelium nám příkladně živi byli a navedeni byli k stavu Kristovu a apoštolskému.

Čtvrté: aby všichni hříechové smrtelní, a zvláště zjevní, a jiní neřádové zákonu božiemu odporní, řádem a rozumně od těch, jenž úřad k tomu mají, v každém stavu byli stavováni a kaženi, a zlá i křivá pověst o tejto zemi, aby vyčištěna byla, a tak aby se obecné dobré dalo království a jazyku Českému.“

Jan Mašek

Hledáme příštího faráře

Článek se stejným názvem se objevil v loňském říjnovém Souterrainu. Staršovstvo našeho sboru tenkrát pověřilo skupinu svých členů (D. Heller, E. Henychová, F. H. Härtel, J. Mašek, M. Prudký), aby se věnovala vyhledávání vhodných kandidátů na místo prvního faráře dejvického sboru. Se sestrou Magdalénou Trgalovou do příštích let sice počítáme, ale nechce být první dejvickou farářkou.

Komise si nejdříve ujasnila potřeby, výhledy a také možnosti našeho sboru v nejbližších deseti letech, a přitom shromažďovala doporučení od členů sboru. Na základě všech těchto zkušeností vytypovala 8 kandidátů, kteří byli osloveni ve dvou kolech. Hned v prvním kole se předběžně ozval br. Petr Pivoňka ze Zlína, další dva oslovení se poděkovali. Ze čtyř oslovených ve druhém kole odmítli všichni, ale v té chvíli odpověděla sestra Alexandra Jacobea z Brna II.

V té době – začátkem března - již bylo domluveno setkání br. Pivoňky se staršovstvem, ale byla vyhlášena karanténa a jednání na ní uvízla. Došlo k nim až s dvouměsíčním zpožděním, a to jen komise, ne celého staršovstva. S br. Pivoňkou jsme se sešli v pondělí 4. května, se sest. Jacobea další den v úterý. Oba kandidáti na nás udělali výborný dojem a všichni „komisaři“ jsme se shodli, že každý z nich by byl pro dejvický sbor přínosem. To ostatně budete moci posoudit sami, 21. června se přijede představit a kázat sest. Jacobea, o týden později br. Pivoňka. Bude i příležitost s nimi promluvit.

Jan Mašek

O modlitbě

A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagogách a na nárožích, aby byli lidem na očích; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí. Při modlitbě pak nemluvte naprázdno, jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebuďte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. (*Matouš 6, 5 – 8*)

Pamatuji si na jedno tátovo kázání, to mi bylo asi 15 let, kdy si vzal toto čtení z Matouše a uvedl k tomu příklad o jednom zbožném muži, který se několikrát denně modlil na místech, kde ho všichni viděli, jak je zbožný. Jednoho dne si vzal džbán a ořechy a po každé modlitbě hodil do džbánu jeden ořech. Když je večer pak ze džbánu vybíral, tak ze všech těch ořechů byl jen jeden zdravý. Všechny ostatní byly červivé.

Když jsem chodila do základní školy – byla to padesátá léta na vesnici, kde učitelka byla dcera bývalého faráře a ředitel školy varhaník v kostele – tak nám ve škole říkali „musíš to umět jak Otčenáš“. To znamenalo, že jsme se to museli naučit odříkat nazpaměť. Nakonec i tu modlitbu Páně jsme se naučili odříkat, aniž bychom nad ní nějak přemýšleli a prožívali ji. Stejně tak jsme se doma před každým obědem modlili krátkou modlitbičku, aniž bychom si tehdy s bratrem jako děti pořádně uvědomovali, co říkáme:

Príd' Ježíško, príd' z nebička
a požehnaj nám chlebička,
aby sme sa nasýtili,
a aj biednym udelili. Amen

Až teď, po mnoha letech, kdy se jí pořád každý den před obědem modlím, jsem zjistila, že ač krátká, je v ní všechno, co má před jídlem být. Stejně tak modlitba Páně.

K tomu, aby si řádně uvědomil smysl modlitby, musí člověk zřejmě dospět. Ale i pak může nastat situace, kdy už si na tu modlitbu tak zvykne, že ji automaticky odříkává bez hlubšího prožitku, jako ten zbožný muž.

Nedávno, když jsem měla svoji první službu jako náhradní presbyter, po skončení bohoslužby se se mnou jeden bratr loučil slovy: „Ta modlitba byla krátká, ale úderná“. Jednak jsem si těch slov váženého bratra moc cenila a taky jsem byla potěšena, protože mi ta modlitba dala dost zabrat.

Nezáleží na tom, jak dlouhá nebo krátká je naše modlitba a na jakém místě se ji modlíme. Náš Pán přece ví, co potřebujeme ještě před tím, než se modlit začneme. Důležité je, aby těch pomyslných červivých ořechů bylo co nejméně.

Nada Sleziaková

Adresát neznámý?

V posledních letech zdomácněl v řeči některých lidí slovní obrat „Jsem za to rád“: Jsem za to rád, že jsem se seznámil s dílem onoho umělce. Jsem za to ráda, že se objevil na trhu nový lék. - Asi nám to zní trochu neohrabaně, kostrbatě. Jistě by to šlo říct i jinak, jednodušeji: Jsem rád, že jsem se s někým seznámil...apod. Ta dvě zdánlivě přebytná krátká slůvka „za to“ však o něčem důležitém vypovídají.

Vypovídá o tom, že někteří lidé cítí, že jsou někomu za něco zavázáni, ale poněvadž nevidí před sebou přímo určitou, konkrétní osobu, nevědí, komu svou vděčnost vyjádřit. Nedovedou to vyjádřit lépe, než právě tím neosobním a neadresným „jsem rád za to“. **VDĚČNOST** však **POTŘEBUJE ADRESÁTA**.

Je dost našich bližních, kteří různé úspěchy, příjemné prožitky a zisky přičítají jen sami sobě. Jsou to sebevědomí muži a ženy, kteří hrdě prohlašují: „Nikdy jsem se nikoho o nic neprosil a od nikoho jsem nic zadarmo nedostal. Za všechno vděčím těmhle svým rukám, svým schopnostem a své vlastní píli.“ Není důvodů, proč bychom jejich píli a příčinnost podceňovali, je jen přehnané tyto vlastnosti zabsolutizovat a záslužnický je připisovat pouze sobě a jimi se honosit.

Adresát, k němuž by měla být nasměrována naše vděčnost, však nemusí být z masa a kostí ani být dosažitelný dopisem nebo telefonem. Je dost i takových lidí, kteří kdyby měli vysvětlit, proč jsou „za něco rádi“, tak by to připisali jakýmsi těžko postižitelným neosobním silám – osudu a náhodě: „To osud mne zavál do tohoto místa, kde jsem našel potřebné podmínky k práci.“ – „To náhodě vděčím, že mne svedla dohromady s mým pozdějším manželem.“ Je potom ovšem samozřejmé, že osudu a náhodě není třeba projevovat vděčnost, a proto úplně postačí říct „Jsem rád za to...“

Avšak člověk, který za vším tuší Boží prozřetelné řízení a nezměrnou Boží dobrotu, chápe všechno jinak a cítí vděčnost k nebeskému Otci za tisíce drobných i velikých dobrodiní.

Nemusí neosobně říkat „Jsem za to rád“, ale dobře ví, komu patří

poděkování – jak to vyjadřuje třeba apoštolův přímo „vánoční“ výrok: Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný Dar“. (2K8, 15)

z archivu heda

Opravdové životní hodnoty

Nic opravdu hodnotného nevzejde z ctižádosti nebo z pouhého pocitu povinnosti, nýbrž z lásky a oddanosti lidem. - *Albert Einstein*

Musíme porozumět duchovním pravdám a aplikovat je v našem moderním životě. Musíme získat sílu z téměř zapomenutých ctností jako je jednoduchost, pokora, rozjímání a modlitba. Vyžaduje to odevzdání přesahující vědu, i sama sebe, ale odměna je úžasná a je to naší jedinou nadějí. - *Charles Lindbergh*

Život nejlépe využijeme, věnujeme-li jej tomu, co jej přetrvá. - *Williams James*

Štěstí není v tom, co vlastníme, ale v tom, o co se dělíme. Na živobytí si musíme vydělat, ale život vytváříme tím, co dáváme. - *Norman Mac Ewan*

Žijeme ve světě nukleárních obrů a etických trpaslíků. O válce toho víme víc než o míru, víme víc o zabíjení než o tom, jak žít život. Uchopili jsme tajemství atomu a odmítli Kázání na hoře. - *Omar N. Bradley*

Nejlepší a nejkrásnější věci na světě nelze vidět nebo je uchopit. Musíme je cítit v srdci. - *Helen Keller*

Život je těžší, když jej žijeme pro ostatní, ale zároveň je bohatší a šťastnější. - *Albert Schweitzer*

Jsmo tu, abychom životu dali to, co můžeme, ne abychom z něj brali. - *Sir William Osler*

Jedna z nejtragičtějších věcí, které vím o lidské povaze, je ta, že všichni tíhneme odkládat život. Všichni sníme o nějaké magické růžové zahradě za obzorem místo toho, abychom se radovali z růží, které nám kvetou za oknem dnes. - *Dale Carnegie*

Dnešek je ten nejneobvyklejší den, protože jsme jej ještě nikdy předtím nezažili; už jej ani nikdy znovu neprožijeme, je to jediný den, který máme. - *William A. Ward*

Jsem to já, nikoli okolnosti, kdo má moc učinit dnes sama sebe šťastným nebo nešťastným. Můžu si vybrat, která možnost to bude. Včerejšek je pryč, zítřek ještě nedorazil. Mám jen jeden den, dnešek, a budu se v něm radovat. - *Groucho Marx*

Kalendář na červen 2020

Bohoslužby 9:30 a 19:00 - čas bude upřesňován	31. 5. VP 7. 6. 14. 6. 21. 6. 28. 6.	P. Ruml Svatodušní svátky 9:30 (pro věk 50+), 19:00 (věk <50 + chalupáři) P. Ruml (M. Trgalová Chotiněves) M. Trgalová Alexandra Jacobea Petr Pivoňka
Děti	náboženství každý čtvrtek 17 – 18 ve sboru; 21. 6. po bohoslužbách piknik ve Hvězdě; maminky s dětmi 4. 6. v 9:30	
Konfirmanti	pravidelné „výšlapy“	
Nedělníci	od června po dohodě	
X-cátníci	úterý 9. 6. 19:00	
Naši pěvci	Středa 18:30, 24. 6. a 1. 7. nahrávání z evangelického zpěvníku a Dodatku	
Křesťan. služba	po dohodě	
Křeslo pro hosta	nekoná se	
Modlitby Taizé	nekoná se	
Hodina pohybu	po dohodě	
Biblická hodina	9. 6. v 17:30	
Klub poznávání	11. 6., 9:30 posezení s povídáním, co bylo a co bude	
Staršovstvo	4. 6. v 18:00	
Zpívání	nekoná se	
Ostatní	Naši pěvci – 17. 6. v 18:30 – otevřená zkouška + posezení Noc kostelů – 12. 6. – v Dejvicích zrušeno	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 6. 2020.

Prázdninové číslo vyjde 28. 6. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Milada

byla popravena před sedmdesáti lety. Tak dávno, co jeden lidský život přibližně trvá. Její život ovšem trval jen čtyřicet devět let. Z rozhodnutí, úradku a úkladu krutých opilců mocí (a nejen mocí). Máme být na ni pyšní. Byla to evangelička. Zemřela mučednickou smrtí, s krutostí, která nezná hranic ani vůči ženám. Ta krutost padá na hlavu komunistům a jejich zvlí. Jsou tu dodnes a vůbec se nestydí. V současné době ovlivňují politická rozhodnutí vlády i parlamentu. Nestydí se. Český volič se nestydí je volit; už zase „ryjeme držkou v zemi“, že katolíku Karle Kryle...

Katolíci mají své blahoslavené a svaté. My evangelíci nikoli, protože máme za to, že volat k Bohu prostřednictvím lidí – byť zesnulých – není podle bible. Kromě těch jejich katolických přimluv ke svatým a skrze svaté, jim v tomto ohledu však nelze víc nějak vyčítat. Zkrátka se domnívají, že příkladné životy některých křesťanů a jejich připomínání si je moc dobré pro víru člověka.

Katolíci pravidelně, i při velkých slavných poutích, vzpomínají památku Jana Palacha i Milady Horákové. Občas za ně někdo vyslouží zádušní mši. Neslyšel jsem, že by kdokoli z kněží zmínil, že Palach i Horáková byli evangelíci. Protože zřejmě oni zase příliš nemohli slyšet, že by se k nim českobratrská evangelická tradice nějak výrazně hlásila. Sice občas někdy nějak bývá připomenuta, ale fakticky neumíme památku našich svědků „prodat“. Tak si ji půjčí jiní... kteří to umí lépe.

Přemýšlím, proč tomu tak je? Ze záběrů z procesu s Miladou Horákovou naprosto mrazí. Žalobce fanaticky řve: „Tento proces ať je velkou školou bdělosti...ať je velkou školou nenávisti...“. Ano, třídní nenávist byla jádrem náboženství komunistů. Člověk, který má v programu nenávist, umí vraždit i popravovat. Lidé, kteří se k takovému programu hlásí, jsou fanatici.

Obsah

Milada.....	1	Co číst z Hejdánka?.....	10
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Otevřená církev.....	13
Volba nového faráře.....	4	Kousek poezie.....	15
Rozhovor.....	5	Kalendář na červenec a srpen 2020.....	16
Kříž za stolem Páně.....	10		

Myslím, že pro některé nás starší evangelíky není jednoduché vzpomínat na minulý režim. Vzpomínka může se snadno změnit ve výčitku, těžké svědomí. Při každé připomínce památky někoho, kdo doplatil na „politiku nenávisti“, může mnohé mrazit. I evangelíky. Tak proto bychom možná raději nechali minulost už mlčet.

To ovšem není řešení. Před minulostí neuteče nikdo z nás. Ale jedno řešení se nabízí celkem přímočaře. Nechceš-li hrát v té svůdné hře moci a zamaskované nenávisti, máš možnost jiné volby. Tu soustavně nabízí ten, kterému věřila i Milada Horáková. Jmenoval se Ježíš, říkali mu Kristus, a ten tvrdil i dožil, že jediným přikázáním potřebným k životu člověka je – miluj! K tomuto „programu“ se přidat je vždy možné a vždy dobré.

V neděli 28. 6. si od 15 hodin můžeme před „jejím smíchovským kostelem“ připomenout památku naší evangelické svaté mučednice.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva (4. 6. 2020 v 18:00)

A-1. Duchovenská práce

Bohoslužby:

- 5. 7. G. Reininghaus (VP), 12. 7. M. Trgalová (P. Ruml Škvorec), 19. 7. M. Trgalová, 26. 7. P. Ruml
- 2. 8. P. Ruml (VP), 9. 8. M. Trgalová, 16. 8. P. Ruml, 23. 8. M. Trgalová (P. Ruml Škvorec – křest dítěte), 30. 8. P. Gallus (M. Trgalová Chotiněves)
- 6. 9. P. Ruml (VP)

A-2. Další shromáždění ve sboru i jiné

- P. Ruml – svatby 20. 6., 1. 8., 15. 8. a 1. 9.
- M. Trgalová – svatby 17. 7. a 12. 9.
- sborová dovolená 4. 7.– 11. 7. SOLA GRATIA Bystřice pod Hostýnem
- tábor s dětmi – 23. 8. – 29. 8. – Křížlice

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** pohřeb, úvod do pastoračního semináře vikariátu + přednáška, předsvatební přípravy 3×, dozorčí rada Diakonie (DRD), DRS Krabčice, vycházka s dětmi Hostivice, schůze s budoucími vikáři, schůzka se S. Jacobea
- **PR:** supervize, předsvatební rozhovory, ÚVN, Dukla, SAK jednání on-line; biblická hodina s dospělými – první po karanténě (kavárna), procházka s konfirmandy, bohoslužby Chotiněves, Plzeň, Vyškov – jednání – AČR

- **OBA:** pastorec osobní, telefonická, pastorálka on line, porady, video bohoslužby, instalace J. Bartoška Soběhrdy, Ekumenická bohoslužba za krajinu, Křeslo pro hosta – br. Kvíz
- P. Ruml – dovolená 13. 7. - 24. 7.
- M. Trgalová – dovolená 26. 7. - 6. 8. a 17. 8. - 21. 8.

B. K PROJEDNÁNÍ

H. Härtel prezentoval model (v měřítku 1:1) závěsu za stolem Páně - staršovstvo schválilo

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- zápis o službě – březen až červen – E. Javornická

B-2. Finanční záležitosti (T. Černohorský)

- celocírkevní sbírka na Diakonii (Dům Radost v Merklíně) - Svatodušní svátky 31. 5.: 8 475,- Kč
- sbírka darů Jeronýmovy Jednoty: 59 102,- Kč
- sbírka HDL 19 800,- Kč
- celocírkevní Sběrka solidarity – 14. 6. 2020
- vážný výpadek v příjmech sboru během karantény - zrušení bohoslužeb (celkem 11 bohoslužeb)

B-5. Hospodářské záležitosti

- PR návrh úprav v bytě-lakování parket ve 3 pokojích, oprava dlažby v kuchyni a nátěry dveří-dotaz na SR

B-5. Příprava VSS a vizitace

- VSS odloženo na podzim – pravděpodobně 15. 11. 2020
- vizitace – 4. 10., káže br. senior Mazur; rozhovor se staršovstvem – 1. 10. při řádné schůzi

B-5. Trvající a nové úkoly

- P. G. – venkovní úpravy – kalich či kříž – odeslán dopis na SR
- Wittenberg – 9. 10. - 11. 10. 2020 – zatím nezrušeno, aktualizace přihlášek M. Š.
- VP vysluhování pro děti – žádost Trgalových o vysluhování pro své děti – staršovstvo si připomnělo svá usnesení a článek v Souterrainu – br. farář bude hovořit s rodiči a dětmi, následně rozhodne staršovstvo
- MŠ – držák na papírové ručníky na WC pro handicap – br. Hejl

B-6. Z došlé pošty a různé k vyřízení

- Mazání chlebě pro bezdomovce – 30. 7. a 20. 8.

- PR – komunikace během karantény (videa a písemně nese svoje rizika – viz hlasování o označení domu či o znovuoobnovení bohoslužeb) – br. farář vysvětlil jednání dle jednacího řádu ČCE
- konfirmace – br. farář osloví rodiče a děti a poté rozhodneme
- Pavel Dobrovský – poděkování za přípravu videí z bohoslužeb
- 26. 6. 17 hod. odložené setkání kurátorů – u nás ve sboru

• **Výběr nového faráře**

- setkání kandidátů se staršovstvem 25. 5. a 2. 6.
  - s. farářka M. Trgalová:
    - staršovstvo zve M. Trgalovou k pokračování k činnosti na pozici 2. farářky na ½ úvazku od 1. 9. 2021
    - staršovstvo vyslechlo informaci M. Trgalové o úmyslu působit rok (2021/2022) v Church of Scotland a souhlasí s tímto záměrem – MT zajistí na SV a SR náležitosti pro proceduru
-

Volba nového faráře

Jdeme do finále. Až budete číst tyto řádky, měl by mít za sebou svoje kázání i představení se druhý kandidát na místo faráře sboru. Před týdnem zde kázala sestra farářka Alexandra Jacobea z Brna a tuto neděli bratr farář Petr Pivoňka ze Zlína. Blížíme se k výběru, kterého z oněch dvou budeme kandidovat, a jednáme podle předem oznámeného postupu.

Loni ohlásil br. farář Pavel Ruml odchod do důchodu po vypršení svého povolání do dejvického sboru (do 31. 8. 2021), s. farářka Magdalena Trgalová vyjádřila ochotu pokračovat v práci ve sboru, ale jako jeho druhá farářka. Oba vyjádřili připravenost jednat o další etapě ve sboru v případě jakékoli nouze.

Bohudíky se zdá, že tato situace nehrozí. Staršovstvo sboru se svojí komisí oslovilo několik duchovních a se dvěma jsme začali jednat. Téměř roční práce se chýlí ... k začátku.

30. června se sejde první mimořádné staršovstvo, aby společně sdílelo dojmy z návštěv obou kandidátů. 16. července na svém druhém mimořádném zasedání staršovstvo sboru tajnou volbou vybere jednoho z nich. S tím pak budeme dojednávat podrobnosti a toho pak předložíme jako jediného kandidáta pro volbu Vám - tedy sborovému shromáždění.

Na vysvětlenou, toto je standardní postup zavedený v naší církvi. Alternativní možnost, kdy z více kandidátů nevybírá staršovstvo, ale přímo sborové

shromáždění, je sice možná a zdánlivě „demokratičtější“, ale často je zdrojem trpkosti nejen neúspěšného kandidáta, ale i jeho příznivců ve sboru. I proto jsme se rozhodli postupovat běžným způsobem. Během podzimu bude prostor na vyřízení nezbytných formalit a teprve pak bude svoláno sborové shromáždění, které provede „volbu“, přesněji řečeno povolání kazatele do našeho sboru.

Prosíme Vás, abyste využili toto období do 15. července a svoje preference sdíleli s jednotlivými presbytery - ať již na sborové dovolené nebo zde v Praze. Usnadníte nám tak rozhodování, které nebude jednoduché. K dispozici Vám bude i e-mailová schránka farar.dejvice@seznam.cz, kam můžete sdělit své postřehy, dojmy a otázky písemně. Touto cestou chceme dojít k volbě, s kterou budeme spokojeni a o níž budeme věřit, že i Pánu Bohu „se bude líbit“.

Jan Mašek, Pavel Ruml

Rozhovor

(odpovídají s. farářka Alexandra Jacobea (AJ) a br. farář Petr Pivoňka (PP))

1. Na začátku chceme poděkovat, že jste ochotni nám Dejvickým o sobě něco prozradit. Mohli byste nám pro lepší orientaci říci něco málo o sobě?

(AJ): Narodila jsem se na sklonku komunismu v Brně a strávila tu dětství i dospívání. Už na ZŠ jsem se učila francouzsky, což dost výrazně ovlivnilo moji další cestu – kvůli francouzštině jsem si vybrala bilingvní sekci Gymnázia Matyáše Lercha, čímž se mi otevřelo mnoho příležitostí, studentské cesty, amatérské divadlo, curling... V 15 letech jsem přijala křest a začala objevovat ČCE, do té doby pro mě docela neznámou.

Po maturitě jsem se odstěhovala do Prahy na studia, na rok jsem se vydala „na zkušenou“ do milované Ženevy.

Vikariát jsem absolvovala ve sboru v Brně II, který mě po roční zkušenosti pozval k práci 2. farářky. Přijala jsem to jako možnost leccos pozorovat, učit se, a také účastnit se aktivit seniorátních a celocírkevních odborů, na což bych asi na samostatném místě na sboru hledala čas alespoň zpočátku mnohem nesnadněji.

Život ve sboru plyne jako o překot, přesto jsem se po několika letech církevní služby stihla vdát, 2× putovat do Santiaga de Compostella, stát se několikanásobnou kmotrou nebo pečovat o štěně vodicího psa.

Zkušeností, které mě formovaly a formují, je ještě dlouhá řádka, časopis by však jimi mohl nabobtnat příliš ☺.

(PP): Narodil jsem se v říjnu 1966 v Českém Brodě, protože můj otec Bohdan Pivoňka byl tou dobou farářem ve Kšelicích. Ale brzy mě rodiče přestěhovali do Svratouchu na Vysočině. Tam jsem vyrůstal, spolu se svými dvěma mladšími sourozenci až do svých 18 let. Má rozmanitá rodina, setkávání evangelických rodin angažovaných farářů, prostředí evangelické mládeže... to všechno mě formovalo. Výrazně mě ovlivnili někteří tehdy nekonformní faráři jako Jan Keller a brigády evangelické mládeže na Zbytově a u Hlaváčů na Širokém Dole. Po maturitě jsem se proto rozhodl pro studium na evangelické teologické fakultě. Předtím jsem ještě pracoval v Pečovatelské službě a v knihkupectví Zlatý klas. Čtvrtý ročník studia na KEBF jsem spolu s dalšími studenty strávil na náměstích a ve stávkové pohotovosti při sametové revoluci. Předtím jsem se ještě stačil oženit s Kateřinou Čapkovou (její otec kdysi začínal jako farář v Dejvicích) a studium jsem už dokončoval s malými dětmi Zuzanou a Jáchymem. Po přidáném semestru za revoluční čtvrtý ročník a půlroční náhradní vojenské službě v nemocnici jsem využil možnosti ročního postgraduálního studia teologie v Zürichu. A pak už jsem v r. 1993 začínal jako farář na prvním místě v Prostějově. Tam k naší rodině přibyla ještě nejmladší dcera Adéla a vyrostly tam všechny tři naše děti. Po 13 letech jsem přijal pozvání do sboru ve Zlíně, kde budeme brzy už 14 let. Už v předchozím sboru jsem byl konseniorem. Také po přestěhování do Zlína jsem byl zvolen nejdříve konseniorem a nedávno na druhé období jako senior. Na mé dosavadní životní cestě je pro mne darem i oporou má manželka Kateřina. Pracuje jako ředitelka zlínského střediska Naděje.

2. Proč jste se rozhodli pro studium teologie a pro povolání faráře? Nač se snažíte jako faráři klást důraz?

(AJ): V posledním ročníku gymnázia jsem intenzivně zvažovala, co dál, možností bylo dost, byť bylo zřejmé, že to nejspíš bude muset být nějaký humanitní obor. Nakonec jsem rozhodla pro souběžné studium pedagogiky a teologie, po prvním semestru ale bylo jasné, že tomu na pedagogické fakultě moc nepřejí, tak jsem se s ní rozloučila, studium teologie mě lákalo a zajímalo víc.

Rozhodnutí pro církevní službu zrálo dlouho, nejsem z farářské rodiny, nepřišlo mi to vůbec samozřejmé. Víc lidí mě povzbuzovalo, i řekla jsem si, že to aspoň zkusím – absolvuji vikariát. Po 2 měsících bylo jasno, tohle určitě dělat chci, alespoň nějaký čas.

Co se důrazů týče, důležité, ba zásadní jsou pro mě bohoslužby, přála bych si, aby to byla oslava přístupná co nejširšímu spektru lidí a zároveň aby to byla oslava, na

kteřé se také lidé podílejí. Mimo jiné proto, že pak i já sama slavím, nejen sloužím.

Mnohdy si kladu otázku, jak povzbudit a pozvat k samostatnému životu víry, který nestojí především na konzumaci textů, programů, impulzů, ...

Do třetice, snažím se předávat dál skutečně dobré zprávy. Co možná srozumitelně a s důrazem na Boží milosrdenství.

(PP): Jak už jsem naznačil v předchozí odpovědi, v době dospívání za totality mě formoval poměrně zajímavý a podnětný život doma, na svratoušské faře, ale i na okolních farách, ve sboru, při setkáních evangelické mládeže. Prostředí církve jsem vnímal jako ostrov svobody a zajímavého života v době nesvobody a šedi. A tak, když mi má třídní učitelka na gymnáziu ve Žďáře nad Sázavou řekla, že se nemám jako syn svého otce (angažovaného faráře, chartisty) šanci dostat jinam, než na teologii, kam ostatně jedině patřím, přijal jsem to jako výzvu. Říkal jsem si, že takových farářů bude i do budoucna třeba. Jsem rád, že jsem se tak rozhodl a po letech i jasněji a vděčně doufám, že za tím rozhodnutím nebyla jen třídní učitelka nebo jen já sám.

Snažím se jako farář o biblické kázání - pastorační, aktuální, autentické. Snažím se o to, aby křesťanská víra byla dostatečně jasná a široká, přístupná a sdělná pro různé typy lidí a jejich zbožnosti. Snažím se propojovat a sblížovat různé lidi i skupiny ve sboru. Snažím se vytvářet prostor pro sdílení lidí – ve víře, v životních problémech a potřebách, ve společných modlitbách, při biblickém vzdělávání, při zpěvu ze všech našich zpěvníků, při neformálních setkáních. Snažím se napomáhat tomu, abychom ve sboru spolu žili i přes týden jako přátelé v Kristu. Snažím se nabízet pastorační a duchovní podporu lidem všelijak obtíženým a o to, aby se ve sboru vzájemně přijímali a cítili přijati různí lidé. Za důležitou a zajímavou považuji práci s hledajícími a nově přichozími (rozhovory, přípravy ke křtu), ale také s těmi, kteří nějak třeba příležitostně požádají o nějakou službu (např. přípravy ke svatbě). Považuji za důležité, abychom hledali cesty a způsoby, jak pozvat k rozhovoru o víře a k evangeliu lidi z našeho okolí - aby tohle všechno sbor vyzařoval.

3. Jaké by mělo být poslání církve v této době a v této společnosti, kudy by se měla církev ubírat?

(AJ): Mám za to, že poslání církve se příliš nemění – být společenstvím, které slavením připomíná Boží velikost, dovede přinášet dobré zprávy doprostřed beznaděje a být ku pomoci těm, kdo pomoc potřebují. Mění se kontext, ve kterém

se o to pokoušíme. Proto mám za to, že by církev měla žít tady a teď, neustrnout, nestát se skanzenem víry.

To však neznamená žádné divoké tradicoborectví ani potřebu líbit se dnešní společnosti za každou cenu. Zápas o srozumitelnost a bytí ve světě, ne někde mimo něj však ano.

(PP): Poslání církve je vlastně stále stejné v každé době: nést živé a srozumitelné evangelium, být autentickými svědky Ježíše Krista, být jako křesťané světlem a solí svému okolí a prostředí. Aktuálně je pak naším posláním ujasňovat si, co to prakticky znamená, jak je to právě možné a dobré dělat. Co z toho je právě v našem prostředí potřebné a co je právě na nás. Myslím, že dnes je aktuální výzvou a potřebou šířit do společností bezpodmínečnou Boží lásku, která přijímá každého, je silnější než jakákoli vina, dává nejvyšší cenu každému. Taky odpočinutí od všech nároků a tlaku na výkon. Máme být posly odpouštění vin a dluhů a pokoje, který převyšuje naše pomyslení. Života pro druhé, nezištného. Vděčnosti a radosti, i v těžkostech. Naděje i tam, kde vnímatelně naděje není. To všechno a mnohé další přichází od Ježíše Krista a přijímáme to vírou a podle mě to lidé potřebují i hledají, a proto je naším aktuálním posláním, nenechávat si to jen pro sebe.

Kudy by se měla církev ubírat? No, zřejmě kudy ji aktuálně vede její Pán a pastýř Ježíš. Konkrétně tu cestu hledáme aktuálně v naslouchání Jeho slovu, ve vzájemném rozhovoru a s modlitbami. Zdůraznil bych, že sama ta otázka je důležitá. Abychom si stále ujasňovali, proč tu církev a sbor jsou, čím se mají stávat, a proto kudy se mají ubírat a kudy ne. Třeba, že sbor nemá být jen klubem přátel různých zájmů ani jakýmsi kulturním nebo osvětovým střediskem, ale církví Kristovou, jakkoli i to rozmanité lidské setkávání a kvalitní programy k tomu taky patří. A ta nejvyšší a nejlepší kvalita v církvi nikdy není lidská, ale je jí živý Ježíš Kristus. Jak to připomíná apoštol: *Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.* Tudy by se zřejmě měla církev ubírat.

4. Co vás trápí a co těší v ČCE?

(AJ): Občas mě mrzí určitá uzavřenost – nové tváře zvláště ve větších společenstvích mnohdy jen těžko hledají své místo mezi těmi, kdo spolu hodně zažili, vztahy i role mají lety usazené...

A to názvosloví! Pokaždé, když někomu vysvětluji, co je to ordinace/ instalace/ konfirmace atd., prožívám perné chvílky. Pálí mě toho víc, ale když mě to začne

zmáhat či znechucovat příliš, připomínám si, že plnost Božího království teprve vyhlížíme.

Těší mě toho ovšem spousta... širě aktivit, nové knihy a katechetické pomůcky, vzácní lidé, diakonie i Diakonie, ochota promýšlet.

(PP): Začnu tím, co mě těší. Že se v ní člověk může cítit dost svobodně; není nucen, kontrolován a hodnocen, kárán, souzen či trestán. Aspoň většinou. I jako farář a kazatel se cítím dost svobodný. Taky mě těší, že je v ČCE místo i pro ty, kteří jinde své místo v církvi těžko hledají. Taky úroveň farářů a farářek, co do vzdělání, obdarování, kazatelsky i lidsky, je většinou potěšitelná. I vztahy mezi faráři i ve sborech jsou většinou potěšitelné. Písňová rozmanitost a kvalita i kvalita církevní hudby je potěšující. Taky, že má evangelická církev dost kvalitní vedení a že je v ní zájem o věci veřejné i odvaha se k něčemu vyjádřit. A co mě v ČCE trápí? Spíš, co mi třeba vadí a schází. Víc lidí otevřenější, sdělnější, odvážnější zbožnosti. Možná dost vlažnosti. Víc uvědomění, kdo a k čemu tu jsme. A že k tomu chceme vést i své děti a mládež. A že v církvi nejsme a do kostela nechodíme jen ze zvyku a podle svých potřeb či pro sebe, ale že se od nás něco čeká. A že to, co za něco stojí, taky nás něco stojí (nejen peníze) a my to vědomě a rádi dáme. Při vši svobodomyšlnosti se najednou ukáže hodně předsudků a neochoty přijmout někoho odlišného skutečnou křesťanskou láskou. Nedobré mi připadá, že jsou sbory, které si mohou z farářů vybírat a mnohé jiné, které nemohou sehnat faráře, není o ně zájem, a přitom nejsou horší. Mrzí mě, když to nějaký sbor už vzdává. Taky se mi zdá, že se pořád ještě dost zabýváme sami sebou. Zkrátka měli bychom být slanejší a nestrkat světlo pod svůj kbelíček. Jen taková církev má zřejmě budoucnost.

5. Který verš (nebo úsek) z bible máte nejraději a proč?

(AJ): Ačkoliv je řada veršů, které tzv. tnou do živého, zasahují mě, oblibuji spíše příběhy. Mezi ty nej, nej patří příběh o nasycení zástupů z 5 chlebů a 2 ryb, příběh o poutnících na cestě do Emauz a o nočním rybolovu, po kterém následuje ranní stolování se vzkříšeným Ježíšem. A nepřestávají mě fascinovat Abraham a Rút.

(PP): Není jeden, je jich víc. Zvláště vzácný je pro mě text z Jer 1,7-8, protože mi ho můj otec, tehdy svratoušský farář, vybral pro život ke confirmaci. Odcituji ho, jak jsem ho tehdy dostal, v kralickém znění: *Neříkej, dítě jsem: nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, cožť přikáže, mluv. Neboj se jich: neboť jsem s tebou, abych tě vysvobodil, dí Hospodin.* K těmto slovům se vracím. A jsou pro mě vlastně teď znovu nějak aktuální. Taky mám rád celou řadu veršů z žalmů, pro ten

zápas důvěry v Boží pomoc a vyvedení do nového prostoru v různých úzkostech. Mám tyhle verše ze žalmů rád i proto, že v pastoraci i pro sebe zažívám jejich sílu. Teď je třeba pro mě hodně důležitý a znělý žalm 37,5: *Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.* Mám rád taky slova Pán Ježíše. Zvláště z Janova evangelia, kdy se nám živý Ježíš ozývá jako světlo života, dobrý pastýř, který jde do všeho před námi a neopouští nás. Zvláště silná, úlevná a zároveň směrodatná jsou pro mě jeho slova z Mt 11,28-30: *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte...*

Otázky kladla Lydie Härtelová

Kříž za stolem Páně

Nikdo si nemohl nevšimnout, ať již jsme byli v kostele nebo jen sledovali některý z posledních přenosů, že nad rohovou skříňkou za stolem Páně se nově objevila maketa závěsu s podobou kříže. Jde, po mnoha letech, o dovršení práce na architektonickém řešení naší modlitebny, o uzavření bohoslužebného prostoru a vnesení podoby kříže nejen ve tvaru stolu Páně, ale přímo, jako tomu je v mnoha sborech.

Připomeňme si minulost. Prapůvodně, souběžně s tím, že jsme formou paramentů na stole Páně začali připomínat běh církevního roku, navrhl bratr Härtel závěs, který by spojoval všechny jeho periody. To už je několik let a staršovstvo tento záměr neodsouhlasilo. Naším důvodem bylo, že mezi liturgickými barvami jsou zlatá, zelená nebo fialová. Zatímco na paramentech to vůbec nevádí, usoudili jsme, že velká plocha závěsu v těchto barvách by neladila s barevností vitráží.

Letos jsme se k řešení rohu modlitebny vrátili s tím, že k tomu plně postačuje prostá podoba kříže bez výrazné barevnosti. Bratr Härtel se této myšlenky chopil a zvládl ji dobře, i včetně toho, že kříž doplnil motivy z vitráží. Staršovstvo nejenže jeho návrh schválilo, ale rozhodlo, aby maketa již zůstala na místě, dokud nebude nahrazena definitivním zpracováním závěsu. Těšme se na něj, bohoslužebný prostor se tak dále zkrášlí.

Jan Mašek

Co číst z Hejdánka?

V minulém čísle Souterrainu byl otištěn článek „Proč číst Hejdánka“, v němž se připomínalo nedávné úmrtí dvou výrazných evangelických filozofů, Erazima Koháka a Ladislava Hejdánka. Druhý z nich byl také krátce

představen s ohledem na své vlastní dílo; proč jej vůbec číst a co zásadního vlastně může nabídnout. Jako malé pokračování bych rád předložil krátkou ukázkou z Hejdánkova díla, jelikož úvody mají smysl, pokud se po nich můžeme seznámit také s texty autora samotného. Všechny vybrané úryvky se vztahují k tzv. „nepředmětnému myšlení“, klíčovému tématu Hejdánkovy filozofie, o němž byla v předchozím čísle řeč, a které se i po desítkách let ukazuje jako více než podnětné pro přemýšlení o náboženských, křesťanských tématech. Všechny úryvky jsou citovány z knihy *Hejdánek, Ladislav: Nepředmětnost v myšlení a ve skutečnosti. Praha: Oikúmené, 1997.*

„Pro lidské myšlení je charakteristické, že je vždy myšlením něčeho nebo na něco, tj. že se odnáší, vztahuje k něčemu mimo sebe, co není jeho výbavou, vlastností ani součástí. To, k čemu se myšlení takto vztahuje, označujeme obvykle jako jeho předmět.“ (str. 77)

„Tendence myšlení, nakloněného hledat, vidět a případně uměle vydělovat předměty ze skutečnosti, která je kolem nás, odpovídá určitému způsobu života, určitému praktickému způsobu pobývání uprostřed skutečnosti. Žijeme v umělém prostředí, kde převažují předměty jako stůl, židle, nádoby, různá zařízení, místnosti, dům, ulice, města, okresy atd. V tom všem je zdroj narušení našeho vztahu k přírodě, k přirozenému stavu věcí, ke skutečnosti, jak se nám dává před naším zásahem do ní. Je krajina, v níž žijeme nebo již procházíme, předmětem? Nikdy není celá před námi, ale je kolem nás, nejenom tam, kam se díváme, ale i tam, kam se nedíváme.“ (str. 76-77)

„Mystifikující povaha předmětného myšlení spočívá především v tom, že každou skutečnost, jež má svou předmětnou stránku, redukuje na ryzí předmětnost, a že ryze nepředmětnou skutečnost není schopno nejen zaznamenat, ale vůbec připustit. (...) Přihlédněme nyní blíže, kdy a kde nastávají předmětnému myšlení rozhodující obtíže a kdy začíná selhávat.

Tak, jako nemáme před očima nikdy celou věc, protože ji nikdy nevidíme ze všech stran, tak ani myšlení nemá před sebou (v před-stavě) nikdy předmět celý, ale může ho jenom mínit. Ale jsou skutečnosti, které nelze mít nikdy „před sebou“. Na prvním místě to jsme my sami, my, kteří myslíme. (...) My sice máme předmětnou stránku, ale jsme něčím víc než pouhým předmětem; nikdy nemůžeme být na pouhý předmět redukováni (...) Druhý člověk je právě „ten druhý“ a žádný předmět, žádná věc. Naše chování vůči druhému člověku musí být jiné, a této jinakosti musí odpovídat i způsob našeho myšlení, našeho myšlenkového vztahu k němu.“ (str. 88-89)

„Proto otázka po nepředmětném myšlení je otázkou po alternativním myšlenkovém přístupu ke skutečnosti, jehož výsledkem není konstrukce

předmětů vtiskovaných do této skutečnosti, nýbrž otevřenost vůči té stránce skutečnosti, který nemůže být chápána jako skutečná danost, nýbrž která má jakousi svéráznou osobitost, vlastní smysluplnost a tím podíl na nějakém širším smyslu, kterému se musíme rovněž otevřít, máme-li postřehnout vlastní smysl nějaké konkrétní skutečnosti. Nejvlastnějším zdrojem kritiky předmětného myšlení je narůstající povědomí, že skutečnost kolem nás je víc než pouhý hromada věcí, „předmětů“, které jsou, jaké jsou, a dost. (Masaryk ve své *Rukověti sociologie* kritizuje pojetí světa jako „skladiště věcí“.) Nepředmětné myšlení se má stát tím myšlenkovým přístupem, jemuž se skutečnost ukáže nikoli pouze jako předmětná, nýbrž ve svém celku, tedy jak ve své předmětnosti, tak ve své nepředmětnosti.“ (str. 91-92)

„V křesťanské myšlenkové tradici to byla theologie a theologii podřazená filozofie (jako předstupeň a nástroj theologie), jež promýšlely na jiných základech, v odlišných obsahových souvislostech a nejednou s velmi odchylnými cíli přinejmenším některé stránky problémů, které jsme tu naznačovali. Přes nepochybné varovné odkazy již staré izraelské a pak novozákonní tradice docházelo zejména pod vlivem řeckého myšlení k pokusům o pojetí boha jako nejvyššího jsoucná. (...)

(Oproti tomu Augustin) hned po prvních slovech, jimiž v *Konfesích* oslovuje Hospodina, dává průchod svým pochybnostem o tom, zda vůbec ze své strany postupuje ve shodě s tím, co je od něho očekáváno. „Ty povzbuzuješ člověka, aby Tě s radostí chválil, neboť stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné jest srdce naše, dokud nespočine v Tobě!“ Ví dobře, že to je vysvětlení jen jeho, tj. vysvětlení lidské – a že právě proto může být falešné nebo alespoň ne zcela správné. Proto prosí o korekturu: „Dej mi, Pane, poznati a pochopiti, mám-li Tebe dříve vzývati nebo Tebe chváliti a mám-li dříve poznati Tebe než Tebe vzývati! Avšak kdo Tě může vzývati neznaje Tebe? Mohl by zajisté, neznaje Tebe, vzývati místo Tebe bytost zcela jinou. Anebo Tě dříve vzývá, aby Tě poznal?“ Na první pohled by se mohlo zdát, že nelze volat k Hospodinu, jestliže o něm nic nevíme. Ale což je-li tomu tak, že kdo nevolá, nebude a nemůže ani nic vědět? (...)

Augustin tápe, protože je v hlubokém zajetí předmětného myšlení; možná lépe: pohybuje se nutně ve světě předmětného myšlení a docela zřetelně cítí, že to skřípe. Augustin tápe, ale tápe správným směrem. (...) Všechno musí jít obráceně: napřed musím volat, abych mohl poznat, koho jsem vlastně volal – neboť to je Bůh, který se musí napřed ozvat, který musí přijít a který se musí projevit. Napřed musím věřit (žel, Augustin říká „věřit v tebe“, což je už první předmětná deformace), abych mohl volat. Takže volám vlastně ne já, ale moje

víra, která není mým výkonem, nýbrž darem. (...) Když volám Boha, volám jej, obrací se nikoli někam mimo sebe, navenek, do vnějšího světa, nýbrž obracím se do svého nitra jako k jediné cestě, jež vede k ryzí nepředmětnosti.“ (str. 113-115)

Filip H. Härtel

Otevřená církev?

Milé čtenářky a milí čtenáři, následující text vznikl v červnu 2019 po mém návratu z Kodaně, v době, kdy jsme ani my, kteří jsme dobře znali téměř prorocký projev Billa Gatese nazvaný „The next outbreak? We're not ready“ z března roku 2015 ve Vancouveru https://www.youtube.com/watch?v=6Af6b_wyiwI, neměli ani tušení, co nás čeká (zatím) v prvním pololetí roku 2020. Ale k současnému pocitu, že snad už bude lépe, patří i to, že se vracejí témata, která na čas jakoby poodstoupila do ústraní. I téma otevřenosti církve.

K aktuálnímu tématu otevřené či neotevřené církve chci přispět několika poznámkami. Je to téma přinejmenším v posledních letech stále přetřásané, otevřenost církve se alespoň někdy a někde stala sloganem a je opakována jako mantra. Nerad provokuji, ale je otevřenost „samospasitelná“? Co budeme dělat, když budou dveře stále dokořán, ale nikdo nebude mít zájem vstoupit? Byl jsem kdysi na stránkách tohoto sborového zpravodaje tázán, zda naše církev není „ghetto“. To je původně oddělená část města, kde se smělo usazovat židovské obyvatelstvo, a později v přeneseném smyslu **dobrovolné** nebo **vnucené** odloučení od ostatní společnosti. Tenkrát jsem odpověděl, že jednak si to o naší církvi nemyslím, ale že hlavně bychom neměli zapomínat na to, že historicky to bývalo i tak, že se nejenom určité komunity do jakéhosi ghetta uzavíraly, ale že lidé byli často do ghatt zaháněni a zavírání. Naši starší bratři a sestry ve víře by nám o tom mohli dlouho vyprávět.

Rád bych se teď s Vámi podělil o dva protikladné zážitky z víkendu v Kodani, kde jsme byli s manželkou v červnu 2019. Už vícekrát jsem se v Souterrainu sdílel se svými zkušenostmi s církvemi v zahraničí. Kamkoli přijedu, snažím se navštívit nějaké místní křesťany. V dánském hlavním městě jsme se setkali se dvěma skandinávskými církvemi: Dánskou luterskou církví a trochu nečekaně i se Švédskou luterskou církví. Dánská luterská církev je státní církví Dánského království. Až do roku 1849 stál v jejím čele dánský panovník. V Dánsku i Grónsku je se 4 469 109 (údaj z roku 2011) členy nejpočetnější církví. Přinejmenším formálně je členy církve asi 78,4 % všech Dánů (údaj z 1. ledna 2014). 11 biskupství je rozděleno na proboštství, ta tvoří spojovací článek mezi

náboženskými obcemi a biskupem. V 11 biskupstvích včetně Grónska je celkem 111 proboštví a 2200 náboženských obcí. Dánská církev je členkou Světové rady církví, Světové luterské federace, Konference evropských církví a Společenství evangelických církví v Evropě (tzv. Leuenerského společenství). Švédská luterská církev je největší církví ve Švédsku a do roku 2000 byla státní církví. Formálně se k ní hlásí přes 6,4 miliónů osob, což představuje 67,5 % obyvatel Švédska. Církev se člení na 13 diecézí, ty se dále člení na děkanáty a ty na farnosti. V čele církve stojí uppsalský arcibiskup. Švédská luterská církev je také členkou výše jmenovaných ekumenických společenství.

Pokud jde o nedělní bohoslužby v Dánské luterské církvi, zažili jsme něco, co i tak otrlému a životem ošlehanému člověku, jako jsem já, vyrazilo dech. Tato církev od svých kostelů v neděli dopoledne odhání turisty, kteří by se na některé z velkých, krásných a bohužel vesměs prázdných kostelů chtěli podívat. Faráři i (v některých případech) barevně uniformovaní presbyteri si zřejmě už neumějí představit, že by v neděli dopoledne mohl do kostela zamířit nějaký turista - křesťan, natož prostě „někdo zvenčí“. Setkali jsme se s docela razantním odmítnutím vstupu u několika chrámových dveří, s presbytery zdálky mávajícimi, že dnes rozhodně „ne“. Na konec našeho nedělního dopoledního putování jsme dorazili ke kostelu, kde jsme chtěli p o bohoslužbách vylézt na věž, odkud je nádherný výhled až do Švédska. Možná byste mi nevěřili, kolik mne, schopného leckoho umluvit v několika světových jazycích, stálo úsilí, než jsem přesvědčil odmítavého mladého presbytera, který mi mimochodem asi hodinu poté při Večeři Páně podával kousek chleba, aby nás pustil dovnitř. Argumentoval jsem tím, že jsme čeští evangelíci, čili protestanti a že naše církev vznikla spojením luterské a reformované církve, a hlavně, že se chceme prostě zúčastnit nedělních dopoledních bohoslužeb v jejich kostele. Nakonec kapituloval a já jsem dosáhl svého. Uvnitř nás bylo v obrovském třílodním barokním kostele několikrát méně, než nás bývá v neděli v Dejvicích. Pěkný zážitek! Za zamčenými dveřmi jsme byli i svědky křtu a po bohoslužbě slova jsme prožili i společenství při Večeři Páně. Po bohoslužbách byla našemu malému hloučku dokonce k dispozici káva. Když se dveře konečně otevřely, venku už zástup turistů čekal na otevření výstupu na věž, který byl za rohem. Do kostela nemířil nikdo. Na odmítavé vrtění rukama presbyterů, stojících na schodech ke kostelu ve slavnostních černočervených talárech nezapomenu, zůstanou pro mne znamením až ostentativně uzavřené církve, která o nikoho zvenčí nestojí.

Úplně opačný zážitek jsme měli ze sboru Švédské luterské církve v Kodani. Bylo dopoledne všedního dne. Už venku hlásala velká cedule, že každý je vítán

a ať určitě neváhá a vstoupí dovnitř. Ke kostelu přiléhá stavba sborového domu, kam jsme váhavě vstoupili. Hned se nás ujala velice srdečná sborová sestra Sára, která nám především vysvětlila, že ve více než šestisettisícové Kodani (městská aglomerace má přes jeden milion obyvatel) žije a pracuje 25 tisíc Švédů. A tento sbor je především jejich duchovním domovem, kde se ovšem koná i celá řada dalších - především kulturních - akcí. Sedm dní v týdnu a pro všechny generace. Vyptávala se nás na všechno možné a my se naopak ptali jí. Provedla nás kostelem i sborovým domem a ukázala, co mohla. Nechtělo se mi ani loučit. Dostanu-li se někdy do Kodaně, vím, kam půjdu v neděli dopoledne na bohoslužby. Každý je opravdu vítán a je mu dáno to pocítit.

Daniel Heller

Kousek poezie

Triviální

Můj vztah ke světu:
Všechno popletu...

Můj vztah k lásce:
Že je stále v sázce.

Můj vztah ke všemu:
Cesta k Betlému.

(Kroužím slova
Zuzana Špůrová)

Báseň a modlitba

Co ty se v básni můžeš dovědět:
Když pláče mračno, to je déšť.

Když nebe pláče, je to rosa.
Když pláče louka, je v tom kosa.

Když pláče strom, je pryskyřice.

Když pláčeš ty – pak tvoje líce
si povídají o duši.

Modlitbička to osuší.

A jako Boží sluníčko
Zatlačí slzu pod víčko.

Báseň a modlitba jsou sestry.
Pozvi je k sobě, stůl jim prostři.

(Nové modlitbičky
Milan Rúfus)

Kalendář na červenec a srpen 2020

Bohoslužby 9:30	5. 7. VP	G. Reininghaus
	12. 7.	M. Trgalová (P. Ruml Škvorec)
	19. 7.	M. Trgalová
	26. 7.	P. Ruml
	2. 8. VP	P. Ruml
	9. 8.	M. Trgalová
	16. 8.	P. Ruml
	23. 8.	M. Trgalová (P. Ruml Škvorec – křest dítěte)
	30. 8.	P. Gallus (M. Trgalová Chotiněves)
	6. 9. VP	P. Ruml
Děti	tábor s dětmi 23. 8. – 29. 8. Křížlice	
Staršovstvo	mimořádné 30. 6. v 19:00 a 16. 7. v 19:00, řádné 3. 9. v 19:00	
Ostatní	P. Ruml	– dovolená 13. 7. – 24. 7. – svatby 20. 6., 1. 8., 15. 8. a 1. 9.
	M. Trgalová	– dovolená 26. 7. – 6. 8. a 17. 8. – 21. 8. – svatby 17. 7. a 12. 9.
	sborová dovolená 4. 7. – 11. 7. SOLA GRATIA Bystřice pod Hostýnem	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 8. 2020.

Zářijové číslo vyjde 30. 8. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:

Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

19:5, aneb „hodit vidle“ do pěti...

... nemyslím hodin (o čase si čmeláčci brumlové zpívali – do pěti, do pěti, musíme být u maminky v doupěti – třeba někde pod slámou), já myslím procenta.

Ve staršovstvu jsme si nedávno vyjasňovali smysl rčení: „hodit do něčeho vidle“ ☺. Wikipedie nám pomohla, že to znamená úmyslně něco pokazit, překazit, narušit. Mně se na tomto vysvětlení nelíbí to slovo „úmyslně“. Já jsem se za svého působení v církvi setkal s hozenými vidlemi do čehokoli mnohokrát. Ale vlastně si nevzpomínám, že by to právě v církvi někdo dělal úmyslně. Spíš z horlivosti nebo dobré vůle nebo křesťanského zápalu chtěl někdo něčemu pomoci a úplně se to nepovedlo. Docela často jsem se ovšem v církvi také setkával s tím, že někdo hodil vidle ne proto, aby úmyslně škodil, ale aby pohojil svoje ego. Ego sic pohojeno, nicméně životu to nepomohlo vůbec.

V úvodníku jsem už na jaře hodnotil „přínos“ i škody z působení viru pro sbor či církev. Narušil nám plány. Výroční sborové shromáždění, které církev stíhá do konce března, se pokusíme dohnat 13. září. Další plánovaná setkání, oslavy, radosti, budeme dohánět do konce roku; doufejme, že už bez „vidlí“.

V celocírkevním měřítku mi je líto kampaně, ke které se Synodní rada ČCE odhodlala a rozjela ji v dobré vůli připomenout církvi, že se blíží čas jejího samofinancování, tedy tzv. finanční „odluky“. Myslím si, že virus do ní hodil vidle v naprosto pro něj geniální chvíli. Právě, když jsme měli: – v hlavě, v srdci a portmonce si všechno porovnat, - přiznat si, že jsme po odluce od státu volali po generace; - si spočítat, kolik nás to bude stát; – začít se přesvědčovat, že to je pro naši víru!!! velmi zdravá kúra; - po době tápání a hledání cest k financování církve konečně přijmout výzvu, návod, prosbu, radu... přilétlo z východu něco nečekaného, námi pojmenovaného covid-19 a narušilo našich 5 procent...

Celý svět sčítá ztráty. Země, instituce, podniky ... a také církve...i náš sbor. Přišli jsme např. o pravidelný výnos pravidelných nedělních sbírek. Přišli jsme

Obsah

19:5, aneb „hodit vidle“ do pěti.....	1	3 ×.....	8
Výtah z jednání staršovstva.....	2	13. Ekumenická bohoslužba za krajinu.....	11
Ukazatel do budoucnosti – kříž smíření.....	4	Sborová dovolená.....	12
Kalich nebo kříž.....	5	Sborová dovolená v Sola Gratia.....	14
Milada Horáková.....	7	Kalendář na září 2020.....	16

o účast mnohých „neznámých“, kteří k nám téměř pravidelně každou neděli nacházeli cestu. Těžce hozené vidle do zaběhaných zvyků i do smělých či ustrašených výhledů a plánů.

Přítom v životě je normálně neuvídíte – tento geniální nástroj našich předků. Na Vysočině jsme v dětství při žních pomáhali a viděli je v akci denně. Velcí chlapi jimi házeli snopy na vůz. Letos jsem se vezl při noční žatvě na kombajnu. Žací lišta devět metrů široká nahradí řadu sekáčů a i bez vidlí vám za zadkem v okýnku přibývá v zásobníku zrní (60q řepky, 80q obilí na jednu „lejtu“ ☺).

Milí přátelé, musíme ty korona vidle vytáhnout. Prosím, abyste pamatovali ve zvýšené míře na finanční potřeby sboru a církve, i když jsme museli změnit způsob našeho církevního života. Naše zvyšování finanční podpory církve nesmí být ještě k tomu určeno pouze pro zachování jejího provozu – smutno v takové církvi, která jej jen udržuje; ale zřejmě budeme muset více a více pamatovat na to, že mezi námi i kolem nás bude přibývat lidí, kteří budou potřebovat nejen solidaritu, ale také „fyzickou“ pomoc. Protože se jich pandemie dotkne velmi osobně.

Vržené vidle se z té kupy, kam byly vrženy, dají snadno vytáhnout. Kdyby to byla třeba kupa slámy, musíme vytažovat opatrně; co kdyby pod ní sídlily čmeldové brumlové, kteří jsou od pěti u maminky v doupěti. Letos se ovšem vidle zapíchly do jiných „subjektů“. Tahejme je okamžitě ven.

Pavel Ruml

P. S.: Dopisují tyto řádky a vidím záběry z Bejrútu, jehož půlka byla právě srovnána se zemí... to byly vidle... Chudáci lidi...

Zápis z mimořádné schůze staršovstva (16. 7. 2020 v 19:00)

Výběr nového faráře

- Schůze zahájena tajnou volbou kandidáta na místo 1. faráře sboru – řídí J. Mašek – výsledek volby 1.kola – A. Jacobea – nadpoloviční většina hlasů – zvolena za kandidátku. Oznámení sboru o kandidátce na farářku – JM v ohláškách v neděli; PR dopisem sboru ihned.

A-1. Duchovenská práce

- 6. 9. Eliška Härtelová před svým povoláním – VSS + P. Ruml VP – rodinná neděle
- 13. 9. M. Trgalová, P. Ruml VSS, oslavy jubilantů
- 22. 11. + 29. 11. (1. adventní neděle) – konfirmace

B. K PROJEDNÁNÍ

zásobník na papírové ručníky – WC pro osoby se sníženou pohyblivostí – P. Hejl

B-4. Příprava odloženého VSS – 13. 9.

- nový termín oznámit sboru – sborový dopis PR a začít dávat do ohlášek přes celé prázdniny (letní účast)
- seznam hlasovných údů – znovu vyvěsit k aktualizaci
- výroční zprávy pro sbor v březnovém čísle Souterrainu, výr. zpráva pro seniorát JM (příloha) – schválena
- koncept programu VSS – připraví PR + JM
- inventura majetku – zpracována MŠ, MV
- hospodářská zpráva a návrh rozpočtu (projednat) – schváleno
- revize proběhla 2. 3. (revizoři – M. Heller, V. Henych, K. Řezábek; TČ, JM)
- volba nových revizorů – budeme volit nové na 2 roky; koho oslovit (3 členy + + 2 náhradníky)
- výkazy pro seniorát a SR – zpracují TČ a MŠ + JM – schváleno
- povolání E. Härtelové za výpomocnou kazatelku (CZI/14. 2.) – PR, MŠ, JM (tajná volba) br. Ruml vysvětlí shromáždění, co znamená „výpomocný kazatel“
- na výročním shromáždění požádat o napravení hlasování o sbírce z r. 2017 (staršovstvo chybně požádalo VSS o rozhodnutí) – vrátit mandát k rozhodnutí staršovstvu – (agenda uvádí taxativně podobu chrámové sbírky), br. Mašek přednese na VSS

B-5. Trvající a nové úkoly

- VP vysluhování pro děti – žádost Trgalových:
- staršovstvo potvrzuje na základě svých předchozích rozhodnutí a na základě žádosti rodičů Trgalových – možnost účasti na VP pro dcery Aloisii a Ofélii s podmínkami, že dětem bude vysluhován pouze chléb (do konfirmace) a to z rukou presbytera či faráře, a že rodiče budou dopředu o účasti dětí u stolu Páně vysluhujícího informovat (zvláště v případě hostujících farářů) – odsouhlaseno
- staršovstvo žádá rodiče, aby svoji žádost o přizvání k VP pro své syny odložili až po návratu z plánovaného pobytu ve Skotsku – odsouhlaseno
- venkovní úpravy – rozhodnuto, že budeme dále pokračovat v záměru umístit na budovu případně i kříž smíření z Bílé hory (další varianty – kříž, kalich zůstávají i nadále otevřené); staršovstvo potřebuje více informací:
- PG připraví vizualizaci v pravděpodobné velikosti a barvě – email presbyterům
- PR zašle autorovi prosbu o vyčíslení nákladů – staršovstvo bude informováno během léta

B-6. Z došlé pošty a různé

- PPD (Pražská plynárenská distribuce) – Smlouva o připojení k distribuční soustavě – 9. 7. 2020
-

Ukazatel do budoucnosti – kříž smíření

Ekumenická snídaně farářů z Prahy 6 nás v letošním půstu zavedla na Bílou horu, do kláštera sester benediktinek. V jejich krásném a udržovném objektu jsme se také dotkli tématu, který letos propojí Prahu 6, církve i samosprávu, tedy výročí bitvy na Bílé hoře. Při samotném výročí bude na místě bitvy vztyčen symbolický kříž smíření. Kříž má zajímavou historii. Autorem tohoto díla je bratr Abraham Fischer z benediktinského opatství v Meschede (v blízkosti Dortmundu), který je mimo jiné také autorem plastiky „Christuskreuz“, který byl vytvořen pro Ekumenickou bohoslužbu v Hilsdesheimu v březnu 2017 – v roce výročí reformace.

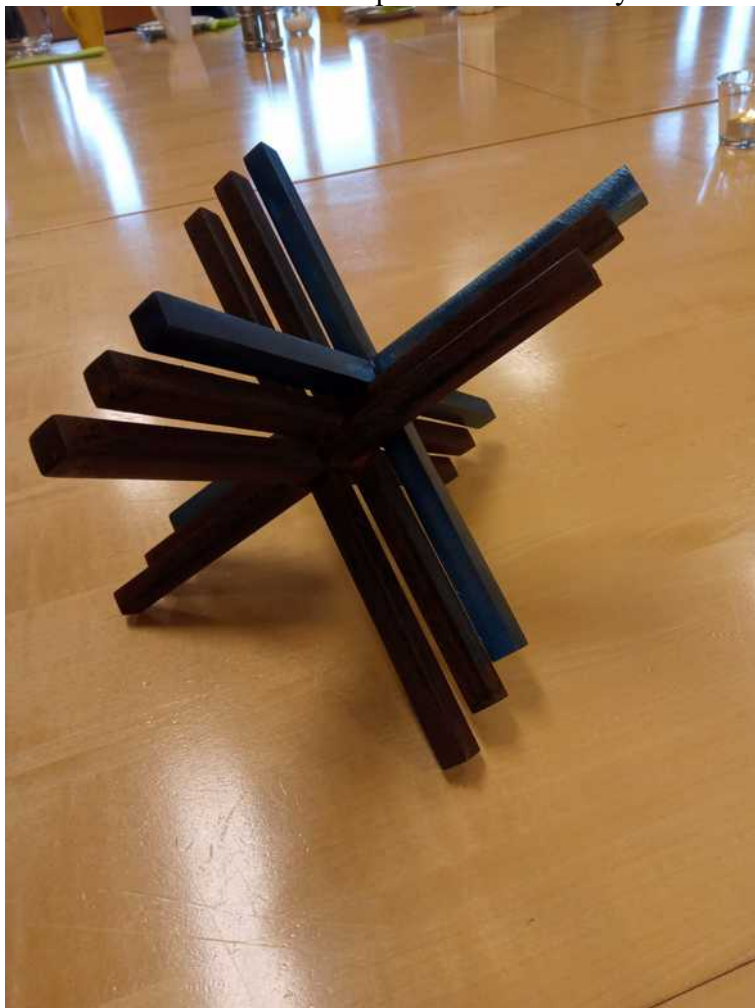
Autor ke svému dílu uvádí: „návrh symbolu ke 400. výročí bitvy na Bílé hoře se skládá z různých elementů a vrstev. Vidíme 3 prostorové kříže, které jsou zasunuté do sebe navzájem. Tyto „souřadnicové“ kříže ukazují směr a jsou vztyčené jako ukazatel. Uprostřed jsou jejich ramena spojena/svedena dohromady. Dva kříže jsou vyrobeny ze zrezivělé oceli. Ukazují zastaralé cesty minulých dob, které hledaly řešení rozdílů především na politické, ale i náboženské úrovni pomocí násilí proti lidem a národům. Tomu lze dnes při seznámení se s historickými danostmi a vývojem událostí porozumět, ale emocionálně a duchovně je to nepřijatelné.

Proto jsou 2 zrezivělé kříže „převýšeny“/završeny/nastaveny nebesky modrým titanovým křížem, který je ukazatelem cesty do budoucna. Ten vstupuje do kontaktu s minulostí, přijímá do sebe její otázky a rozdíly/konflikty, vidí je ale ve výrazně jiném světle“.

Na staršovstvu jsme se opakovaně zabývali otázkou zviditelnění našeho kostela do křižovatky. Mezi různými návrhy objevil se také náš „farářský“ podnět, využít repliky onoho kříže, který bude vztyčen na Bílé hoře. Autor díla s naším záměrem souhlasí, ČBK a ERC, kteří mají pro použití symbolu autorská práva, náš záměr podpoří, stejně jako držitelky „originálu“, tedy sestry benediktinky. Rádi bychom tento návrh předložili VSS a uvidíme, zda bude tento umělecko – duchovní – autorský originál pro nás přijatelný i použitelný.

Mně se na tom nejvíc zdá vtipné (krom toho, že je to krásné a chytré dílo), že by náš evangelický kostel zviditelňoval symbol smíření, vytvořený pro české evangelíky Němcem a římským katolíkem. Se záměrem se můžete blíže seznámit v předsálí modlitebny.

Pavel Ruml i za sestru farářku Trgalovou

Kalich nebo kříž

Na schůzích staršovstva již delší dobu jednáme o „zviditelnění“ našeho sboru, zatím nebyla příležitost o tom důkladně hovořit na půdě celého sboru. Vracíme se

k tomuto tématu již pokolikáté, vždy s odstupem několika let. Součástí našich úvah je i případná vnější úprava domu resp. jeho nároží. Je otázka, jestli tam neumístit symbol, který by zřetelně ukazoval, že nejde o obyčejný bytový dům, ale že zde sídlí náš sbor. Já osobně se bez toho obejdu – ale to teď není podstatné.

Potíž je v tom, že se neumíme plně shodnout, jestli taková úprava má – nad rámeček nápisu nad vchodem – říci, že zde sídlí sbor ČCE, nebo jen informovat, že se zde scházejí k bohoslužbám a dalším setkáním v týdnu křesťané. Prakticky se tento dvojitý pohled projevuje v tom, zda by tím zviditelněním měl být kalich (kalich s biblí) nebo kříž, v tom či onom provedení. A tak si zkusme zrekapitulovat, co nám tyto symboly sdělují.

Kříž se dnes považuje za hlavní a srozumitelný symbol křesťanství. To je fakt, který musíme vzít na vědomí. Nám křesťanům připomíná, že na kříži (ať už za římských časů vypadal jakkoliv) za nás zástupně zemřel Ježíš Kristus. Je ovšem otázka – jakkoliv kacířská, zda máme kříži jako takovému prokazovat úctu, takovou, jako činí katolická církev zasvěcováním kostelů „svatému Kříži“. Jméno Kříž bývalo na seznamu světců a dávalo se dětem. Je to namístě? A když se v současnosti o kříži mluví jako o protěti vertikály a horizontálou, nebo o čtyřech světových stranách, co to má společného s Ježíšem, s křesťanstvím? Takže, navzdory všeobecnému spojování kříže s křesťanstvím, které respektují, se mi používání kříže jeví jako lidský výmysl, úcta ke kterému ani není pořádně biblicky podložena. Mimochodem, kříž nepatřil mezi starokřesťanské symboly a jeho používání se rozmohlo až koncem třetího století a hlavně v konstantinovské éře, poté, co císařovna Helena údajně našla kříž z Golgoty.

Naproti tomu kalich, jak hezky shrnul br. farář ve svém kázání 16. srpna, je v biblí mnohokrát zmiňován, ve věcné i symbolické rovině. Připomeňme si to proto, že je poněkud zavádějící v kalichu vidět symbol české reformace a přijímání pod obojí. Za všechny biblické zmínky uvedme dvě, které jsou obě součástí vyličení předvelikonočních událostí. Jako první připomínám Ježíšovu modlitbu v Getsemanské zahradě, ve které Ježíš mluví o kalichu (ne kříži) jako o obraze svého nadcházejícího utrpení (např. Luk. 22, 42). A druhou je ustanovení Večeře Páně, jak si je připomínáme každý měsíc. Používaná citace (1. Kor. 11, 25) a shodně i Lukášovo svědectví (Luk. 22, 20) výslovně říkají, že „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví ...“. A tato smlouva je přece fundamentem křesťanství a naší víry, ne? Takže pokud jde o mne, uznávám sice kříž, ale přiznávám se ke kalichu! A ještě na okraj jedna staromilská poznámka, dnes možná nedůležitá. Když naši toleranční předkové za svůj symbol zvolili kalich s biblí, věděli, proč to dělají. Jana Véghe, příslušného z Uher, k tomu vedly právě

výše uvedené argumenty, ne historické vzpomínky. Tento důraz je znát i na podobě tolerančních modliteben (helvetských), které nestavěly do čela kříž, ale jejichž středem byl stůl Páně.

Jan Mašek

Milada Horáková

Milada – tak jsem nazval červnový úvodník, v kterém jsem chtěl připomenout památku tragicky umučené a popravené sestry. Na konci června jsem se účastnil vzpomínky na ní před „jejím“ smíchovským kostelem. Kázal při něm bratr náměstek synodního seniora a střešovický farář Pavel Pokorný. Jeho krásné kázání vám předkládám.

Pavel Ruml

Vzpomínkové setkání u příležitosti **70. výročí justiční vraždy sestry Milady Horákové** 28. června 2020, před smíchovským kostelem u pomníku od Olbrama Zoubka

Privítání: Vážení a milí, sestry a bratři, přátelé, spoluobčané,

vítám vás jménem synodní rady Českobratrské církve evangelické. Scházíme se, abychom si připomněli památku výjimečné osobnosti, naší sestry ve víře, doktorky Milady Horákové. Včera tomu bylo 70 let, co byl její život ukončen brutální svévolnou vraždou, lživě vydávanou za akt práva. Scházíme se před smíchovským kostelem, v němž slychala slovo Boží, jehož farář jí byl oporou, kde byla konfirmována její dcera Jana. Scházíme se u pomníku od Olbrama Zoubka, který nás zve k tomu, abychom se zastavili, odbočili a zamysleli – nad sebou, nad svou odpovědností za dnešek tváří v tvář dějinným zkušenostem.

Z Písma svatého poslyšme příběh z knihy Exodus (Ex 1,15-20):

Je zřejmé, proč jsem vybral právě tento biblický příběh. Porodní báby jsou ženy, které se nedají zastrašit. Vzdorují totalitní moci ze své víry, která je tu nazvána bázní před Hospodinem. Ten biblický příběh končí dobře. Rozdíl může být v tom, že nevzdorovaly tak otevřeně jako Milada Horáková, anebo v tom, že egyptský faraó, představitel totalitní moci v 2. tisíciletí před Kristem, nedospěl k takové brutalitě, jako představitelé totalitní moci na sklonku 2. tisíciletí po Kristu. Ale nejde mi teď o vyústění těchto příběhů, nýbrž o vztahy a procesy, které v nich můžeme vysledovat. Vykazují jistou podobnost a skýtají poučení.

Faraó tvrdí, že Hebrejci představují ohrožení pro jeho lid. Z hlediska vojensko-strategického je to nesmysl, nejsou dost početní, natož vyzbrojení ani vycvičení. Ale ohrožují – nikoli egyptský lid – nýbrž faraona a jeho absolutní moc. Hebrejci

jsou svobodní, svobodomyšlní a představují sílu ducha, která se vždy nárokům na absolutní vládu jakéhokoli člověka bude vymykat.

Komunisté velmi dobře věděli, že takzvaná skupina Milady Horákové nebyla vyzbrojena a nechystala násilné převzetí moci. Komunisté, kteří vždy tvrdili, že hmotné, materiální je prvotní a podstatné oproti ideovému, myšlenkovému, se ve skutečnosti právě té síly ducha obávali. Jenže to nemohli přiznat. Jakožto hnutí postavené na lži, museli Miladě Horákové a ostatním obžalovaným násilné úmysly podsunout. Lživým momentem bylo také organizování lidových petic a žádostí o tvrdé odsouzení obžalovaných. Komunisté je prezentovali jako výraz vůle lidu, a protože lid nyní vládne, musí k tomuto přání soud přihlížet. Jenže ono šlo o projev lidu nikoli suverénně vládnoucího, nýbrž lidu strachem ovládaného. A zcela naopak: Milada Horáková nebojovala za sebe, ale za druhé, když hájila svobodu, demokracii a vládu skutečného práva.

Proč si dnes sestru Miladu Horákovou a tyto události připomínáme? Pro mne osobně není prioritou útočit na dnešní komunisty, ačkoli tvrdošijně trvají na své lži a nezasluhují si nic jiného než už konečně skončit v propadlišti dějin. Nýbrž smyslem našeho vzpomínání je povzbuzení k odvaze a pravdivosti. Nemusíme patřit k těm, kdo jsou zrovna v exponovaných pozicích, angažovaní v politice. Kdokoli z nás se může ocitnout v situaci porodní báby, obyčejného člověka pod tlakem, aby se podílel na nepravosti, schvaloval lež, mlčel k bezpráví. Smyslem našeho vzpomínání je povzbuzení k odvaze a pravdivosti. Nenechat se zastrašit. Nenechat se zatáhnout do nepravosti. Přemýšlet, jasně vidět, umět rozlišovat a nebát se.

V příběhu porodních bab stejně jako Milady Horákové hraje roli víra. Víra se dnes namnoze spojuje se stvořením světa anebo s křesťanskými hodnotami. Podstatné však je, že víra osvobozuje, zbavuje strachu a vede k pravdě a ohledu na druhé. V dopisech Milady Horákové v souvislosti s její vírou čteme o vděčnosti a síle. Svým blízkým píše: „Opřete se o svou víru!“

3 ×

mi byl za toto léto vštěpován výraz smíření, a když jsem si to posléze po shromáždění 16. 8. doma všechno probral, uvědomil jsem si, že ve skrytu nádherného lidského snažení - úsilí o smíření, se prosazuje snaha prosadit sebe sama, bez vůle o novou dimenzi, tolik potřebnou pro odpuštění, jak v tomto duchu píše bratr farář Pavel Ruml ve svém průvodním dopisu k jakémusi monstru.

K prvnímu mému letošnímu letnímu setkání s myšlenkou smíření došlo na sborové dovolené v Sola Gratia, kde se také hovořilo o bezesporu záslužném působení Ackermannova společenství. Sestra, která o tom hovořila, však spisek – podle kterého název toho společenství byl užit –, z počátků 15. stol. od Jana ze Žatce –, přeložila mylně, podle téma knihy: Oráč a Smrt. A hovořila dál o sudetských Němcích a o jejich vyhnání či vysídlení apod. Upozornil jsem ostatní, že spisek se v originále jmenuje Der Ackermann aus Böhmen a tak i jako Oráč z Čech je i opakovaně překládán. Pozor ne Ackermann aus Tschechien. Böhmen byl po dlouhá staletí německý výraz pro společná osídlení Čechů a českých Němců v Čechách, tak jako ti se po staletí nazývali die Böhmen. Tak to mj. ve svých přednáškách uváděl univ. prof. Eduard Goldstücker. A teprve začátkem 20. století, v době nárůstu agresivního německého nacionalismu, němečtí nacionalisté, aby se vyčlenili od Čechů, odkudsi vyhrabali pojem sudety – prý to je keltský výraz pro vlky – a čeští Němci se začali nazývat sudetskými Němci... Není pochyb o tom, že pro sbližování národů je vždy potřebné konání spolků jako je Ackermannsgemeinde či jiná vzájemná setkávání, ale je vždy nezbytné, aby se nezaměňovaly pojmy! Mezi evangelíky mám přátele, kteří byli českými Němci – jsem přece jenom válečné dítě, ti po válce zůstali v Čechách, kde žijí dodnes, začlenění i do evangelického obecnství. Jeden dnes již v Domově pro seniory... ale raději už dost! Je to k pláči! Navíc stále vzpomínám na významného germanistu univ. prof. Emila Skálu. Na seminářích o německých dialektech v Čechách bez okolků přecházel do otázek kolem česko-německého soužití a bez zdráhání i do konkrétních případů své rodiny – jeho v té době již ovdovělá maminka byla česká Němka a prof. Skála to opakovaně zdůrazňoval, jako i svou péči, kterou jí věnoval. Na jednom semináři jsem si to u Skály, díky debatám v dejvické mládeži, našplhal: otázal se nás na tehdy nejnovější německý překlad Bible. Již dříve o tom ve sdružení hovořil farář Jan Čapek - o Curyšské bibli. Uvedl jsem to Skálovi hezky německy a přes státnice až po postgraduál jsem měl vystaráno. --- Jsem si jist, že v česko-německých vztazích není zapotřebí usilovat o jakési smíření. Jak upřímní čeští Němci, tak i takoví Češi mají k sobě blízko – přirozeně až na pár nenapravitelných pomatenců, kteří neustále budou nastolovat řečičky o jakýchsi reparacích či o odškodnění za odebraný majetek. Tím však nebráním jakémukoli setkávání v pravdě a vzájemném porozumění.

Následným argumentem pro smíření byl a je uváděn sloup Panny Marie na Staroměstském náměstí. Pro naznačení svého problému si dovoluji uvést úryvek ze svého příspěvku na toto téma v Evangelickém týdeníku KJ

z 30/2012. „Přemýšlím o diskusi o znovuumístění Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Pravda, jsem evangelík, ale upřímně mohu prohlásit, že mi socha Panny Marie vůbec nevdává. Ba naopak! Ale ten zmíněný sloup je účelovým sousoším a představuje daleko víc než samotnou Pannu Marii. Nebudu psát o povšechně uváděných důvodech proti jeho umístění. Nedovedu však pochopit, že kritici dosud jednoznačně neuvedli protikřesťanský dopad umístění tohoto sloupu na tak citlivém místě. Nevím, zda se vlastně seznámili s celým pomníkem. Na úpatí dřívku pro sochu Panny Marie jsou umístěny postavy Božích posílů, andělů. A to v nehorázném, hrůzně pozdně středověkém vyobrazení, jak kříži propichují a mečem ohrožují démonizované lidské postavy, nebo chcete-li, d'ábly v lidské podobě. Je to veskrze nekřesťanské, temně středověké a doslova pohanské vyobrazení křesťanské víry člověka v Boží vůli, která nás na tomto světě, ať chceme či ne, provází. Teologie dnes, zvláště v druhé půli minulého století, se s tímto zákeřným pojetím křesťanství již vyrovnala; bohoslovci dokázali přeformulovat do té doby do mysli člověka zadřenou středověkou představu pekla a nebe ... V křesťanské praxi - mimo jiné už u Chelčického - konečně přestalo platit násilí! A zde, na soše Panny Marie, matky veškerého dobra by měli strašit a lidi dobré vůle hrůzně odpuzovat andělé, jak Kristovým křížem vraždí doslova lidské bytosti! A nad hlavami jim máchají meči. O úloze Panny Marie na sloupu nemluvě. Dupe po sani představující jinověrce. Zde mi nejde o ty jinověrce, ale o ten hrůzný úkol, Panně Marii stanovený tímto účelovým dílem na objednávku.“

Chápu to a vnímám jako urážku křesťanství a nové tažení proti čistotě lásky, priority křesťanské víry, jak jsem se na konfirmační přípravě učil apoštolovo, ještě kralické: „...to tré, ale největší z nich jestiť láska.“ Je pravda, že s tou láskou jsme všichni na štíru a užíváme ji poněkud farizejsky, jak se nám to hodí: pro jednu a tutéž věc u někoho oči zamhuřujeme, zatímco jiného tepeme a zostoužíme až hanba! A Panna Marie na Staroměstském náměstí dupe po živoucím živočichu - bratři katolíci se odvolávají na jakýsi překlad knihy Zjevení, kde vystupuje žena sluncem oděná se saní pod nohama a v katolickém myšlení z toho vznikla údajně jakási tradice o panně Marii, byť všechny ostatní překlady hovoří o měsíci pod jejíma nohama. Jistě, účelově to nahrávalo protireformační době, ale autor té nové sochy měl být obezřetný a ne dávat na svou babičku, jak uvádí, jako i bezesporu komise při Biskupské konferenci, která to jistě schvalovala a nezasáhla proti této herezi, tolik se přičící křesťanskému vnímání Dobrotы a Lásky Bolestné Panny Marie. I profesor A. Novotný ve svém Slovníku takové heretické vnímání jednoznačně rozmetal jako účelový obraz své doby. Stručně a krátce: toto

rozhodně není svědectvím pro smíření!

Právě tak jako ten úradek duchovních Prahy 6 o ekumenickém setkání na Bílé hoře v duchu smíření, jak jsme slyšeli v kázání... Jen krátce: Již jen ono svévolné kacířské vyobrazení Panny Marie, jak je pojata na Staroměstském náměstí, tomu brání - ale především: to ekumenické setkání smíření by se doopravdy mělo uskutečnit ve farnosti, která si výsledek válečné vřavy na Bílé hoře připisuje za vítězství? Alespoň ten kostel postavený na oslavu válečného vítězství by měl být přejmenován, jako ostatně i ten starobylý původně luteránský na Malé Straně. Pak bychom úsilí o smíření za všechny vzájemné rány mohli vnímat jako opravdové, nefarizejsky upřímné. Tak jako mi činí potěšení hovořit a stýkat se s českými Němci, a přirozeně i s těmi, kteří si říkají sudetští - stále prostě platí: nevědomost hříchů nečiní -, tak s nadějí chodím na bohoslužebná ekumenická setkání - tolik je potřebujeme -! a mám blízké přátele, kteří nyní docházejí na každou mši pod nově instalovaným staroměstským mariánským sloupem. Ale jak píše bratr farář Pavel Ruml: „Odpuštění potřebuje novou dimenzi. V trvání na tom co už je, pravděpodobně neuspěje.“ A má pravdu: my řadoví občané, věřící, jsme smíření již jen skrze své vzájemné lidství, ale je holá pravda, že právě i ono formální smíření, tolik potřebné pro neustále se rodící novou budoucnost, skutečně potřebuje nové dimenze, fakticky pravdivé opodstatnění, aby všechny ty události jednou, naprosto neočekávaně, nevybublaly zpod poklice...

Marek Světlík

13. Ekumenická bohoslužba za krajinu

Letošní již 13. Ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách se konala v sobotu 23. května. Během odpoledne se těsně po začátku spustil déšť a farář Milan Horák Obce křesťanů pohotově uvedl bohoslužbu slovy: „Milí přátelé, bratři a sestry, sešli jsme se tu dnes k již třinácté ekumenické bohoslužbě za krajinu. Naše pozvání letos přijal i bratr déšť. Víťame ho mezi námi! My, kdo tu dnes jsme, přece víme, že když krajina tolik trpí suchem, tak déšť je dobré počasí!“

A dobré počasí i nálada pokračovaly až do konce, kdy se ani nechtělo rozcházet.

Kázání se letos ujal bratr farář Pavel Ruml sboru ČCE v Praze Dejvicích a Bubenči. Jako základ si vybral slova z 3. kapitoly knihy Genesis: „*Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se*

nenavrátíš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátíš.“ Celá bohoslužba i samotné kázání bylo proloženo několika písněmi Tomáše Najbrta s kytarovým doprovodem: *Ó hory, kopce a doliny, Všechno co z Boha původ má, Vítr se honí nocí, Ani kámen prý ležet nezůstane, Voláme tvé jméno, Pane* a píseň *Do země se skrývá* s Tomášem Najbrtem zpívalo celé shromáždění. Skloubení mluveného slova, hudby a textů písní bylo dokonalé. Závěrečné slovo a požehnání připadlo P. Matuši Kociánovi z římskokatolické farnosti sv. Matěje v Dejvicích. Celou bohoslužbu pak již tradičně zarámoval chorál *Radujme se vždy společně*.

Besedu na téma „Třídím odpad – stačí to?“ uvedl doc. Aleš Hanč z České zemědělské univerzity, odborník na vermikomposty. Dověděli jsme se třeba, že ne každé, byť i velmi pečlivé třídění odpadu vede k jeho recyklaci. Klíčové je tvorbě odpadu předcházet, což v důsledku znamená změnu našeho životního stylu.

Text kázání, fotografie a několik videí najdete opět na stránkách <http://www.drahan.chabry.cz> v rubrice „akce“.

Anna Hejlová, psáno pro Souterrain, zpravodaj sboru ČCE v Praze Dejvicích

Sborová dovolená

Dejvický sbor jezdí vlastně tradičně na sborovou dovolenou do Rakouska. My sice nejsme členy dejvického sboru, ale dlouho jsme v domě „ve Wintrovce“ bydleli a pak se začátkem letošního roku přestěhovali do Vídně. Proto jsme se přihlásili, když se Pražáci chtěli přiblížit k nám a nevěděli jsme, zda v té době

budeme moci vycestovat přes hranice. Kvůli koronavirové epidemii se ale tento rok místo dovolené přesunulo do Bystřice pod Hostýnem, kde má diakonie naší církve krásné rekreační středisko, dům Sola gratia.

Začalo to nedělními bohoslužbami pod vedením obou farářů. Po dlouhé době tu byla možnost se zúčastnit Večeře Páně. V ostatních dnech jsme měli ranní a večerní pobožnosti, které připravovali různí účastníci. Večerní pobožnosti obvykle dozněly písničkami na přání. Jedná z oblíbených písniček dětí byla „Divné to věci dnes ...“. Na tuto melodii pak složilo několik účastníků děkovací písničku o sborové dovolené, že prý „Valaši viděli...“.

Foto Ivan Prachenský

Velice se nám zamlouvala svoboda v programu. Na každý den se tvořily různé skupiny, které šly na túry, jely na výlety nebo se bavily na koupalištích. Vrchol Hostýna, pod kterým jsme bydleli, byl jakýsi povinný cíl, který zdolali i nejstarší účastníci s radostí. Velký nával lidí souvisel zčásti se svátkem věrozvěstců, ale zčásti to bylo asi dáno tím, že mnozí Češi v tomto roce nejeli do zahraničí, ale do těchto krásných koutů vlastní republiky. Obzvlášť jsme se užili osvědčenou českobratrskou pospolitost – sdíleli jsme tipy na nejlepší výlety, nabízeli si navzájem cestu autem anebo přibrali děti na dětské výlety. Oceňujeme také, že celá skupina byla krásně namíchaná ze všech generací

a profesí. Něco z té profesní pestrosti se nám prezentovalo při večerních programech, kdy jsme i my sdíleli naše odborné zkušenosti.

Nakonec musíme především říct, že nám s Vámi bylo krásně a děkujeme za organizaci Pavlovi Geierovi, oběma farářům a všem, kteří se na organizaci jakkoliv podíleli. Děkujeme za přijetí!

Rodina Engelhardtova

Sborová dovolená v Sola Gratia

K dejvickému sboru jsem se dostala přes pěvecký sbor Naši pěvci, který mi tolik přirostl k srdci. Jednoho dne jsem si na nástěnce všimla plakátku na společnou sborovou dovolenou do rakouského Pichlu. Doma k mému velkému překvapení byl souhlasný postoj, i když ostatní z rodiny nikoho ze sboru neznali, a za to jim patří můj dík. I „ředitel“ zájezdu Pavel Geier nás téměř na poslední chvíli přijal na palubu. Do zájezdového plánování však zasáhl stejně jako do jiných oblastí našich životů koronavirus. Nebylo tedy vůbec jasné, zda se zájezd bude moci uskutečnit nebo v jaké podobě. Do hry se tak dostal návrh Dana Hellera strávit dovolenou „doma“ v Hostýnských vrších v ubytovacím zařízení Diakonie ČCE SOLA GRATIA v Bystřici pod Hostýnem. V této chvíli nastaly jistě nelehké chvílky pro organizátora zájezdu, když se musel rozhodnout, kde se zájezd nakonec uskuteční. Kostky byly vrženy směrem na Hostýn. Pro mnohé z nás to byla výzva podívat se do kraje, kam bychom za normálních okolností nezavítali, a to by byla opravdu škoda. Středisko Sola Gratia se nachází ve svahu přímo pod poutním místem Svatý Hostýn. Jedná se o funkcionalistickou vilu klasicizujícího pojetí továrníka Karla Baziky, postavená podle návrhu architekta Karla Kotase. Areál skutečně poskytuje ideální podmínky pro skupinové zájezdy a západy slunce jsou snad ještě krásnější než u moře.

Na svých výletech, které si každý mohl plánovat podle svého, jsme nemohli minout Svatý Hostýn, který byl jen kousek od našeho ubytování, zato stoupání bylo jako v Alpách. Odměnou nám pak byla bazilika Nanebevzetí Panny Marie, křížová cesta Dušana Jurkoviče s mozaikami Jano Köhlera a rozhledna u větrné elektrárny. Počasí nám také přálo a mohli jsme se koupat každý den, oblíbeným cílem bylo koupaliště na Rusavě. Musím říci, že tento kraj je opravdu velmi bohatý na památky i přírodní krásy a že si zde každý našel své. Velmi nás zaujala synagoga v Holešově, děti byly nadšené ze ZOO v Lešné, krásných zámeckých zahrad v Kroměříži. Týden byl na prozkoumání všech zajímavých míst skoro málo. Mě osobně nejvíce nadchnul cyklistický přejezd

z Hošťálkové do Vsetína, kdy jsme projížděli typickou Valašskou krajinou, kde se ještě na pár místech zachovala malá políčka a stáda ovcí.

Tou nejdůležitější součástí pobytu však byl komunitní a mezigenerační rozměr, který byl jedním z hlavních důvodů, proč jsme se dovolené chtěli zúčastnit a musím říct, že realita daleko předčila naše očekávání. V dnešní době, která je spíše řízena individualismem a důrazem na vlastní potřeby, si člověk více uvědomuje potřebu pospolitosti a sdílení. Dostalo se nám vřelého přijetí do Vašeho společenství a jsme za to vděční. Užívali jsme si společné večery, skvělé večerní přednášky, společné pobožnosti i zpívání. Došlo i na kopřivový fotbalový zápas dětí proti dospělákům. Dovolená, po které si řeknete, příště pojedeme zase....

Děkujeme!

Bohatovi (Andrea, Jaroslav, Adam, Anna, Albert)

Foto Ivan Prachenský

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 9. 2020.
Říjnové číslo vyjde 27. 9. 2020.**

Kalendář na září 2020

Bohoslužby	30.8.	P. Gallus (M. Trgalová Chotiněves)
9:30 a 19:00	6.9. VP	E. Härtelová, P. Ruml s dětmi sboru
- čas bude upřesňován	13.9.	M. Trgalová, P. Ruml Výroční sbor. shrom.
	20.9.	M. Trgalová rodinná neděle
	27.9.	P. Ruml
	4.10. VP	R. Mazur, M. Trgalová s dětmi
Děti	od 10. 9. každý čtvrtek v 17:00 maminky s dětmi 10. 9. v 9:30	
Konfirmandi	pátek 14:30	
Nedělníci	20. 9. po bohoslužbách	
X-cátníci	úterý 8. 9. v 19:00	
Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťan. služba	30. 8.	
Křeslo pro hosta	24. 9. v 19:00 Václav Marhoul	
Modlitby Taizé	18. 9. v 20:00 (Kolejní 4; vždy 3. pátek v měsíci)	
Hodina pohybu	po dohodě	
Biblická hodina	Úterý v 17:30 od 15. 9.	
Klub poznávání	17. 9. vycházka na téma „Suchdol včera a dnes“, sraz v 9:30 na Vítězném náměstí u stanice autobusu 107 na Suchdol	
Staršovstvo	3. 9. v 19:00	
Zpívání	Stodůlky pátek v 9:15	
Ostatní	1. 9. učitelé NŠ 13. 9. po bohoslužbách oslavy s jubilanty 25. - 27. 9. celocírkevní sjezd mládeže Vsetín 27. 9. svatba Vít Henych a Anežka Marková (14:00 u Klimenta) 3. 10. nocování v kostele děti od 17:00	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Nevíte o tom?

Laskavý čtenář necht' promine naprosto otřepaný úvod: Doba covidová je zvláštní. Sborový život, na který jsme po léta zvyklí, se nemůže odehrávat v zaběhnutých kolejích. Je-li ovšem společenství křesťanské církve společenstvím naděje, nabízí se otázka, zda i tato doba nemůže nabídnout ledacos dobrého. Kdyby totiž teta Kateřina byla teoložka, připomněla by nám, že „všechno zlé je k něčemu dobré“, případně že „krize je také šance“. Jelikož se úcta k tetám málo připomíná, udělejme jí pro jednu radost a poohlédněme se po podobných moudrech v biblické zásobárně.

Izajáš říká: „Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“ Známy, skoro až samozřejmý text – a přitom tak odlišný od toho, jak na současné turbulentní změny reaguje většina z nás; těším se, že se zase co nejdřív vrátím do „normálu“, zaběhnutých kolejí, ve kterých je mi povětšinou dobře, pohodlně. Izajášův přístup je přesně opačný: „Nevzpomínejte na věci dřívější“, byly tu, nejsou tu, není důvod je oživovat. Proč? Protože „činím něco docela nového“, dávám vám něco nepředstavitelného, co si sami vytvořit neumíte, ale „už raší“, už to máte po ruce, stačí ji natáhnout a vzít si. A k tomu připojuje důležitý dodatek: „Nevíte o tom?“ Všimli jste si toho, uvědomili jste si, že to, na čem skutečně záleží, leží kousek před vámi a že to zasahuje i sem – nebo právě sem! – do vaší vykloubené doby?

Kdyby teta Kateřina byla prorokem Izajášem osobně, ještě by chvíli v citátech pokračovala „Hle, já tvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevystoupí na mysl. Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím.“ Netrapte se nad tím, co mizí, už to není a není toho škoda, radujte se z toho, co přichází. „Už nebudeš mít slunce za světlo dne, ani jas měsíce ti nebude svítit. Hospodin ti bude světlem věčným.“ Posviť si na prapodivný dnešek jinak, zkus se na něj nedívat svýma očima, ale přijmout perspektivu někoho Jiného. „Na maličký okamžik jsem tě opustil, ale shromáždím tě v převelikém slitování.“

Obsah

Nevíte o tom.....	1	Tábor Křížlice 2020.....	6
Výtah z jednání staršovstva.....	2	To by se mi líbilo.....	7
Slovo faráře o „dlouhém dechu“ a nadšení.....	4	Kdo je Bůh?.....	9
Rozloučení v Kolíně.....	5	Kalendář na říjen 2020.....	12

Co je lidské, nechávej s klidným srdcem za sebou, co je Boží, vyhlížej. Jenom si toho všimni, už se to děje!

Nevíte o tom?

Vržené vidle se z té kupy, kam byly vrženy, dají snadno vytáhnout. Kdyby to byla třeba kupa slámy, musíme vytahovat opatrně; co kdyby pod ní sídlily čmeldové brumlové, kteří jsou od pěti u maminky v doupěti. Letos se ovšem vidle zapíchly do jiných „subjektů“. Tahejme je okamžitě ven.

Filip H. Härtel

Zápis z řádné schůze staršovstva (3. 9. 2020 v 19:00)

A-1. Duchovenská práce

Bohoslužby:

- 27. 9. PR svatba Vít Henych + Anežka Marková (odpoledne-sborové prostory)
- 4. - 9. 10. MT úvodní seminář vikariátu Běleč

A-3. Pošta a různé

- sborová zásilka SR-mj. [svolání 2. zasedání 35. synodu ČCE, informace z oddělení výchovy a vzdělávání ÚCK](#) (katechetický cyklus pro rok 2020/2021, školení hlavních vedoucích táborů 2021,... [do kostela na kole, 19. – 20. 9. 2020](#))
- setkání učitelů nedělní školy – 7. 11. 2020 v Brně
- výuka náboženství na ZŠ v Suchdole – 2 děti z loňského kroužku budou chodit na náboženství do našeho sboru, ve škole bude kroužek otevřen za účasti min. 4 dětí.
- poděkování za dětský pobyt v Křížlicích

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- Diakonie středisko Praha – otevírá 10. 9. nové detašované pracoviště v Dolních Počernicích – Domov pro osoby se zdravotním postižením – zúčastníme se
- Bára Dukátová by ráda chtěla schůzku u nás ve sboru – odložený koncert
- nabídnout některým členům odvoz do sboru na nedělní bohoslužby
- jubilanti – jak zamezit chybám příp. zapomenutí na výročí narození - kartotéka aktualizována; rodiny někdy neohlásí úmrtí člena, přestěhování...

B-2. Finanční záležitosti

- sbírka na Bejrút – výzva syn. seniora k pokračování postní sbírky – vyhlásit na 20. 9.

B-3. Hospodářské záležitosti

- úpravy v bytě při stěhování farářů – žádost na SR odeslána

B-4. Příprava odloženého VSS – 13. 9.

B-5. Vizitace SV

- proběhne na schůzi staršovstva 1. 10. a při a po bohoslužbách 4. 10.

B-6 Volba do konventu konaného dne 14. 11. 2020

- konvent proběhne 14.11.2020, delegáti jsou J. Mašek, V. Tichá, D. Heller, náhradníci F. Härtel, M. Študentová, M. Volný, virilní oba faráři a členové SV – nutno povolat dva náhradníky
- návrh na konvent za sbor nepodáváme
- volba delegáta na sen. shromáždění JJ – zvolen br. Pavel Geier, náhradníci zůstává s. J. Cihlová.

B-7 Jednání se s. A. Jacobea

- br. Mašek jedná se s. farářku A. Jacobea – zkušební kázání během podzimu, příprava pověřovací listiny

B-9. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- Jan Kirschner žádá o souhlas – k udělení medaile vděčnosti – návrh spolek SEM Přátelé Herlíkovic
- odložení zájezdu do Wittenbergu – jaro či podzim příštího roku
- br. farář navrhuje, aby se presbyteri střídali při psaní úvodníků do Souterainu; faráři budou psát úvodníky dle potřeby nebo „slovo faráře“
- jak vysluhovat VP během pandemie – dotaz na praxi v ostatních sborech (skleníčky nepraktické)
- práce komisí staršovstva (pro ticho, hospodářská)
- J. Stoklasová doporučuje vytvořit výhledový plán opatření v rámci koronavirové epidemie pro náš sbor – pověřena zřídit komisi pro tento účel, na schůzi se hlásili do komise br. Mašek a br. Hejl

C. TÉMA

- Aktuální: Venkovní úpravy nároží:
- Ruml získal od autora ztrojeného kříže vyčíslení nákladů (6 235,- EUR), také autorův souhlas a technická data pro případnou levnější výrobu v Čechách v případě „sponzora“
- Černohorský, Ruml – celá záležitost s nárožím se táhne přibližně 15 roků

Slovo faráře o „dlouhém dechu“ a nadšení

Jedno z mých milých dětí v dětství občas přišlo s tím, že má „spásný nápad“. Když jej předneslo, většinou z něj vyplynulo, že je spásný hlavně pro ně samotné. Inu, dostal jsem před staršovstvem spásný nápad a nabídl presbyterům a presbyterkám, aby mě vystřídali při psaní úvodníků do sborového časopisu. Dopadlo to tak, že jde o nabídku, která může, ale nemusí, být využita. Pokud někdo ze členů staršovstva úvodník připraví, faráři napíší „Slovo faráře/ky“ ☺. Pokud nikdo nebude, úvodník napíše faráři...

16. března jsem končil druhý dopis pro období karantény slovy „Moc rádi slyšíme, že jste zatím v pořádku a nic Vám nechybí. Přejeme Vám v této nesnadné a neobvyklé situaci to, co jste již mnohokrát osvědčili v životě víry-tedy dlouhodečnost. Vzhledem k vývoji tohoto nebezpečí, ji zřejmě budeme potřebovat“.

Na konci září k tomu dodávám, co mi pod výrazem „dlouhodečnost“ asi tehdy šlo hlavou. Určitě ne nějaký termín či limit-kdy tohle asi skončí?? (To jsme se tehdy přeučovali na bohoslužby „dopisové a internetové; na život bez nedělního „jítí“ do kostela). Nejvíc jsem přemýšlel o trpělivosti a vytrvalosti. Jak toto souvisí s dechem? Od mládí jsem běhal, v sousedství bydleli kluci maratonci a od nich jsem zvěděl, že když vyběhneš, je třeba začít dýchat od prvního kroku. Ne začít lapat po vzduchu, až když seš už v deficitu. Tedy snažit se dle tempa dělat si stále jakousi rezervu. Prodechnout se kyslíkem-vydržíš déle. Klukům na hřišti říkám, dle jakéhosi filmu, roztáhneme si hrudní košíčky kyslíčkem.

A to je druhá představa spojená s dlouhodečností. V bibli Bůh vdechuje-život v chřipě člověka; ale také Písmo je vdechnuté od Boha, tedy dýchající Božím duchem, naplněné Božím duchem. Dlouhodečnost mi tedy souvisí i závisí na tom, z čeho se dát žít až přežít-pro každý fyzický krok je tou materií kyslík; pro každý krok ve víře je to „prodechnutí“ Pánem. Kraličtí prý „dchnutí Všemohoucího“ vykládali slovem „nadšení“. Zřejmě se na nás teď s podzimem bude hrnout všechno možné, co určitě nebude budit naše nadšení. Máme kam jít, abychom si dostatečnou zásobu „nadšení“ doplňovali a raději si vytvářeli i slušnou rezervu.

To nám všem přeji; ať neztrácíme radost z víry. A ať nám ji přinášejí pravidelně také naši starší ve svých úvodnicích ☺))))).

(P. S.:... nechtěl jsem tím „spásným“ návrhem na střídání udělat dobře jen sobě, přece; ale moc se těším na tom, že se s našimi staršími budeme moci potkávat i jinak a v jiných rolích, než jaké odpovědně plní ve staršovstvu a o nichž často nemáte ani tušení-poznávejme tedy své starší i z jiné stránky!).

Pavel Ruml

Rozloučení v Kolíně

PV sobotu dne 5. 9. dopoledne se na evangelickém hřbitově v Kolíně v úzkém kruhu sešly rodiny Zachových, Horákových a Stoškových k uložení urny naší milé sestry Martičky Zachové. Její pohřeb proběhl za účasti mnohých v prosinci. Za slunného počasí byl proveden krátký obřad a následoval rodinný kar s rozhovorem o současném životě jejího manžela Jirky a jejich dětí. Vzpomínáme na Martu, která obohacovala náš sbor mnohými dary, mimo jiné svým hlasem při dlouholetém působení v Našich Pěvcích. Vzpomínáme na ni a myslíme na její blízké! Zůstávají i nadále v našich přímlovách.

Magdaléna Trgalová, farářka

Tábor Křížlice 2020

Letošní tábor v Křížlicích byl velmi povedený. Téma bylo Piráti z Karibiku a tak jsme s sebou měli pirátské kostýmy nebo alespoň šátky a pruhovaná trika. Takto oblečení jsme byli první večer rozděleni do týmů. Každý tým si měl vymyslet jméno, pokřik a vytvořit si vlajku. Týmy byly tři: Křížáci, Psycho a De Šavota. Dny na táboře probíhaly následovně: ráno byla rozcvička s Adamem a Hankou. Poté byla snídaně. Po snídani jsme šli do kostela, kde jsme si povídali o různých biblických příbězích a zpívali jsme. Dopoledne jsme hráli hry. Poté jsme často něco vyráběli. Například jsme dostali takovou modelínu, ze které se mělo udělat razítko na pečeť. Problém byl, že strašně moc lepila. Trvalo dlouho, než se nám tu hmotu podařilo smýt z rukou. Nakonec z té hmoty žádné pečete nebyly. Po tvoření následoval oběd a pak polední klid. No úplně bych to klidem nenazvala. V prvním holčičím pokoji se otevřel salon módy, kam se všichni chodili nechat nalíčit. Někdo také při poledním klidu chodil ven a služba myla nádobí v kuchyni. Po poledním klidu se většinou pořádaly velké hry v lese. Byly moc fajn. Vedoucí si s na nich dali záležet. Většinou vyhrávaly týmy Psycho a De Šavota. Můj tým Křížáci si nevedl zrovna nejlépe. Po všech těch hrách byla večere a večerní program. Dva večery jsme měli bojovku. Jednu od vedoucích a druhou od De Šavoty. Moc se jim povedly. Ostatní večery jsme hráli hry v jídelně. Třeba Pepičku pípni nebo Sardele. Po těchto hrách jsme se umyli, chvíli si ještě povídali a šli spát. Občas jsme opékali špekáčky. Šimon nám před spaním četl knihu. Ve středu byl celodenní výlet. Měli jsme po cestě luštit různé šifry. Celodenní výlet byl super. Příroda kolem byla krásná. Když jsem se ptala účastníků, co se jim na táboře nejvíce líbilo, nejčastější odpovědi byly: hra na kluzké plachtě, kde dva lidi bojovali proti sobě, kdo vydrží nejdéle na plachtě, když do sebe strkali. Hodně lidí bavilo klouzání po plachtě po té hře. Některé nejvíce bavily bojovky nebo Sardele, při kterých nebylo vůbec ticho a Pepičku pípni. Někoho bavili i Buldoci, což je hra jako Rybičky, jenom musí člověka, kterého chytanou, zvednout na pět sekund ze země. Šimon byl starší než většina z nás, a proto jsme měli problém ho zvednout. Vždy když už byl ve vzduchu a my počítali sekundy, nám řekl, že má ještě ruku na zemi a snažil se utéct na druhou stranu. Tento proces jsme museli opakovat nejméně osmkrát, než se nám to povedlo. Na konci tábora dostal každý vedoucí balení Toffife a polovina z nich je nechtěla. Všichni už si nosili věci dolů a vždy mi někdo vrazil na schodišti

Toffife do ruky. Tábor byl skvělý a těšíme se na další. Chceme poděkovat našim skvělým vedoucím a kuchařům. Také bych chtěla poděkovat Danovi Molnárovi, že s námi vytvářel oheň bez sirek a že s ním byly jeho aktivity moc zábavné. Nejvíce děkujeme našim farářům Majdě a Pavlovi, že nám zorganizovali další nezapomenutelný tábor.

Ciara

To by se mi líbilo

V Eliášově ulici jsem se narodil těsně před koncem 2. světové války. Sbor (kazatelská stanice) tehdy sídlil v suterénních místnostech ve Wuchterlově ulici. Na oknech do ulice i do dvora byly bílé mříže. U vchodu do domu byla po levé straně plechová cedule s názvem „Modlitebna Českobratrské církve evangelické“ a hned vedle směrem do ulice byla malá skříňka s aktuálními informacemi.

Nyní, od roku 1997 je místem sboru dům na nároží ulic Dr. Zikmunda Wintra a Eliášovy s modlitebnou v suterénu a dalšími místnostmi v přízemí a byty v domě patřícími ČCE. Po určité době, od roku 2014, je nad vstupem do domu, krásně vyvedená plastika s oficiálním názvem a logem ČCE. Vedle vchodu je zase skříňka s informacemi a aktuálním programem.

Před lety byl na staršovstvu vznesen návrh na zviditelnění našeho sboru symbolem odkazujícím na sbor ČCE přímo na nárožní hraně budovy, aby byli informováni také příchozí z Eliášovy ulice.

Líbilo by se mi spíše nahradit bílé mříže na oknech modlitebny a Komenského

sálu ozdobnými mřížemi v šedostříbrné nebo jiné barvě, která by ladila s fasádou domu. Mříže by mohly nést symboly kalicha, či jednoduché obrázky z našeho zpěvníku. Jednotlivé mříže by mohli zafinancovat třeba i sponzoři z našeho společenství.

Symbol na nároží, pokud by byl, tak jeho návrh není nutné uspěchat, jeho profil by asi neměl příliš vystupovat od fasády, aby nelákal ptactvo k usedání. Mám sice rád hlavolamy, ale uvítal bych jasný symbol bez vysvětlující tabulky. Pokud by zvolený symbol někoho popouzel, raději bych žádný symbol na rozcestí neinstaloval.

Text a ilustrační foto poskytl JiH - Jiří Hlavsa

Kdo je Bůh?

Musíme o Bohu mluvit v nových pojmech?

Teologové a filosofové
vymysleli mnoho nových formulací.

Bůh je tajemství skutečnosti. ¹

Bůh je vše určující skutečnost. ²

Bůh je něco, nad co nic většího nelze myslet. ³

Bůh je to, co drží svět nejnitterněji pohromadě. ⁴

Bůh je základ bytí. ⁵

Bůh je hlubina bytí. ⁶

Bůh je věčně jediný. ⁷

Bůh je jedna jediná substance ve všech věcech: deus sive natura. ⁸

Bůh je nekonečnost. ⁹

Bůh je „obemykající“. ¹⁰

Bůh je ODKUD naprosté závislosti
a našeho receptivního a samočinného bytí. ¹¹

Bůh je postulát mravního jednání. ¹²

Bůh je mravní řád světa. ¹³

Bůh je ten, na nějž zavěšíš své srdce a na koho se spolehneš. ¹⁴

Bůh je to, co se člověka týká bezpodmínečně. ¹⁵

Bůh je vůle k životu. ¹⁶

Bůh je ODKUD mého „máš povinnost“ a „smíš“. ¹⁷

Bůh je věčné TY. ¹⁸

Bůh je neklid způsobený mým bližním. ¹⁹

Bůh je nejzazší bod životní orientace. ²⁰

Bůh je jednota protikladů,

coincidentia oppositorum: ²¹

„absolutní i relativní,

v tomto světě i mimo něj,

transcendentní i imanentní,

všeobjímající i všeovládající,

nejskutečnější skutečnost,

v jádru věcí,

v člověku, v dějinách lidstva, ve světě. ²²

Bůh je více než všechny pojmy,

ve kterých nám uniká.

Je možno ho jen opsat jinými slovy.

Bůh je ten, který praví:

JSEM, KTERÝ JSEM. ²³

Je téměř nemožné

poznat ho...

¹ Eberhard Jüngel (1934)

² Rudolf Bultmann (1884 – 1976), Wolfhart Pannenberg (1928 – 2014)

³ Anselm z Canterbury (1033-1109)

- ⁴ Johann Wolfgang Goethe (1749 – 1832)
⁵ Paul Tillich (1886 – 1965)
⁶ Paul Tillich
⁷ John Hick (1922 – 2012)
⁸ Baruch Spinoza (1632 – 1677)
⁹ Giordano Bruno (1528 – 1600)
¹⁰ Karl Jaspers (1883 – 1969)
¹¹ Friedrich Schleiermacher
¹² Immanuel Kant (1724 – 1804)
¹³ Johann Gottlieb Fichte (1762 – 1814)
¹⁴ Martin Luther
¹⁵ Paul Tillich
¹⁶ Albert Schweitzer (Tato formulace shrnuje Schweitzerovo myšlení, nikdy ji však takto neužil.)
¹⁷ Herbert Braun (1903 – 1991)
¹⁸ Martin Buber (1878 – 1965)
¹⁹ Herbert Braun
²⁰ Ingolf Ulfich Dalferth (1948)
²¹ Mikuláš Kusánský (1401 – 1464)
²² KÜNG, Hans (Existiert Gott? Antwort auf die Gottesfrage der Neuzeit. München 2001, s. 216)
²³ Ex 3, 14

Z knihy Gerda Theissena **Poeticko – kritický katechismus** (Kalich 2016)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 18. 10. 2020.
Listopadové číslo vyjde 25. 10. 2020.**

Kalendář na říjen 2020

Bohoslužby	4. 10.	s VP	Roman Mazur
9:30 a 19:00	11. 10.	VSS	M. Trgalová, P. Ruml – výr. sborové shromáždění
- čas bude upřesňován	18. 10.	s VP	P. Ruml díkčinění za úrodu, rodinná
	25. 10.		A. Jacobea (P. Ruml Chotíněves)
	1. 11.	s VP	D. Sinclair, P. Ruml, „bazárek“
	8. 11.		M. Trgalová
Děti	čtvrtek v 17:00 maminky s dětmi 1. 10. v 9:30		
Konfirmandi	pátek 17:00		
Nedělníci	18. 10. po bohoslužbách		
X-cátníci	úterý 13. 10. v 19:00		
Naši pěvci	středa v 18:30		
Křesťan. služba	4. 10. 2020		
Křeslo pro hosta	22. 10. v 19:00 O. Halama (Bílá Hora)		
Modlitby Taizé	16. 10. v 20:00 (Kolejní 4; vždy 3. pátek v měsíci)		
Hodina pohybu	po dohodě		
Biblická hodina	úterý v 17:00 po dohodě		
„Obcování“ (generace 35-50)	20. 10. v 19:30 Kozojedy (Bohatovi) – téma Jak se rozhodovat		
Klub poznávání	8. 10. v 9.30 Českoslovenští legionáři ve Francii – M. Světlík		
Staršovstvo	1. 10. v 19:00		
Zpívání	Stodůlky pátek v 9:15 do odvolání se nekoná		
Ostatní	3. 10. nocování v kostele děti od 17:00 zrušeno		

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:

Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

http://dejvice.evangnet.cz, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Úvodem

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude strážít vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Filipským 4,6-7)

Bylo mi 17 let a během několika měsíců jsem prožil přerod z obyčejného českého (přesně řečeno: slezského) sekulárního mládežníka v nově pokřtěného křesťana začátečníka. Mezi mladými věřícími v evangelické mládeži, v jejich společenství a jejich příbězích z Bible jsem totiž našel nečekané odpovědi na své tajné otázky: Má v životě něco vůbec cenu, když je všechno tak pomíjivé a křehké? Jak zvládnout své zlé sklony? Abyste si nemysleli: Nebyl jsem tehdy žádný ztraceneček, nýbrž relativně úspěšný a oblíbený teenager a student gymnázium. Celý ten hluboký přerod se odehrál nenápadně, neviděn ostatními, ani těmi nejbližšími. Až mnohem později jsem zjistil, že jsem vlastně prožil „**spirituální krizi**“ a křesťanské „**obrácení**“.

Jedním ze zcela nečekaných důsledků mé nově nalezené křesťanské víry bylo něco, co se do mě v onom období zcela nekontrovatelně rozlilo a pro co jsem našel pojmenování rovněž až mnohem později: **Boží pokoj**. Velký kus mého vnitřního neklidu a mé rozervanosti se rozpustil jako led na slunci, aby se už nikdy, ani po téměř 30 letech, v původní míře nevrátil.

Bylo v tom jistě vědomí a pocit, že **jsem milován**. Bůh mě přece v příbězích Bible a onom křesťanském společenství přesvědčil, že mu záleží na každém člověku, že nám lidem nechce zůstat nepřátelský a skrytý, ale chce mi být laskavou a přejnou autoritou. Byl v tom určitě prožitek **odpuštění**. Byl jsem emocionálně zasažen ukřižovaným Ježíšem, jeho prázdným hrobem a tím, jaký význam křesťané od počátku těmto událostem dávali. Byl v tom dar **společenství**. Na svou nově nalezenou víru a hledání další cesty jsem nebyl sám. Bylo v tom vědomí, že pokud se tomuto zvláštnímu Bohu svěřím, pomůže mi hledat a najít své **poslání** pro můj život. A zřejmě ještě mnohem více, co se tehdy ani dnes nedalo a nedá úplně vysvětlit...

Obsah

Úvodem.....1	slovo faráře.....3
Výtah z jednání staršovstva.....2	I kdyby ustoupily hory.....6
Ukazatel do budoucnosti – kříž smíření; aneb	Kalendář na říjen 2020.....8

Společně s celým světem jsme se ocitli v **divném roce**. Celosvětová kovidová pandemie nadvakrát obrátila naše běžné zvyklosti vzhůru nohama. Plaveme v tom všichni spolu: Ti, kteří onemocněli a průběh jejich nemoci nebyl a není snadný. Ti, kteří mají starosti o své nemocné blízké nebo dokonce o své nejbližší příšli. Ti, kterým pandemie vzala živobytí. Ti, kteří kovidem nenakazili, ale velmi trpí půlroční samotou a izolovaností, třeba i proto, že díky svému věku se už nezvládli napojit na jediný dnes otevřený internetový svět. Ti, kteří museli odložit své dlouho připravované plány a projekty, jako třeba svatbu, stěhování, přestup do nové práce...

A tak mně nezbyvá, než se v těchto divných časech znovu **obrátit k pramenům Božího pokoje**, jak je více či méně navštěvuji a opečovávám s jinými křesťany celých 30 let své cesty víry: Svou úzkost (aktuálně převažuje) i svou vděčnost (alespoň za něco) svěřit Bohu. Za sebe i za svou rodinu, za svůj sbor, za náš svět. Pojmenovat ji do slov modlitby, klidně zpočátku i podivně zmatených, nepokojných a hádavých. A doufat, že z Boží strany bude onen pokoj **znovu vyliť**. Že ho budu mít dost pro sebe, ale že mě hned potom uschopní podělit se o Boží lásku a moudrost i s druhými. Že společně prožijeme něco z těch zázraků, kteří mnozí křesťané napříč věky prožívali i v časech těch nejhorších morů a pronásledování: Bůh je uprostřed toho s námi. A jeho lásku a pokoj prožíváme zcela novými a nečekanými způsobem.

„Ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu...“ (Římanům 8,38-39)

Roman Mazur

Zápis z řádné schůze staršovstva (1. 10. 2020 v 19:00)

A-3. Pošta a různé

- SV – svolání 2. zasedání 56. konventu
- SR – volba do SR-květen 2021 – návrh kandidátů pro konvent
- SR ČCE ze zásilky č. 4 – modlitba za domov 28.10. – pozvání (vyřídít pro sbor)

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- Výroční zpráva Diakonie 2019 – dary – jediné „trojciferné“ číslo – ČCE Dejvice – 126 000,- Kč

B-2. Finanční záležitosti (TČ)

- sbírka pro Bejrút – odeslali jsme odsouhlasenou částku 4 000,- Kč

B-3. Hospodářské záležitosti

- provedena revize plynových kotlů + oprava
- provedena revize hasicích přístrojů

B-4. Příprava odloženého VSS – z 13. 9. na 11. 10. – řádně ohlašováno

- PR zašle vysvětlující dopis – formální schválení hospodaření a rozpočtu; ostatní hlasování – odloženo
- povolání E. a L. Härtelových za výpomocné kazatelky – po dohodě s oběma – JM – odloženo

B-6 Konvent konaný dne 14. 11. 2020

- návrh pro konvent – volby do SR – navrhneme kandidáty

B-7 Budoucí kazatelka – jednání se s. A. Jacobea

- A. Jacobea – kázání – 25.10.; jednání o povolací listině
- M. Trgalová jednání ve Skotsku s konkrétním sborem, SJ začne s největší pravděpodobností sama

B-9. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- J. Stoklasová – výhledový plán opatření v rámci koronavirové epidemie – komise
- nákup – nové plátno; kabel k dataprojektoru; myčka do kuchyně
- dopis z Evang. Týdeníku – žádost o dar – schváleno 5.000,- Kč

C. TÉMA

Aktuální:

- venkovní úpravy nároží: PR – odložit na jarní VSS; návrh JM – časový spínač k večernímu rozsvěcování vitráží – schváleno
- „korona – opatření“ – J. Stoklasová – stream; účast na shromáždění – možno vytvořit seznamy přihlášených účastníků na sváteční dny; confirmace?; Bazárek (1. 11.), Obchůdek jednoho světa (15.11.) – budeme aktuálně reagovat
- poděkování B. a P. Hejlovi za zajištění přenosu bohoslužeb

Následoval vizitační rozhovor br. seniora R. Mazura a s. J. Šarounové se staršovstvem.

Ukazatel do budoucnosti – kříž smíření; aneb slovo faráře

Ještě jednou se vracím k dlouhodobě diskutovanému tématu „zviditelnění“

našeho „působistiště“ do Eliášovy ulice. Děkuji vám všem, kteří jste – kromě presbyterů – do diskuse vstoupili a přispěli nejen na stránkách časopisu, ale také v dopisech i v osobních rozhovorech.

Netušil jsem, že budu kdy dejvickým farářem, když jsem jednou seděl v pálavské vinotéce a vyhlížel z ní na ulici. Do očí mě udeřil plakát pověšený přes mříže oken naší modlitebny upozorňující kolemjdoucí, že sbor koná dobročinný bazar. Podivil jsem se tehdy, jak to, že sbor takto jednoduše a účinně „láká“ do obchodu, ale po týdnu už nedá kolemjdoucímu žádnou šanci si všimnout, že jde kolem kostela. Tedy kolem místa, kde se „rozdává evangelium“. Po mém příchodu do sboru jsem tuto otázku ve staršovstvu otevřel a dozvěděl jsem se, že už byla ve sboru dávno diskutována, ale, žel, bez výsledku.

Ve snaze toto změnit, jsme zrychlili, když jsme se seznámili s připravovaným projektem kříže smíření na Bílé hoře. Proč tuto situaci nevyužít a nepřipojit se? Následná diskuse ukázala, že – podle mého odhadu – replika tohoto kříže nemá u nás šanci projít. Nakonec hlasování oddálil „covid“, a máme čas si ještě popřemýšlet i podiskutovat.

Nicméně nepřímou nám plánovaný kříž pro Bílou horu může pomoci do budoucnosti, i když si jej na dům nedáme. Jak? Byl jsem opět překvapen, jakou vlnu emocí náš „farářský“ návrh vyvolal. S jakou vehemencí se umí sbor pustit do obrany stávajícího stavu. Jakou smršť vyvolalo před pár lety moje upozornění na „nelegitimní“ podobu chrámové sbírky si zřejmě pamatujeme. Když jsem seznamoval jednoho z mladší dejvické generace s mým nápadem zpívat s dětmi před jejich odchodem do Nedělní školy společně kánon, uslyšel jsem k mému překvapení spontánní reakci: „aby se zas někdo nenaštval“. Ano, je realitou našeho dejvického sboru, že „novinky“ nás znepokojují. Výsledkem pro zkušené členy sboru je, že se do „žádných větších akcí“ raději nepouštějí a problematické dědictví z minulosti ukládají do skříní.

O tomto „módu“ ovšem nevědí ani nastupující faráři, ani přicházející noví členové sboru. Je naprosto přirozené, že nově přichozí vnímají sbor zrakem nezatíženým. Vidí to, co my už jsme dávno vidět přestali. Jsme před příchodem nové farářky. Naše současná diskuse o kříži smíření nám může pomoci ukázat něco do budoucnosti sboru. Prosím vás tedy, milí bratři a milé sestry, vezměte na vědomí, že nová farářka či nový farář přijde do sboru s nezatíženým pohledem a pravděpodobně bude chtít zavádět nové věci. Poslechněte si to a uvítejte to. Argument, že „staré a navyklé je dobré“, kterým jsme se zaštitili proti změně chrámové sbírky, něco o nás sděluje. Po mně i po nových adeptech na místo faráře jste žádali úsilí o „otevřený sbor“. Jak se to dělá a co to znamená? Že

budou přicházet noví lidé... a ti budou mít otevřené oči. A možná budou chtít něco ze zvyků změnit.

Na závěr přijměte malý test „otevřených očí“. Jestlipak víte, čím se prezentujeme do Eliášovy ulice? Ne jako většina kostelů na Praze 6, alespoň orientačními tabulkami a směrůvkami. Po levé straně od hlavní ulice je asi osm vývěsek, včetně zmíněné pálavské vinotéky, pojišťovny atd. Kromě toho je ona strana ulice „ozdobena“ jednou výlohou vedle druhé. Strana naše je čehokoli prostá, až po příchod k našemu domu. Příkládám ilustrační foto. Ze zdi trčí železný naviják na vlnku-nejnižším bodem je trn šroubu, který je nad chodníkem ve výši 2,20 metru, tedy ve výši dospělého táty, který vezme na ramena svoje dítě. Kousek dál a výš jsou tři držáky na vlnky a celé je to podkresleno letitými sgrafity. Předpokládám, že kdyby se cokoli stalo děťátku na ramenou otce, myjeme si ruce, protože ten dům přece není náš...

Jeden z nás nazval umělecké a duchovní dílo, které bude brzy ozdobou starého bojiště, slovy „jakési monstrum“. Někteří z vás jste nás upozorňovali, že jde o závažnou věc a je třeba jí neuspěchat. Já, kterému život odměřil pět let ve sboru, jen těžko přijímám fakt, že dodělání interiéru modlitebny trvá dvacet let; zviditelnění budovy do Eliášovy třeba patnáct a ani to nestačí. Tak se na mě nezlobte, že jsem zkusil něco, na co mě upozornily moje otevřené a zvykem ještě nezatížené oči. To totiž také v našich diskusích zaznívá-než někoho pohněvat, je třeba raději nic neměnit anebo velmi pomalu. Ani já nerad působím hněv. Ale znovu se vracím k svému překvapení, kolik energie jsme ochotni věnovat „obraně“ a jak pomalu nám jde... třeba „otevřenost“ pro názory a pohledy jiné.

Autor kříže smíření, kterého se mimochodem prodalo na dva a půl tisíce malých kopií po celé Evropě, římskokatolický mnich s humorem upozorňuje, že jeho kříž, když není vztyčen, ale leží, připomíná válečný protitankový zátaras. V této poloze naležato jej skutečně u nás nechci využít – celá „Eliáška“ by totiž viděla, že tady se sází na obranu „stávajících pozic“ ☺. Ale to je církvi takřka zakázáno.

Co s tím? Do budoucnosti? Myslím, že při společném rozhodování o čemkoli ve sboru, nezamezíme napětím a hněvům tak, že bychom změnili sbor. Můžeme a musíme pouze měnit každý sebe sama. Nabízím první kroky, které jsem zaslechl od jakýchsi moudrých opiček – nevidím, neslyším, nemluvím – vztahuje se to k zacházení se „zlem“. Luděk Rejchrt kdysi nezapomenutelně doporučil, abys před vyslovením jakéhokoli slova jej nejprve přezkoušel – nejen, zda jsi pravdivé, ale hlavně, zda jsi laskavé, milé moje slovo?

Pavel Ruml, farář, který má rád svůj sbor Páně a přeje mu vše dobré

I kdyby ustoupily hory...

Před měsícem jsme slavili křest naší Noemi. Prožili jsme krásnou svátost, i když celý den probíhal zcela jinak, než jsme předpokládali. Nebo možná lépe: Prožili jsme krásnou svátost, PROTOŽE vše bylo jinak...

Začalo to omezením cestování z Německa do Čech, kdy jsme se museli smířit s tím, že křest oslavíme bez hostů z Německa. Pokračovalo to karanténou farářky a jednoho kmotra a nejistotou, jestli oba budou mít v pátek před křtem negativní výsledek. A nakonec nás znepokojila epidemiologická data pro Prahu do takové míry, že jsme i české části rodiny řekli, ať nepřijedou.

Přes všechny komplikace to byly křestní bohoslužby hluboké a utěšující. Neboť Bůh nám ke křtu Noemi zařídil vše potřebné: vysvobodil farářku Magdalenu a kmotra Honzu negativním testem z karantény, zachoval kmotře Tereze a naši rodině zdraví a poslal nám na bohoslužby moc milé sestry a bratry. Bez

organizování a starostí kolem oslavy křtu jsme mohli být vnímavější k celým bohoslužbám. A bez přítomnosti naší širší rodiny na bohoslužbách jsme víc vnímali krásné společenství našeho sboru, které nás obklopovalo jako rodina. Děkujeme Vám všem za to! Pochopitelně naše rodiny a kamarádi byli s námi na dálku přes online přenos (Díky moc, Petře a Beňo!). I když to bylo jen takové technické spojení, tak za dané situace za to byli všichni vděční. Sledovali dokonce i Judith prarodiče, kteří by se na křest do Prahy už nevypravili.

Všechno je v této nelehké době jinak, a tak jsme i my slavili křest Noemi zcela jinak, než jsme předpokládali. Hodně nám ale „jinakost“ toho dne dala, a tak doufáme, že občas prožíváte podobné současné „změny“ také pozitivně.

Děkujeme všem za přání ke křtu Noemi. Také Vám přejeme hodně síly a odvahy, a proto jako povzbuzení posíláme Noemky křestní verš:

„I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slavitník.“ (Izajáš 54,10)

Judith a Marek Stoklasovi

Foto J. Hlavsa

Kalendář na listopad 2020

Bohoslužby 9:30 a 19:00 - čas bude upřesňován	1. 11. s VP D. Sinclair, P. Ruml; „bazárek“? 8. 11. M. Trgalová 15. 11. P. Ruml; „Obchůdek“ ? 22. 11. M. Trgalová; konfirmace?; sborový oběd? 29. 11. s VP 1. adventní, P. Ruml; konfirmace? Rodinná 6. 12. s VP 2. adventní, M. Trgalová
Děti	VŠECHNA SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC DLE VÝVOJE SITUACE viz webové sborové stránky a sborové dopisy
Konfirmandi	
Nedělníci	
X-cátníci	
Naši pěvci	
Křesťan. služba	
Křeslo pro hosta	
Modlitby Taizé	
Hodina pohybu	
Biblická hodina	
„Obcování“ (generace 35-50)	
Klub poznávání	
Staršovstvo	
Zpívání	
Ostatní	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 11. 2020.
Prosincové číslo vyjde 29. 11. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
 Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce:
 Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
 tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz
 Adresa sboru:
 Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
 tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
 var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Advent je tu!

Je to vlastně paradox, že tak jedinečnou a jednorázovou událost, jakou je **příchod Páně**, slavíme každoročně. Jako by se tak unikátní záležitost mohla odehrávat v pravidelně se opakujícím rytmu! Očividně se nám tu protíná rovina lineárního příběhu dějin, na níž se každý z nás pohybuje svou životní cestou od narození do smrti a na níž si dosvědčujeme Kristův vstup do našeho světa, s rovinou krouživých každoročních cyklů, na níž také žijeme a na níž se dobře orientujeme. Máme na to své kalendáře, své zahrádkářské, kulturní, sportovní či turistické sezóny, školní rok, harmonogramy hospodaření, rozmanité výroční zprávy – a také kalendář liturgický. A ty dvě roviny se nám rozmanitě propojují, splétají a vzájemně podporují. Třeba právě tím, že si ty největší jednorázové události našich životů i našich společných dějin připomínáme pravidelně a slavíme je *každoročně*. Právě podle toho se pozná, že pro nás mají velký význam – třeba narozeniny, ať už naše vlastní či našich blízkých, nebo jubilea a výročí klíčových momentů z naší minulosti, které dodnes utvářejí naši přítomnost. Není to vůbec špatný systém. Slouží přece k dobrému, když si ony významné momenty z naší cesty dějinami opakovaně zpřítomňujeme, vždy znovu z nich čerpáme a pravidelně se z nich snažíme inspirovat.

Tento princip, propojení lineární linie jedinečných událostí na scéně dějin s kruhem každoročního pravidelného připomínání a slavení, je hluboce ukotven již v základních biblických příbězích o spáse, kterou Bůh člověku přinesl a přináší. Když se začtete do oddílů o vyvedení Izraelců z Egyptské otročiny (*Exodus 12–14*), u řady odstavců běží příběh jakoby v obou rovinách současně: je to vyprávění o jedinečné události exodu a současně také instrukce, jak tuto událost mají budoucí generace každoročně slavit vždy o Velikonocích. Jakoby zde událost a svátek byly zcela integrovány a časové roviny propojeny jako v postmoderním románu. Podobně je tomu s evangelijním příběhem – například v pasáži o Ježíšově poslední večeři s učedníky. Účinek tohoto prolnutí rovin působí i z druhé strany. Jestliže slavíme tyto svátky a zpřítomňujeme si jejich

Obsah

Advent je tu!.....	1	Vzpomínka na sestru Miladu Pražákovou.....	8
Výtah z jednání staršovstva.....	2	David Sinclair se loučí.....	9
Slovo faráře.....	3	Městská policie.....	10
Vzpomínka na letecké neštěstí v Praze Suchdole. .5		Otevřenost jako fenomen nové doby.....	10
Netradiční dárek.....	7	Kalendář na říjen 2020.....	12

aktuální význam (když například při slavnostních bohoslužbách zazní „slova ustanovení večere Páně“), stává se nám tím ona „původní událost“ živou a přítomnou skutečností. Není minulostí, na niž bychom museli jen vzpomínat a připomínat si ji, nýbrž je živou tradicí, jež utváří naši přítomnost a z níž aktuálně čerpáme a žijeme v perspektivě, již tato živá tradice svou dynamikou otvírá.

Církevní rok, do něhož vstupujeme první adventní nedělí a který ve své hlavní části směřuje od Vánoc k Velikonocím a Svátkům svatodušním (s Trojiční nedělí jako vyústěním či bilancí), je příležitostí k právě takové „výroční aktualizaci“ živého dědictví. Podle liturgického kalendáře máme jako křesťané příležitost každý rok, vždy znovu a vždy nově utvářet svou životní cestu podle seriálu zvěstování a slavení, který je postaven na základním příběhu evangelia.

Jako každá výroční bilance jsou i církevní svátky dobrou příležitostí povšimnout si, jak se „ty časy“ mění. Považte, jak jen se změnil náš svět od loňského adventu! Co všechno je dnes jinak, okolo nás i s námi samými. Jak jiné budou letošní vánoce ve srovnání s těmi, co jsme s takovou samozřejmostí chystali před rokem – doma i v církvi! Budou letos vůbec o vánocích nějaké společné bohoslužby? A budeme se moci sejít s širší rodinou a přáteli? Od loňska jsme prošli zkušenostmi, které nám dávají vnímat a prožívat staré známé věci jinak.

A právě do tohoto letošního pošmourného času plného nejistoty, opuštěnosti a ztráty dobrých očekávání, vstupuje letos advent se svou „klasickou“ zvěstí: Bůh přichází. Ne jako dobyvatel, ale jako dítě, kterému se králové klanějí. Jako dobrý pastýř, který položí svůj život za ovce... Světlo, které přichází do tmy, a tma jej nepohltní... Boží království je blízko! Radujte se...

– Advent je tu!

Martin Prudký

Výtah z jednání staršovstva (5. 11. 2020 v 19:00 on-line)

A. NA VĚDOMÍ

A-1. Duchovenská práce – viz web

A-3. Pošta a různé

- SR – aktualizované znění CZ: <http://www.evangelnet.cz/cce/czr/>
- SR nástěnné kalendáře – objednáno 10 ks, již ve sboru
- O. Macek – Zastav se na chvíli – objednat 30 ks
- Hesla JJ – od 10 ks výše 40,- Kč – objednat 10 ks

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- zasílání sborového časopisu a dalších tiskovin pro členy bez přístupu k internetu

B-2. Finanční záležitosti (T. Černošský)

- rozhodnutí o sbírkách na FSCHP (4 920,-) a JTD (6 950,-) – schváleno
- výpadek nedělních sbírek – v pastoračním dopise uvést možnost zasílání plateb s VS 1111, číslo účtu uvádět do **pastoračních dopisů**
- Biblická společnost – příspěvek na činnost – zašleme 2 000,- Kč

B-3. Hospodářské záležitosti

- P. Ruml úpravy v bytě a požadavky A. Jacobea – jednání s p. Roubalovou

B-4. VSS – vše podepsáno, br. Mašek doručí na SV

B-6 Konvent 14. 11. 2020 – odloženo na 9. 1. 2021

B-7 Budoucí kazatelky – povolací listiny

- schválení staršovstvem 3.12., předloženo SV ke schválení 15.12. 2020

B-9. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- Jak se chystáte na advent? – Pravděpodobně se všichni společně nevidíme, přemýšlejme o tom, co je třeba udělat v rámci bohoslužeb
- Přijdeme o všechny bazárky – obchůdek Jeden svět – nabídka objednávky přes internet

Slovo farářky

Odpovídal jsem i těm, kteří se mě na nic neptali, a setkal jsem se s těmi, kdo mne nehledali. (Iz 65,1)

Netradiční advent a Vánoce

Milí sboroví přátelé, bratři a sestry, milé děti,

současná doba na nás útočí novými zátěžemi a obtížemi. I letošní vánoční svátky budou poznamenány dlouhou dobou různých omezení. Každý se s pandemií vyrovnává svým vlastním způsobem. Některé nezasáhla až tak hluboce. Mluvila jsem dokonce s některými, kteří nucené strávení více času doma s rodinou, vlastně ocenili. Většina lidí nese tuto dobu však nelehko. Mnoho z nás není z různých důvodů schopno věnovat se plně duchovnímu prožívání adventu a vánoc. Jsme také v napětí, jestli se alespoň o svátcích budeme moci setkat při bohoslužbách tváří v tvář. V Duchu Izajášova verše však smíme věřit, že **Pán Bůh je s námi stále**, i když jeho přítomnost zrovna bezprostředně nezakoušíme

nebo nedotazujeme. Důležité je, že milujícího Boha, který se nám dal poznat v betlémském dítěti, neztratíme zcela ze zřetele a nezaměníme ho za modlu v jakékoli podobě.

Nejsem sice evoluční biolog, ale přeci jen mě poslední dobou napadá, že v pandemii reagujeme podobně, jako při napadení nějakým predátorem. Všichni savci včetně člověka jsou vybaveni třemi typickými vzorci chování v krizových situacích. Spouštějí se nevědomě, v podstatě automaticky. Jistě jste už někdy slyšeli, že tyto základní reakce jsou boj, útěk nebo zamrznutí.

Když se podívám kolem sebe, vidím právě tyto tři typické způsoby vyrovnávání se se současnou krizí. První možný přístup je, že se lidé aktivně vydávají do boje. Pročítají informace, plánují strategie, co a jak dělat pro druhé i sami pro sebe, stávají se dobrovolníky, vydávají se do terénu, rozhodují se pro vysoké nasazení v jakékoli oblasti. Tento „útočný“ způsob vyrovnání s krizí je přirozený a dá se mu v kontextu rozumět. Jistě takto reagují i mnozí z nás, zvláště vznětlivější či aktivnější povahy. Tento typ lidí se také i navenek ve stresu častěji zlobí. Snad pomůže připomenout si, že ačkoli nejvíce „páry“ často upouštíme doma, domov stále zůstává pro většinu lidí zároveň místem, kde se máme nejraději.

Druhou přirozenou reakcí je „útěk“ před tímto ohrožením. K tomu se také nevědomě nebo vědomě uchýlila řada lidí. Odjezd na chalupu vzdálenou epicentrum nákazy. Maximální fyzická izolace od ohrožení. Ukrytí v domácnosti. Možná také seberegulace v příjmu negativních zpráv. Mnozí se prostě podívají nanejvýš na hlavní zprávy, ale více informací raději nehledají. I tato strategie má něco do sebe, protože tím omezujeme stres, který nám ohrožení působí a mnozí, nejen vyššího věku, reagují tímto způsobem.

Třetí typickou reakcí je „zamrznutí“, neboli jakési ochromení, paralýza. Tu prožívají někteří z nás bohužel také. Zmatek, nejistota a neschopnost najít si pravidelný režim dne. Jakési vydání na milost a nemilost. Otupělost a depresivní propad je asi nejnebezpečnější z těchto tří reakcí, které nám krize přináší. Dříve sice mohla unikajícímu tvorovi přinést nehybnost splynutí s terénem a zachránit mu život, ale v koronavirové krizi takové „zatuhnutí“ nepřináší mnoho výhod. Od prvních dvou typů reakcí, které jsou aktivní, se liší pasivitou. Máte-li v okolí někoho, na koho má tato doba podobný dopad, zkuste s ním o situaci mluvit, být s ním častěji v kontaktu.

Ať už reagujete kterýmkoli z uvedených způsobů, je dobré si „svůj styl“ uvědomit. Případně požádat o podporu. Na některé situace vliv nemáme, ale přílišným strachem z budoucnosti si můžeme zničit současnost. Ráda bych Vás na závěr nějak potěšila. Na dálku to není jednoduché. Mnohá z našich obvyklých

setkávání se nyní nekonají. Zrušit se musely i mnohé oblíbené akce včetně bazaru oblečení, které mi přineslo na mysl následující obrazy. Máte-li alespoň jednoho blízkého člověka, s nímž sdílíte obydlí, nezapomeňte, že velkým darem je **objetí** a to nejen na sváteční vánoční den. **Vaše velikost sedí všem.** Dá se věnovat při téměř jakékoli příležitosti a navíc se dá i prakticky vyměňovat. Co se také nikdy neobnosí, jsou šťastné nebo veselé vzpomínky. Ty můžete z paměťových skříněk své duše kdykoli vytáhnout a chvíli u nich pobýt i když bydlíte sami, nebo je s druhými sdílet, alespoň po telefonu. A nakonec, nezapomeňte, že nejuniverzálnějším jazykem je **smích a humor**, které jsou hudbou duše. Přeji Vám, ať ani v letošním adventu a o Vánocích u vás doma nechybí.

Magdaléna Trgalová

Vzpomínka na letecké neštěstí v Praze Suchdole před 45 lety

30. října 1975 v 9:21 v oblasti nynější zahradkářské kolonie v Horním Sedlci havarovalo jugoslávské letadlo, když v mlze narazilo do hrany strmého svahu nad vltavským údolím. Na palubě cestovalo 115 Čechoslováků, kteří se vraceli z dovolené. Neštěstí přežilo 40 pasažérů a letuška, zahynulo při ní 79 osob včetně 4 členů posádky.

Tato událost zůstává v paměti přeživších, pozůstalých i místních lidí, kteří byli přímými svědky havárie, telefonovali o pomoc, sami vybíhali ze svých domovů a pomáhali jak mohli.

Před pěti lety v roce 2015 byla v ulici Na Rybářce, kde odbočuje cesta k vyhlídce na vltavské údolí, umístěna cedule připomínající tragickou nehodu. A v den výročí proběhla důstojná vzpomínka s pamětníky, pozůstalými, záchranáři, hasiči, při které na cestě k Vltavě svítilo 79 svící.

Také letos, v době pandemie a nouzového stavu, si suchdolští připomněli toto smutné výročí, byť skromně a nenápadně. Sešla se nás 30. října v 9:20 hrstka, v rouškách a rozestupech. Ustupovali jsme projíždějícím autům. Promluvil suchdolský starosta Petr Hejl a farář Pavel Ruml.

Vyjmám z jeho promluvy, která začala slovy *Žalmu 104: Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. ...Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci...Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře; země je plná tvých tvorů. A to vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm; rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a nasytí se dobrým. Skryješ-li tvář, propadají děsu,*

odejmeš-li jejich ducha, hynou, v prach se navracejí. Hospodinova sláva potrvá věčně! Hospodin se bude radovat ze svého díla. Shlédne na zemi a ta se třese, dotkne se hor a kouří se z nich. Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu.

Přátelé, člověk chtěl vždycky létat, naučili jsme se to, poslední rok jsme překvapeni, že nemůžeme dělat to, na co jsme samozřejmě zvyklí, divíme se, že na obloze nevidíme skoro žádné bílé čáry po letadlech, zdá se, že se to líbí i přírodě. Letadla padají, neštěstí se dějí, umíráme nejen přirozeně, nejen na covid či s covidem, ale umíráme také tragicky ve vteřině. Někdy se při hledání příčiny neštěstí používá obrat „selhal lidský faktor“, protože je nám hloupé či trapné říci „člověk udělal chybu“. Jsme lidé chybující, každý z nás. Některé lidské chyby mají nedozírné následky. Bojím se, abych cestou od vás ze Suchdola neudělal chybu za volantem. Žijeme všichni na hraně. A život lidský je křehký. S tímto vědomím vzpomínáme, truchlíme a litujeme a máme se pořád dokola učit pokoře. Jak k tomu přijdou ti, kteří zemřeli, protože druzí chybují? Pro mě odpověď na tuhle otázku je skrytá ve víře, také v tom čteném žalmu. *Dokud budu, budu zpívat žalmy svému Bohu.*

Ztišme se k modlitbě

Milující Bože, modlíme se za všechny oběti a jejich rodiny, dávej jim útěchu v hodině jejich smutku i po celý život, kdy se ke své bolesti musejí vracet. Dopřej

jim klid duše, a silné srdce, které je provede v každé životní situaci. Objímej své něžné a milující ruce kolem rodin, které vzpomínají a do smrti vzpomínat budou. Děkujeme za tvoji lásku, která se může dotknout každého člověka, kterého tato událost zasáhla a zasahuje. Modlíme se v tuto chvíli za všechny pozůstalé po leteckých neštěstích, aby nacházeli mír v mlze tragických chvil.

V úzkosti jsem vzýval Hospodina a volal jsem ke svému Bohu. Vyslyšel můj hlas ze svého chrámu a můj výkřik vstoupil do jeho uší. Společně k tobě ještě voláme: Otče náš ...

Děkujeme za Pavlovu přítomnost a jeho slova. Celé vzpomínkové setkání si můžete přehrát na <https://www.facebook.com/praha.suchdol>.

Anna Hejlová

Netradiční dárek

Náš milý bratr a bývalý farář dejvického sboru Miloslav Nekvasil oslavil 6. listopadu kulaté životní jubileum. Jeho životní dráha však obsahovala kromě působení na devíti sborech ČCE také předchozí umělecké angažmá. Bratr Nekvasil absolvoval studium operního zpěvu na Pražské konzervatoři. V Ostravě byl pak v angažmá jako sólista opery a jako operní režisér a později působil také v Brně. Jeho netradiční režie operních děl kladly důraz na emocionalitu

a divadelní účinek pohybu a tance. Jednou z jeho nezapomenutelných režii byla i opera Nabucco od G. Verdiho. Současný ředitel Národního divadla Moravskoslezského Jiří Nekvasil dal tuto obnovenou inscenaci svému tatínkovi k jeho devadesátinám jako dárek. Vybral právě Nabucca, který měl premiéru 8. června 1968. Autorem výpravy byl skvělý scénograf Vladimír Šrámek a tato výprava se stala rovněž základem nově zrekonstruované inscenace. Máme radost, že se tohoto kladně recenzovaného představení mohl bratr Nekvasil ještě osobně zúčastnit, než byla divadla pro pandemii dočasně uzavřena.

Nekvasilovi srdečně zdraví všechny bratry a sestry z našeho sboru a děkují i za náš, možná také trochu netradiční dárek, který jim připomíná naše sborové společenství.

Magdaléna Trgalová

Vzpomínka na sestru Miladu Pražákovou

V roce 2002, jak si mnozí pamatujeme, byla velká povodeň. My jsme bydleli u Strossmayerova náměstí na levém břehu Vltavy, sestra Milada na pravém břehu v Libni v Holešovičkách. Nedaleko od ní bydlela sestra mého manžela Olga. Spojení přes most nefungovalo. Za normálních okolností jsme Olgu často navštěvovali, byla sama, osmdesátnice, potřebovala pomoc, zejména s nákupem. Ale tehdy jsme za ní nemohli. Místo nás se jí s naprostou samozřejmostí ujala Milada... Tak začalo naše přátelství a já si toho velmi vážím.

Do Dejvického sboru přivedla Miladu sestra Miriam Růžková, byly kamarádky od mládí, chodily spolu na průmyslovku. A Milada si „Dejvice“ zamilovala, s mnohými se spřátelila a zapojila se do všech akcí, jak to jen šlo. Všem byla milá.

Já jsem s Miladou sdílela kromě našeho sboru ještě jiné společenství, tzv. SPCCh, Spolek postižených civilizačními chorobami. Člověk nemusel mít žádnou významnou chorobu, stačil i jen pokročilejší věk. Tam mě pozvala Milada, která už tam byla členkou dřív. Hlavní činností této organizace bylo pořádání tzv. rekondičních pobytů dvakrát ročně mimo Prahu. Tak jsem s Miladou poznala mnoho pěkných míst v Čechách, např. Albrechtice u Písku, Deštné v Orlických horách, Doksy u Máchova jezera aj. Ale také jsme spolu byly v evangelických zařízeních, v Chotěboři, v Luhačovicích, v Janských lázních. Několikrát jsme se spolu zúčastnily Paseckých hudebních slavností v Pasekách nad Jizerou.

Milada s obdivuhodnou trpělivostí a pokorou snášela a přijímala životní trampoty, kromě zdravotních i jiné. Stěhování z většího bytu do menšího,

nakonec do domova seniorů. S nadhledem se uměla vzdát svých hmotných věcí, uprostřed nichž doma žila. V domově seniorů na Zahradním městě byla spokojená, zvláště v době, když ještě měla pokojíček pro sebe. Se zájmem se zúčastňovala všech aktivit, které jí toto zařízení poskytovalo.

Když už nemohla sama přicházet na bohoslužby, tak ji každou 1. neděli v měsíci, kdy se slaví v Dejvicích Večere Páně, přivázeli ochotní bratři autem. Na to se vždy těšila, a my jsme se těšili na setkání s ní. V domově seniorů jsme ji mnozí podle možnosti navštěvovali a společně se potěšovali. Bohužel v této době pandemie Covidu 19 to nešlo, kontakt se omezil na telefonování, ale ani to už dobře nefungovalo.

Kvůli internímu onemocnění byla sestra Milada převezena do Vinohradské nemocnice. Díky Pánu Bohu byla její dceři Evě a bratru faráři Rumlovi zcela mimořádně dovolena návštěva nemocné. Pak, že se zázraky nedějí! Dalšího dne Miládka v tichosti odešla, potěšena Božím Slovem, ke svému Pánu.

Jana Jasná

David Sinclair se loučí

David Sinclair slavil 1. 11. 2020 přesně na den třicáté výročí své ordinace. Byli jsme velmi rádi, že výročí připadlo na neděli, a tak mohl vzpomínat vskutku „pracovně“. S o to větší slávou, že tak činil v češtině, což se mu jistě před třiceti lety ani nezdálo... Jeho kázání je stále k dispozici v našem archivu on-line přenosů ...a všimněte si jeho příkladného „ř“... Nepamatuji cizince, který by ho zvládl takto excelentně. Stejně jako oba manželé zvládli celý pobyt u nás – žel, díky pandemii naprosto výjimečný a nakonec s předčasným návratem domů. To mrzí...

Pavel Ruml

Městská policie

mně volala, pár dní po té co jsme nasvítili naše okna v modlitebně. Prý mají upozornění od sousedů, že se u nás svítí do noci. „Podal jsem vysvětlení“, že jsme si přáli, aby bylo poznat, že lidé chodí kolem kostela. Vyjádřil jsem potěšení nad tím, že a jak si sousedé všimají. Místní strážce pořádku mi odpověděl asi v tom smyslu, že lidé teď hodně čtou a nejvíc detektivky a pak se bojí a všude hned vidí nějaký zločin“ ☺...

Staršovstvo sboru již docela dlouho promýšlí otázku zviditelnění naší modlitebny do Eliášovy ulice. Bratr kurátor onehdy nadhodil, že by prvním a velmi jednoduchým krokem mohlo být rozsvícení vitráží. Radovali jsme se nad geniálním nápadem, br. Hejl jednal a během krátké doby večer svítíme do ulice. Radost nám nezkazilo ani brzké následné usnesení vlády o omezení večerního vycházení do devíti hodin. Rozsvícení a zhasínání je automatické a časem vychytáme nejlepší „vysílací čas“. Díky všem.

Pavel Ruml

Otevřenost jako fenomen nové doby

Pojem otevřenost se prolíná celým Písmem jako základní předivo sdělení a konání ve smyslu „Slovo se stalo tělem“. Není divu, že právě tento rok, kdy náš sbor prožívá a připravuje se na několik nových událostí, je často používán. Před léty, ve své první disertační práci, jsem si právě tento pojem zvolila pro bližší teoreticko-výzkumné ozřejmění, neboť tehdy – a pokud vím ani dosud – jej takto přímo operacionálně nikdo nezkoumal. (J. S., Vliv citů na kvalitu myšlení. Pokus o definování hypotetické entity – funkční vázanosti subjektu – a studium jejího vztahu k některým složkám osobnosti., UK Praha, 1970).

Základ výzkumného projektu tvořila hypotéza, že jedinci otevřenější, svobodnější mají větší předpoklady k odkrývání a mobilizování svých skrytých potencialit, a tedy k produktivnějšímu postupování při řešení problému. Předmětem práce byla otázka, proč se tentýž subjekt chová a myslí někdy produktivně, nebo proč určitý subjekt, který je schopen myslet produktivně, nečiní tak vždy. Čím je v rámci osobnostní struktury determinován aktuální projev flexibility či rigidity. Zábrany schopnosti zvládat problémy produktivně jsou již známy a zvláště v poslední době frekventovány: strach, starosti, neklid, rozptýlení, souhrnně stres.

Otevřenost je pojem z oblasti sociálně-emocionální. Je to souhrnná veličina, definovaná dvěma póly, kterou lze na stupnici měřit. Zahrnuje osobnostní integritu, sebehodnocení, sebejistotu, sebeovládání, rozhodnost i schopnost

přijmout kritiku a nově se zorientovat v situaci, připravenost a ochotu k pozitivnímu řešení, a d. Tyto vlastnosti se vyvíjí, i když určité dispozice jsou vrozené. Jejich projev není konstantně stejný, má vztah k působení situace vnější i vnitřní psychosomatické. Nicméně v dospělosti se dá vysledovat poměrně stabilní reaktivita, kterou může reprezentovat určitý pramenný rys osobnosti.

To bylo možné využít ve výzkumu vztahu tohoto rysu ke schopnosti řešit určité různé problémové situace. Výzkum se stal poměrně obsáhlým již výběrem výzkumných subjektů z původní tisícovky. Výsledky potvrdily strategii i metodiku výzkumu a poukázaly na zajímavé významné souvislosti mezi jednotlivými faktory. Pro potvrzení platnosti nalezených vztahů by však bylo třeba výzkum zopakovat. Ovšem i při tomto omezení je možno konstatovat výlučnost Daru Slova Písma a jeho metaforických doporučení pro život člověka.

Člověk řeší a rozhoduje se na základě určitého pochopení dané skutečnosti. Avšak pro člověka je realitou právě způsob, jakým pochopil svou situaci. Proto čím je svobodnější, tj. osvobozenější od různých zaměření a apriorních tendencí, tím je schopnost chápat a pojímat danou skutečnost přiměřenější.

A ještě si dovoluji v rámci tématu poznámku, vztaženou k současnosti, a vyslovit vlastní názor k označení nedávno proběhlé důstojné slavnosti k výročí bitvy na Bílé hoře jako smíření. Pojem smíření vnímám jako pasívní pojetí. Ano, co se stalo – a o tom by mohl Jan Amos Komenský a mnoho dalších vyprávět – se již nedá odestát. Tak jsem to rovněž vnímala ze všech příspěvků protestantských představitelů, vč. představitele židovské obce. Dá se pouze odpustit, pokud o to usilují obě strany. Ale máme my právo odpouštět za ty, kteří těch přetěžkých tři sta let museli prožít a aktivně přijmout?

Následné generace mohou tyto skutečnosti také pouze aktivně přijmout, tj. Povznést se nad známé i ne zcela objasněné skutečnosti, poučit se a snažit se ty hořkosti překonat nastavením a nabídnutím pravidel přátelství. Čímž také byla slavnost zakončena.

Cesta přátelství vyústila v nově postavenou velmi pěknou sošku, která takto stojící nad zemí, připomínala spíše rozkvetlý strom jako vizi do budoucna. Není to pěkná metafora?

Jaroslava Slánská

Vzhledem k technickým a lidským zdrojům tiskárny a redakce je uzavěrka lednového čísla Souterrainu (01/2021) mimořádně již v pátek 18. 12. 2020.

Kalendář na prosinec 2020

Bohoslužby	6.12. VP 2. adv.	M. Trgalová
9:30 a 19:00	13.12. VP 3. adv.	P. Ruml
- čas bude upřesňován	20.12. děti 4. adv.	M. Trgalová + vánoční slavnost s dětmi
	25.12. VP Boží hod	M. Trgalová
	26.12. VP Štěpán	P. Ruml
	27.12.	P. Ruml (M. Trgalová Chotiněves)
	31.12. Silvestr	Silvestrovské setkání ??? 17:00
	1. 1. VP	P. Ruml
	3. 1. VP	M. Trgalová
Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večere Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění		
Konfirmandi	pátek v 15:00	
Křesťan. služba	6. 12. 2020	
„Obcování“ (generace 35-50)	16. 12. – on-line	
Staršovstvo	3. 12. v 19:00– on-line	
Ostatní	6. 12. „krabice od bot“ – ukončení sběru 19. 12. od 14:00 Martin ve Zdi „Smutné Vánoce“ – bohoslužby M. Trgalové a M. Vymětala pro ty, kteří letos z různých důvodů nedokáží prožívat svátky s radostí (úmrtí v rodině atd.)	
→→→→→	VŠECHNA OSTATNÍ SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC	
→→→→→	DLE VÝVOJE SITUACE	
→→→→→	viz webové sborové stránky a sborové dopisy	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v pátek 18. 12. 2020.

Lednové číslo vyjde 26. 12. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103